

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IS THIS LOVE?

Çeviri Kitaplar Telegram : <https://t.me/cevirigiller>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAYLEE RYAN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BU AŞK MI?
SONSUZ MÜREKKEP
KİTAP 2

KAYLEE RYAN

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

CONTENTS

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[SonsözTeşekk](#)

[ürler Epilog](#)

[Kaylee Ryan'dan daha fazlası Teşekkür](#)

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 Kaylee Ryan

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zekanın eğitimi veya kullanımı dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, Kaylee Ryan'ın yazılı izni olmadan kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar, yerler, işletmeler ve olay örgüsü yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmak üzere tasarlanmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da öyküdeki gerçek olaylarla benzerlikler tamamen rastlantısaldır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka sahiplerine ve ticari marka statüsüne teşekkür eder. The bu ticari markaların yayınlanması ve kullanılması ticari marka sahipleri tarafından veya onlarla ilişkili olarak yetkilendirilmemekte, desteklenmemekte veya ilişkilendirilmemektedir.

Aşağıdaki hikaye cinsel durumlar ve sert bir dil içermektedir. Yetişkin okuyucular için hazırlanmıştır.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson Designs
Kapak Fotoğrafı: RafaGCatala
Düzenleme: Sıcak Ağaç Düzenleme
Düzeltilme: Deaton Yazar Hizmetleri, Jo Thompson ve Jess Hodge Ciltsiz
Biçimlendirme: Integrity Formatlama

OceanofPDF.com

PROLOGUE

EFSANE

Ilık Ağustos güneşı batıyor, Bay ve Bayan Bailey'nin arka bahçesine yumuşak bir parıltı yayıyor. Roman yeni karısını kucağına almış, kollarını ona dolamış, bir elini karnına dayamış ve ikisinin de yüzünde kararan gökyüzünü aydınlatacak kadar parlak gülümsemeler var.

Düğün saatler önce bitti ama biz hâlâ buradayız. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grubuz, bu yüzden Cumartesi gecesi takılmak bizim için yeni bir şey değil. Yeni olan şey Roman'ın Emerson'dan sürekli karısı olarak bahsetmesi. Onun ailesi ve Monroe'nun ailesi de burada.

Olmam gereken yerde gülümsüyorum, sırtıyorum ve bira şişemi yudumluyorum ama aklım hala törenden hemen sonra annemden aldığım mesajda. Annesi vefat etmiş. Hiç tanışmadığım büyükannesi. Uzun ve dramatik bir hikâye ama özetle annem para babası. Eski para. Nesiller boyu süren türden. Ailesi babamı onaylamıyordu. Annem umursamamış. Yine de babamla evlenmiş ve babamla kuracağı aile için içine doğduğu aileden uzaklaşmış.

Anlamadığım şey, otuz bir yıl sonra neden bana ulaşmaya çalıştıkları? Onlarla hiç tanışmadım. Resimler gördüm ve hikayeler duydum, ama benim için onlar yabancı. Babamdan nefret eden yabancılar.

banka bakiyesi. Bunu söylerken bana güvenin, babam tanışabileceğiniz en harika adamlardan biridir.

Sabırlı ve naziktir ve annemi dünyanın sonuna kadar sever.

Gençken, ona sürekli dokunmasından ya da onu sürekli öpmesinden utanırdım. Şimdi daha büyük olduğum için, paylaştıkları sevginin koparılamayacak bir bağ olduğunu anlıyorum. Ben böyle bir sevgiyi hiç tanımadım. Ailemi ve erkekleri seviyorum - onlar benim kardeşlerim - ama dünyayı değiştiren o derin yoğunluğu hiç hissetmedim.

Emerson'ın kahkahası beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve Roman'ın yüzündeki ifadeyi gördüğümde dudaklarımı eğen gülümsemeyi gizleyemiyorum. Sanki aya asılmış gibi onu izliyor. Babam da anneme böyle bakıyor.

Bu gerçek romantik aşk. Ben

hiç yaşamadım.

Hiç hissetmedim.

Bu, var olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyor. Yani, evet, her ne ise, büyükannem bunca yıl sonra mezarının ötesinde bana söyleme ihtiyacı hissetti, umurumda değil. O seçimini yaptı. Annemi kendinden uzaklaştırdı. Onun için üzülüyorum. Son otuz bir yıl boyunca pek çok kahkahayı ve güzel zamanı kaçırdı. Bu onun kaybı.

Sıcak bira şişemi fırlatıp telefonumu cebime sokuyorum. Yarın ailemin evinde öğle yemeği yiyeceğim. Bunu o zaman çözebiliriz. Şimdilik, mesajı unutup burada ve şu anın tadını çıkarma zamanı. Bu arka bahçedeki insanlar, onlar benim ailem. Onlar beni seçti. Ve ben de her zaman onları seçeceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM BİR

EFSANE

Ailemin evinin ön kapısını iterek açtığımda annemin kahkahasını duyuyorum. Gülümsüyorum çünkü bu kahkahanın sebebinin babam olduğundan eminim. "Ebeveynler!" diye sesleniyorum. "Ben geldim."

Kaç yaşında olursam olayım, ailemin evinden sonsuza dek evim olarak bahsedeceğim. İçinde büyüdüğüm ev, sayısız anıyı barındıran ev. Üst katta yatak odası olan ve çocuklarla birlikte üst sınıflar tarafından bize verilen *Playboy* dergilerine gizlice bakarak saatler geçirdiğimiz ev.

Eğlenceli zamanlar.

Burası benim için her zaman evim gibi olacak. Elbette, kendi evim var. Küçük, şehrin kenarında tek yatak odalı yazlık tipi bir ev. Sadece ben olduğum için fazla alana ihtiyacım yok. Aynı zamanda benim. Her şeyiyle bana ait ama bu, annemin kahkaha sesleri ve babamın derin bariton sesi.

Burası evimiz.

"Mutfakta, tatlım!" Annem geri sesleniyor.

Köşeyi döndüğümde annemin büyük bir kâsede bir şeyler karıştırdığını, babamın da tadına bakmak için parmağını daldırmaya çalıştığını görüyorum.

"Siz ikiniz ne ?" "Kek yapmaya çalışıyorum ama baban sürekli hepsini yemeye çalışıyor. hamuru." Annem şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Küçük bir tat." Babam tekrar uzanır ve annem elini tokatlayarak uzaklaştırır.

"Hayır." Annesi onu beş yaşındaymış gibi azarlıyor ve şaka yapmıyorum, adam suratını asarak alt dudağını dışarı çıkarıyor. Annem de çatal bıçak çekmecesini açıyor, büyük bir kaşık alıyor ve ona büyük bir ısırık atıyor.

"Kahretsin, baba. Çocukken bunu denediğimde bana hiç bu kadar kolay teslim olmamıştı."

Babam kaşlarını sallıyor ve konuşmak için ağzını açıyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Hayır. Oraya gitmiyoruz. Ne bugün, ne yarın, ne de hiçbir zaman."

"Oğlum, iki insan birbirini sevdiğinde-" diye başladı ama annem ona bir bulaşık bezi fırlattı ve üçümüz de kahkahalarla gülmeye başladık.

"Korkarım o gemi çoktan kalktı." Ona göz kırpyorum.

"Çocuklar." Annem başını sallıyor ama dudaklarında sevgi ve mutluluk dolu bir gülümseme var. "Erkeklerden sayıca üstünüm."

Daha fazla çocuk istiyorlardı ama bu onlar için mümkün değildi. Nedenini hiç sormadım, belki bir gün sorarım. Çok büyük bir sevgiyle büyütüldüğümü ve bunu en iyi arkadaşlarımla paylaştığımı biliyorum. Forrest gerçekten de boktan ebeveynleri olan tek kişiydi, ama dördü de her bir zerresini sünger gibi emdi.

Dediğim gibi, burası evim.

"Bizi seviyorsun ve bunu biliyorsun." Tezgâhın etrafında dönüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"İstiyorum, ama artık sayıca üstün olmamam için yuva kuracak iyi bir kadın bulman gerekecek. Sonra bir toruna ihtiyacım olacak ve evet, işler değişecek." Bana parlak bir gülümseme veriyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Yuva kurmak istemediğimden değil. Sadece bunu yapmak için acelem de yok. Yine de Roman ve Emerson'ı izlerken kendimi bu rolde görmenin biraz daha kolay olduğunu itiraf etmeliyim. Her zaman bir koca ve baba olacağımı düşünmüştüm. En azından benim gözümde mükemmel bir rol modelim vardı. Henüz onsuz yaşayamayacağım biriyle tanışmadım.

"Ne yiyoruz?"

"Peynirli tavuk ve pilav yaptım çünkü babam çok istiyordu ve tatlı olarak da kek. Eğer bunu tutabilirsem" - babama doğru başını sallıyor

- "meyilli dışında."

"değil. Yemeklerin bağımlılık yapıyor."

"Haksız değil," diyorum, çekmecedен kendi kaşığını alıp kâsedeki hamurun içinde gezdirirken.

Annem başını sallıyor, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyor. "Düğün nasıldı?"

"Güzel." Başımı salladım. "Roma onu hiç görmediğim kadar mutlu."

"Onlara gelemediğimiz için üzgün olduğumuzu söylediniz mi? Sara ve John ile aylardır yıldönümleri için akşam yemeği planlarımız vardı."

"Onlara söyledim. Anladılar. Çok küçük bir toplantıydı." Cebime uzanıp telefonumu aldım ve mutlu çiftin çektiğim birkaç fotoğrafını çıkardım.

"Çok güzel görünüyor ve Roma, o gülümseme." Annem elini kalbinin üzerine koyar.

"Evet." Kıkırdıyorum. "Aşık olmuş."

"Olması gerektiği gibi." Babam ayağa kalkıyor ve dudaklarını annemin şakağına bastırıyor. "Peki bebek ne zaman doğacak?" Annem sorar.

"İlkbaharın başları sanırım. Mart gibi." Geçmişini düşünmeye çalışıyorum ve doğum tarihini tam olarak bilmediğimi fark ediyorum. O gece acil serviste bundan bahsetmişlerdi ama ben Forrest'ın Roman'ı boğmadığından emin olmaya çalışmakla meşguldüm.

"Onlara iyi bir hediye alacağımдан emin olabilirsiniz."

"Buna gerek yok ama eminim bunu takdir edeceklerdir. Forrest ve Emerson'ın ailelerinin nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet." Annemin sesindeki hüznü duyabiliyorum. Daha fazla çocuk istiyordu ama bu hiç yürümedi ve Huntley'lerin ihmal ettikleri iki çocukları oldu. Bu dünya karmakarışık ve karmaşık ve bazen bir anlam ifade etmesi gerçekten çok zor.

"Dükkân nasıl?" Babam soruyor.

İş hakkında kolay bir sohbete dalıyoruz. Ailemin ne kadar inanılmaz olduğunu bir kez daha hatırladım. Onlara çocuklarla birlikte kendi dövme stüdyomuzu açmak istediğimizi söylediğimde, yardım etmek için ne yapabileceklerini sordular. Onların sarsılmaz desteğini hiç görmemiştim.

Öğle yemeği boyunca sohbet ediyoruz ve mutfak temizlendikten ve hepimiz annemin ağız sulandıran keklerinden yedikten sonra, bugünkü ziyaretimizin nedeni için buzları kırıyorum.

"Bana ne göndermişler?" Oturma odasına yerleştiğimizde annemle babama soruyorum.

"Biz açmadık," diye cevaplıyor annem. "Senin adına."

"Yapabileceğini söylemiştim," diye hatırlatıyorum ona.

"Benim yerim değil." Ayağa kalkıyor ve oturma odasının köşesindeki küçük doğru ilerleyerek beyaz bir zarf getiriyor. "İşte."

"Teşekkürler. Ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana ve babana da bir mektup bırakmış." "Ve?" Ona soruyorum.

Omuz silkiyor. "Pişmanlıkları var, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Açıkça özür dilemedi ama temelde, insanın hayatının sonunda eksikliklerini anladığını ve beni uzaklaştırmanın-" Babama baktı. "-Bizi ve dolayısıyla seni uzaklaştırmak onun hatalarından biriydi."

Babam kolunu annemin omzuna doluyor ve onu kendine çekiyor. "Zarfınızın içindeki şeyin de aynı şey olduğundan şüpheleniyoruz."

Başımı sallayıp zarfı yanımdaki kanepeye fırlatıyorum. "Okumama gerek yok. O seçimini yaptı."

"Efsane." Annemin sesinde bir titreme var ve zarfa tekrar uzanmam için gereken tek şey bu.

"Üzgünüm ama yaptığı seçimlerden dolayı bizi suçlu hissettiremez. Otuz bir yaşıdayım ve ailenle hiç tanışmadım. Büyükanнем ve büyükbabamla. Bu onların seçimiydi. Seni seçmeye zorladılar ve bu yanlıştı. Yaptığım her seçimde ve hayat kararım da beni desteklemekten başka bir şey yapmadın. Benim en büyük oldunuz. Onlar senin ailen. Senin için orada olmalıydılar. Hepimiz için." Sözlerimi bitirdiğimde ağır ağır nefes alıyordum. Bir elim yumruk şeklinde sıkılmış, diğer elim ise elimden kayıp gitmesinden korktuğum can düşmanım gibi zarfı kavırıyor.

"Bu dünyayı pişmanlıkla terk etti. Bu onun omuzlarında, Legend," diyor annem nazıkçe. "O zarfın içinde her ne varsa, senin kim olduğunu ya da bir aile olarak bizim kim olduğumuzu değiştirmez. Haklısın, o seçimini yaptı." Başını kaldırıp babama bakıyor ve babam gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce gülümsemesine neden olan hızlı bir öpücük için eğiliyor. "Gurur duyduğumuz bir hayat kurduk. İnanılmaz bir adam olarak yetişen bir oğlumuz var. Hepimiz mutlu ve sağlıklıyız ve isteyebileceğimiz daha fazla bir şey yok. İçinde ne var" - zarfı işaret ediyor - "bunların hiçbirisiyle ilgisi yok. Sadece kocasıyla yaptığı seçimden dolayı pişmanlık duyan ve yaptığı hatanın farkında olduğunu göstermek isteyen bir kadın."

"Peki ya baban?" Ona sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Birkaç yıl önce vefat etti. Hiç pişmanlığı yoktu. Babam sert bir adamdı. O da beni dışlamayı seçti." Omuz silkiyor. "Bitti artık. Yıllar geçti ve ben mutluyum evlat. Burada önemli olan da bu. Bazen hayatta, senin için en iyi olanı savunmak zorunda kalırsın. Öyle olmadığında çekip gitmek sorun değildir. Ben de öyle yaptım ve hiç pişman değilim. Sen ve baban başıma gelen en güzel şeylersiniz." Gülümsüyor, küçükken dizimi çizdiğimde bana verdiği gülümseme bu. Rahatlatıcı ve güven verici. Bu onun anne gülümsemesi ve tıpkı ben küçükken hep yaptığı gibi, beni sakinleştiriyor.

Zarfı tutuşumu gevşeterek açıyorum ve küçük kâğıt yığını çekip çıkarıyorum, en üstte bir mektup olduğunu fark ediyorum ve yüksek sesle okumaya başlıyorum.

Efsane,

Beni tanıımıyorsun ve bu benim suçum, ama ben senin büyükannenim. Eminim şimdiye kadar ben ve büyükbaban hakkında her şeyi ve anneni nasıl hayatımızdan çıkardığımızı duymuşsundur. Hayatta çok fazla pişmanlığım yok, ama bu benim ilk ve en büyük pişmanlığım. İkincisi ise seninle hiç tanışmamış olmak, torunum.

Eğer bunu okuyorsanız, bu dünyadaki zamanım geçmiş demektir. Pek çok kez sana ve ailene ulaşmak istedim ama asla başaramadım ve şimdi buradayım, bu dünyada günler kaldı ve bu benim işleri düzeltmek için son girişimim.

Büyükbaban ve ben, vefatından önce aile servetimizle ne yapacağımızı uzun uzun konuştuk. Çoğunu kalbimize yakın ve değerli olan hayır kurumlarına bağışlamaya karar verdik ve geri kalanı, torunum, sana gidecek.

Ancak birkaç şartımız var: Bu mektubun tarihinden itibaren hayatınızın aşkıyla evlenmek için bir yılınız var. Tam bir yıl boyunca evli kalmalısınız. Bir yıllık evlilik yıldönümünüzde aile avukatımız Edward Mullins ile görüşmeniz gerekecek. Bu hangi güne denk gelirse gelsin, siz ve eşiniz mirasınızı almak için birlikte gelmelisiniz. Gerçekten mutlu, sağlıklı ve sevgi dolu bir evliliğiniz olduğunu kanıtlamak için birleşik bir cephe olarak gelmelisiniz. Bunu nasıl kanıtlayacağınız size kalmış. Birinci yıl dönümünüzde, siz ve eşiniz toplu olarak beş milyon dolar alacaksınız.

Siz ve eşiniz aynı evde yaşıyor olmalısınız. Bu durum Bay Mullins tarafından yapılacak sürpriz ev ziyaretleriyle doğrulanacaktır. Ona ev adresinizi verdim, bu herhangi bir zamanda değişirse ona yeni bilgilerinizi verdiğinizden emin olmanız gerekecek. Evet, bu biraz kontrolcü bir yaklaşım ama gerçekten karı koca olarak yaşadığınızdan emin olmak için bu kuralı koymak zorundayız. Bu seçime sahip olmanızı, kimi seveceğinizi ve hayatınızı kiminle geçireceğinizi seçmenizi istiyoruz. Ve elbette, Bay Mullins düğününe katılacak ve yasal ve bağlayıcı olmasını sağlamak için evlilik cüzdanının doldurulmasıyla ilgilenecektir.

Bunun alışılmışın dışında görüldüğünü biliyorum ama Legend, annen için yapmamız gereken şey buydu. Ailesi tarafından reddedilmeden istediği kişiyi sevmesine izin verilmeliydi. İnsan hayatının sonunda hatalarını net bir şekilde görebilir. O yanlış bu şekilde düzeltebiliriz.

Bu mektubun tarihinden itibaren bir yıl içinde evlenmemeniz veya bir yıllık evlilik yıldönümünüzde gelmemeniz halinde, fonlara tüm erişiminizi kaybedeceksiniz ve Bay Mullins'e kalan fonları da hayır kurumlarımıza dağıtması talimatı verilecektir.

Bu sert görünebilir, ancak bu şartların yürürlükte kalmasının zorunlu olduğunu hissediyorum. Sizi temin ederim ki Bay Mullins'in hazırladığı belgeler çok sağlamdır ve mirasınıza erişebilmenizin tek yolu budur.

Halihazırda evliyseniz, evlilik cüzdanınızı Bay Mullins'e sunmanız gerekir ve aynı kurallar geçerlidir. Mirasınızı alabilmek için eşinizle aynı evde yaşamalı ve ruhsatınızı Bay Mullins'e teslim ettiğiniz tarihten itibaren bir yıl içinde hazır bulunmalısınız.

Git, yaşa, sev ve mutlu ol, torunum. Adına yakışır şekilde yaşa, ailenin efsanesi ol ve kalbinin sesini dinle.

*Büyükannen,
Elaine Hammond*

Mektubu tutan ellerim düşerken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde aileme bakıyorum. "Bu bir şaka mı?"

Annem başını sallıyor, yüzünde üzgün bir ifade var. "Hayır. O böyle biri, ikisi de öyleydi. Her ne pahasına olursa olsun kontrolü ellerinde tutmak zorundaydılar."

"Beni kontrol edemezler," diye ve mektubu kanepeye fırlatarak ayağa kalkıp oturma odasının zemininde yürümeye başladım. "Ne cüretle beni kontrol edebileceğini"

O ölüp gittikten sonra bir mektup gönderip hayatıma yön verecek. Para için. Onun lanet parasına ihtiyacım yok." Çok kızgıyım. Annemi terk etti, buna babam ve ben de dahiliz. Bize ulaşmak için yılları vardı ve reddetti, şimdi de bu mu? Bunun işleri düzeltereğini mi sanıyor? Hayal görüyor.

"Oğlum," diye uyarıyor babam.

"Az önce sana okuduğum sözleri duymadın mı? Cehenneme kadar yolu var."

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye güvence veriyor annem.

Be

n. "Efsane, evlat, bu çok para." Bu babamdan.

Şok içinde ağzım açık bir şekilde ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Şu anda kendini duyuyor musun? Biz değiliz. Paranın sevgimizi satın almasına izin vermeyiz. Biz Raines'iz. Büyürken bana öğütlediğin şey bu değil miydi? Paranın mutluluğu satın alamayacağını ve kendine karşı dürüst olman gerektiğini. Bu fikri düşünmemi nasıl önerirsin?"

Babam anneme sarılmayan elini kaldırır. "Oğlum, ben öyle demiyorum."

"Ne diyorsun baba?" Adım atmayı bırakıp ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve babama ters ters bakıyorum.

"Bence tüm seçeneklerinizi değerlendirmelisiniz. Eğer önümüzdeki bir yıl içinde aşık olur ve onsuz yaşayamayacağınızdan şüphe duymayacağınız bir kadın bulursanız, o zaman bunu ve bunun sizin ve aileniz için neler yapabileceğini düşünün."

"Kendi başıma gayet iyiyim. Evimin parası ödendi; bankada güzel bir birikimim var. İşim geliyor. Daha ne isteyebilirim ki?" Meydan okuyorum.

"Efsane, lütfen otur." Annemin sesi sakın ve yatıştırıcı ve ona karşı kısa konuşmaktan ya da bir şeyi inkar etmekten nefret ediyorum, bu yüzden dediğini yapıp kıcımı kanepeye geri park ediyorum. "Babanın kötü bir şekilde söylemeye çalıştığı şey şu: Önümüzdeki bir yıl içinde başına neler geleceğini bilmiyorsun. Eğer aşık olur ve evlenirseniz, o zaman neden bir yıl dönümünüzde ortaya çıkıp parayı toplamıyorsunuz?"

"Çünkü seni terk ettiler. Bizi. İşte bu yüzden." Öfkemi sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

"O geçmişte kaldı Efsane," diyor annem nazikçe. "Geçmişimizin bizi geride tutmasına izin vermeyiz. Bunun yerine, bugün ve yarınlarımız için yaşarız. Zaman çizelgesi uyuyorsa, parayı almak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın derim. Teknik olarak, o para benim olmalıydı ve ben hiçbir şeyi sevmem.

Sizin ve gelecekteki ailenizin bu sayede hayata hazır olacağını bilmek çok daha güzel."

"Gerçekten bunu yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Annem omuz silkiyor. "Sadece sen istersen."

"Ben nişanlı değilim. Hatta kimseyle çıkmıyorum bile," diye hatırlatıyorum. "Bu değişebilir. Sadece açık olun. Evlendikten sonra bir yılın var.

-"Eğiliyor ve sehpanın üzerine bırakılmış zarfı alıyor. "-Geçen Perşembe. Bir yıl içinde çok şey olabilir."

"Otuz bir yıldır, onsuz yaşayamayacağımı hissettiğim birini henüz bulamadım.

Bunun önümüzdeki on iki ay içinde gerçekleşme ihtimali çok düşük."

Annem başını sallıyor. "Haklı olabilirsin ama yanılıyor da olabilirsin. Geleceğimizi bilemeyiz, Legend. Babanla tanıştığım gün alışveriş merkezinde yemek bölümünde yemek bekliyordum. Orada olmamam gerekiyordu ama anneme karşı geldim ve yine de gittim. Baban ve birkaç arkadaşı arkamda sıradaydı. Cüzdanımı düşürdüm, o da benim için aldı. Gözlerimiz buluştu ve gerisi tarih oldu."

"Hadi ama," diyorum, içimden kopmak isteyen gülümsemeyle savaşıyor. Bu hikâyeyi milyonlarca kez dinledim. "O kadar hızlı değildi." Bu sözleri söylerken bile doğru olmadıklarını biliyorum. Hikâye yıllar boyunca bir kez bile değişmedi.

"Onun hayatımda önemli bir yeri olacağını biliyordum."

"Ve onun gördüğüm en güzel kadın olduğunu biliyordum," diye söze giriyor babam, sayısız kez duyduğum aynı cümleyle.

"Herkes için işler böyle yürümüyor. Roman ve Emerson'a bakın. Birlikte olmak için çok mücadele ettiler, buna karşı savaştılar ve sonra bunun için savaştılar. Her zaman o kadar kolay olmuyor."

"Hiç de kolay olmadı. Ailem onaylamadı ve bizi ayrı tutmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Kalplerimizin başka planları vardı."

"Hallmark filmi gibi konuşuyorsun."

"Onları aramalıyız, bakalım hikâyemizi onlara satabilecek miyiz?" diye şaka yapıyor babam. "Sence bundan ne kadar kazanabiliriz? Belki mutfağı yeniden düzenler ve yeni bir levrek teknesi alırız," diye geveliyor.

"Har har." Başımı sallıyorum ama büyükanneme karşı beslediğim öfkeye rağmen gülümsüyorum. O kadınla hiç tanışmamıştım ama yine de hayatıma girmeyi ve mezarında bile olsa içimde bir öfke uyandırmayı başarmıştı.

"Sadece açık fikirli olun. Hayatın seni şaşırtmak gibi bir huyu var." "Evet, tamam," diye kabul ediyorum çünkü onunla tartışmak istemiyorum.

Ayrılmadan önce onlarla biraz daha vakit geçiriyorum. Planım eve dönmekti ama Roman'dan gelen bir mesajla herkesin yemek artıkları için evlerine davetli olduğunu öğrendim. Küçük bir düğün yapmışlar ama bir orduyu doyuracak kadar yemek varmış. Erkeklerle -ve Emerson ve en iyi arkadaşı Monroe'yu da sayarsak artık kızlarla- vakit geçirmek tam da ihtiyacım olan şey.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

İKİ

MONROE

Pijama partileri eskisi gibi değil. Geceyi en iyi arkadaşımın evinde geçirmek pek de eskisi gibi görünmüyor. Emerson dün gece kalmam için ısrar etti, ancak düğün geceleriydi, bu yüzden Forrest'ın evinde benim odam olarak ilan ettiğimiz yerde kalmam konusunda uzlaştık.

Forrest benim için her zaman bir ağabey olmuştur. Çok ateşli bir ağabey, ama romantik bir yanı yok. Elbette, onunla flört etmeyi ve dalga geçmeyi seviyorum çünkü onun sinirlendiğini görmeye bayılıyorum. Onu bu şekilde görmüyorum. Öte yandan arkadaşları tamamen farklı bir hikaye. Beşi de nereye giderlerse gitsinler baş döndürüyor ve iç çamaşırlarını düşürüyorlar. Forrest benim kardeşim. Kan bağıyla değil ama kalben. Roman, o her zaman Emerson'ındı. Bu ikisi, günaha girmeden çok önce aralarındaki özlemi gördüm. Onlar için daha mutlu olamazdım.

Geriye Lachlan, Maddox ve Legend kalıyor. Hepsi çok iyi, hepsi harika çocuklar. Elime geçen her fırsatta onlarla acımadan flört ediyorum. Herhangi biriyle şansım olduğunu düşündüğüm için değil, eğlenceli olduğu için. Onlarla şakalaşmak ve flört etmek güvenli ve benim için bu önemli. Onlara takıldığımı biliyorlar ve ben de onların bana el kaldırmasından ya da benden faydalanmaya çalışmasından endişe etmiyorum. Üçünün el ele tutuşmasına aldırıldığımdan değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Şakalaşmamızı bir şaka olarak algılamıyorlar.

istediklerini almak için yeşil bayrak. Bazı korku hikayeleri duydum ve Henry denen danganlakla yaşadığım son ayrılıktan sonra, güvenliğin önemli olduğunu söyleyebilirim.

Henry bir şekilde görünmeyi seven ama kapalı kapılar ardında bambaşka biri olan adamlardan biriydi. Sahtekârdı, sahtekârlık yapıyordu ve bir mil uzunluğunda kötü bir çizgisi vardı. Neyse ki, işler daha fazla büyümeden bitirdim. Hak etmediği şeyler istiyordu, benim ona vermeye hazır olmadığım şeyler. Hâlâ beni dışarıda gördüğünde köşeye sıkıştırıyor ama neyse ki en yakın arkadaşımın bir bebeği olacak ve eve döndüğümüzden beri onun ya da Forrest'ın evinde takılıyoruz. Önceden çok fazla dışarı çıktığımızdan değil. Emerson Roman'a vurulduğu için hemen hemen her zaman Forrest ve çocuklarla takılıyorduk.

Her şey olması gerektiği gibi gitti. Kalbimde, bu ikisinin birlikte olması gerektiğini biliyorum ve bu yolda ilerleyeceklerinden hiç şüphem yok. Bulundukları yere gelmek için çok mücadele ettiler ve ben de onların gelişip aile kurmalarını izlemekten heyecan duyuyorum.

Panjurların arasından sızan güneş bana kalkıp hareket etme zamanımın çoktan geçtiğini söylüyor. Yorganı üzerimden atıp yıllardır burada bıraktığım kıyafetlerimi alıyorum ve duşa giriyorum. Yirmi dakika sonra mutfığa giriyorum. Forrest'tan iz yok, ama kapısı kapalı, bu yüzden hala uyuduğundan eminim. Kendimi kahve yapmakla meşgul ediyorum ve bize biraz yumurta çırpmaaya karar .

Tam yumurtaları hazırlarken Forrest mutfığa girdi. Saçları dağınıktı ve sağ yanağında uyuduğu yerden kalma bir çizgi vardı. "Günaydın Mo," diye mırıldandı.

"Günaydın, güneşim. Nasıl uyudun?" Ben her zaman sabah insanı olmuşumdur. Dün gece sadece birkaç kadeh içki içmiş olmamın ve eve gidebilmek için gecenin erken saatlerinde durmuş olmamın da yardımı oldu.

"Güzel. Çok fazla kutlama yaptık," diye yanıtlıyor.

"Ah, korkunç akşamdan kalma. Biraz kahvaltı ve biraz kafeinin düzeltemeyeceği bir şey değil." Adanın öbür ucundaki tabağı ona doğru kaydırıyorum ve hemen bir fincan kahve koyuyorum - tam da onun sevdiği gibi, sade.

"Sen bir meleksin. Ne zamandır ayaktasın?" diye soruyor, kahvesinden ilk yudumunu alırken.

"Uzun sürmez. Dün gece burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Emerson kalmam ve eve dönebilecek durumda olmama rağmen araba kullanmamam konusunda ısrarcıydı. Onun endişelenmesini istemedim ve yeni evli çiftin yanında kalmak istemedim."

Forrest ürperir. "*Bunun* hakkında konuşmayalım." Kelimeyi vurguluyor ve ben de kahkahalarla başımı geriye atıyorum.

"ama, onlar evli ve bir bebekleri olacak. Bebeklerin nasıl yapıldığını biliyorsun, değil mi?" Alay ediyorum.

"Bu konu hakkında konuşmayacağız," diye homurdanarak kahvesini yudumluyor.

Aramıza bir sessizlik çöküyor ve ben elimde olmadan onu dolduruyorum. "Onlar mutlu Forrest." Onları kabul ettiğini biliyorum, ama içimdeki en iyi arkadaş her ihtimale karşı onları neşelendirmek zorunda hissediyor.

İç çekiyor. Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini belli eden derin, yankılı bir ses. "Biliyorum. Mutlu oldukları için mutluyum, ama bu yine de onları düşünmek istediğim anlamına gelmiyor ve... bu." Yüzü buruşuyor ve bu çok sevimli. Bu düşüncüyü kendime saklıyorum. Onun erkeksi egosunu incitmekten nefret ediyorum.

"Yeğeniniz ya da yeğeniniz gelene kadar bekleyin. Sana bir tane daha vermek için daha fazlasını yapmalarını isteyeceksin." Ona geniş bir sırıtış attım.

Başını sallıyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Evet," diye isteksizce kabul ediyor. "Muhtemelen haklısın. O gittiğinden beri bu lanet ev çok sessiz."

"O yan ," diye hatırlatıyorum ona.

"Aynı şey değil, Mo. Aynı değil işte." Suratını asıyor ve kalbim en iyi arkadaşım için göğsümde kabarıyor. O kolay büyümedi ama benden önceki adam, onun ağabeyi, onun için büyük bir adım attı ve onun hayatında olmasını seviyorum.

"Yumurtalarını soğumadan ye." Çatalımla tabağını işaret ediyorum ve o da söyleneni yapıyor.

"Teşekkür ederim," diyor birkaç dakika sonra, elinde boş tabağıyla ayakta dururken.

"Hiç çiğnedin mi?" Hâlâ yarısı dolu olan tabağıma bakarak soruyorum. Gülüyor ve hâlâ ıslak olan saçlarımı başımın üstünde karıştırıyor.

"Ben duş alacağım. Sen kalacak mısın?"

"Emerson'a mesaj atıp oraya gitmemin güvenli olup olmadığını öğrenmem gerek. Ona bugün geri gelip temizliğe yardım edeceğimi söyledim."

"Beni bekle, birlikte gidebiliriz. Çabuk olacağım." Ben oturup yumurtalarımı bütün olarak yutmak yerine tadını çıkarırken o merdivenleri hızla çıkıyor.

Yirmi dakika sonra Forrest ve ben yeni evlilerin ön kapısını çalıyoruz. Roman, Emerson'ın hamile olduğunu öğrendiğinden beri yakışıklı yüzünde taşıdığı sırıtışla kapıyı açıyor.

"İçeri gelin." Geri adım atarak içeri girmemize izin verdi. "Em kanepede."

"Çünkü izin vermiyor!" En iyi arkadaşım oturma odasından sesleniyor Oda.

"Gördüğüm kadarıyla onu yine şımartıyorsun?" Kıkırdayarak oturma odasına, Emerson'ın yanına gidiyorum.

"Başka bir yolu var mı?" Roman geri arar.

Başımı sallıyorum ama onu kucağında bir battaniye ve bir kase taze meyve ile gördüğümde gülümsemem gerçek oluyor. "Yine rehin mi tutuluyorsun?" Alay ediyorum.

"Saçmalıyor. Hiçbir şey yapmama izin vermiyor." "O seni seviyor."

"Ben de onu seviyorum ama hadi. Kahvaltı için bir kaseye biraz meyve koyabilirim."

Onu incelemek için başımı yana eğiyorum. "Seninle ilgilenmek istiyor, Emerson. Sana ve bebeğine."

"Biliyorum ama ben onun hayat arkadaşı olmak istiyorum. Bir zorunluluk ya da sorumluluk değil."

"Değilsin," diyor derin bir ses arkamızdan. İkimiz de bakmadan onun Forrest olduğunu anlıyoruz. Odaya giriyor ve kız kardeşini başının üstünden öpmek için kanepenin arkasına doğru eğiliyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bilmiyorum." Emerson meyve kâsesine bakıyor.

"Dökül bakalım, Em." Forrest kanepenin etrafından dolanır ve sehpanın üzerine, onun karşısına oturur.

"Ben sadece.... Bunun benim hayatım olduğu gerçeğini kabullenmek çok zor, biliyor musunuz? Tek istediğim buydu ve şimdi buradayım, hayalimi yaşıyorum. Her şey çok hızlı oldu. Bebeği öğrendik, sonra senin yanına hayalimdeki eve taşındım, sen bizi öğrendin, düğün. Ben sadece.... Ona fikrini değiştirmesi için bir sebep vermek istemiyorum."

Forrest kahkahayla başını geriye attığında ikimiz de irkildik. Öyle ha-ha kahkahası değil. Hayır, bu "omuzlar titriyor, nefes nefese, durduramıyorum" türünden bir kahkaha. Emerson kardeşine kaşlarını çatıyor ve ben de kıs kıs gülmek için yanağımı ısııyorum. Söylediği şey herhangi bir şekilde komik olduğu için değil. Tamam, biraz komikti. Roman için bir zorunluluk değil.

O onun kraliçesi ve artık saklanmak zorunda olmadıklarına göre, en iyi hayatını yaşıyor. Bunu bildiğini biliyorum. Hamilelik hormonları onu etkiliyor olmalı.

"İşin bitti mi?" Emerson kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak soruyor. "Emerson Bailey." Forrest başını sallar. "Sen onun karısısın. "Sen onun karısısın.

sana bakmak zorunda hissediyorum. O böyle biri. Biz büyürken bunu görmedik. Bir evliliğin nasıl olması gerektiğine dair iyi bir görüşümüz yoktu ama birbirinize yaslanıyorsunuz. Roma hasta olsaydı, onunla ilgilenmeyeceğini bana söyleyemezsin."

"Ben hasta değilim, Forty. Hamileyim."

"Ve tüm işi yapıyor." Roman da sohbete katıldı. Emerson'ın kanepede oturduğu yerin önünde diz çökmeden önce Forrest'a ve bana birer şişe su uzattı. "Her şeyi sen yapıyorsun, bebeğim." Meyve kâsesini Emerson'ın kucağından alıp sehpanın üzerine koyuyor, sonra da elini Emerson'ın hâlâ düz olan karnının üzerine koyuyor. "Oğlumuzu ya da kızımızı büyütüyor ve koruyorsun. Hayatını kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Bunu yapmak zorunda hissetmiyorum. Yapmak istiyorum. Biz bir takımız, Em. Sonsuza kadar sen ve ben." Eğilir ve onu usulca öper.

"Söylemiştim," diyor Forrest.

Şaka yapmıyorum, çocuk adam küçük kız kardeşine dilini uzatıyor, bu da kız kardeşini güldürüyor, tam da onun istediği gibi.

"Git ve erkekçe şeyler yap. Bizim kız kıza zaman geçirmeye ihtiyacımız var." Elimi havada onlara doğru salladım.

"Yirmi dört saatten az bir süredir benim karım ve sen onu terk etmemi mi istiyorsun?" Roman kuşkuyla sorar.

"Sadece mutfağa ya da arka bahçeye, koca adam. Karının bana düğün gecesiyle ilgili her şeyi anlatması gerekiyor." Kaşlarımı sallıyorum ve Roman bana şımarık bir sırıtış atıyor.

"Hayır. Hayır. Hayır. Sadece hayır." Forrest ayağa kalkıyor, su şişesini alıyor ve mutfağa doğru yürüyor. Kulaklarının kanadığını mırıldanıyor, bu da hepimizi güldürüyor.

"İyi misin, bebeğim?" Roman sorar.

"Ben iyiyim. Ben... aşırı duygusalım. Özür dilerim."

"Hissettikleriniz için özür dilemeyin. Sadece bana karşı açık ve dürüst olmayı unutma ki ben de korkularını giderebileyim." Ayağa kalktı, eğildi ve Forrest'ın peşinden mutfağa doğru gitmeden önce dudaklarını bir öpücükle yakaladı.

"İyi misin?" Ona sordum.

"Evet." Gülümsüyor ve beni başından savıyor. "Bu hormon dalgalanmalarının şakası yok ve her zaman hayalini kurduğum bu hayatı, yanımda olmasını hayal ettiğim adamla yaşıyorum ve bu sabah, sen ve Forrest buraya geldiğinizde, bir şekilde beni vurdu. O ana kadar dünün benim için tam olarak oturduğunu sanmıyorum. Sonsuza dek mutlu bir hayatım oldu, Monroe."

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor ve karşılığında benimki de öyle. Uzanıp onu kucaklıyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsun, Emerson. İstedğin şey için savaştın, asla pes etmedin ve işte buradasın. Kocanla birlikte kendi aileni kuruyorsun."

"Kocam." Artık pırlanta bir alyansın eşlik ettiği nişan yüzüğüne bakıyor. "Sen ve kardeşim kapıdan içeri adınızı atana kadar her şey bir rüya gibiydi. Neden bilmiyorum ama her şey bir anda oldu."

"Düğün gecesi nasıldı? Ve hayır, ayrıntı istemiyorum çünkü bu ikinizin arasında özel bir konu ama gerçekten, düğün gecesi nasıldı?" Tekrar soruyorum ve ikimizi de güldürüyorum.

"Büyülü. Roman benim kocam. Bunu söylemekten hiç bıkmayacak mıyım?"

"Umarım değildir," diyor Roman, odaya geri dönüyor, kanepenin arkasına uzanıyor ve omuzlarını ovuyor. "Bu yiyeceklerin bir kısmını halletmemize yardım etmeleri için diğerlerini davet etmeye ne dersin? Belki daha sonra akşam yemeği için?"

"Bu mükemmel bir fikir." Emerson kocasına bakmak için başını arkaya yatırır.

"Seni seviyorum bebeğim," diyor ve ellerini omuzlarından çekip mutfığa dönmeden önce kızın burnunu öpüyor.

"Çocuk odası için ne seçtiğimizi sana göstermeliyim. Düğün planlamasından dolayı sana göstermeyi unutup duruyorum."

"Çocuk odası için hangi odayı kullanacağınızı biliyor musunuz?" diye sordum. "Bizimkinin tam karşısındaki koridoru kullanmaya karar verdik."

"Peki ne zaman alışverişe gidebiliriz?" diye sordum. "Monroe Teyze'nin alması gereken hediyeler var."

"Boya rengini seçmek için ultrasona kadar bekleyeceğiz, ama kız ya da erkek, beyaz mobilya seçeceğimizden eminiz."

"de çok fazla şey satın almayı ertelemelisin. Sana bir duş vereceğimizi biliyorsun."

"Sen, Forrest ve çocuklar dışında kimsem yok. Büyük kısmını kendi başımıza yapmaya hazırız."

"Roman ve ailesi var. Drake, Lisa ve Lyra var ve eminim işiniz size bir düş verecektir," diye hatırlatıyorum.

"Evet, sadece bunu beklemiyorum, anlıyor musun? Hayatımızdan memnunum ve içinde olan insanların burada olmak istediklerini biliyorum. Bu sayının az olması benim için sorun değil."

"O kadar da küçük değil." Ona başımı sallıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Davet edeceğim teyzelerim ve kuzenlerim yok ve bu beni rahatsız etmiyor. Küçük bir çevrem var ama sevgi dolu. Daha fazlasını isteyebileceğim tek bir şey bile düşünmüyorum."

"Biliyorsun, dört amcası ve babaları olarak Roman ve bir de ben varım, gelmiş geçmiş en iyi teyze, bu ufaklık çok şımartılacak."

"Güzel. Çocuğumun sevildiğini ve önemsendiğini hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu bilmesini asla istemiyorum."

"Evlendiğin o adam, bunun asla olmayacağından emin olacak."

", yukarı çıkalım ve sana ne planladığımızı göstereyim."

Onu merdivenlerden yukarı ve boş odaya kadar takip ediyorum. Emerson bana Roman'la birlikte bebeklerinin odası için düşündükleri vizyonu anlatmaya başladı ve bu mükemmeldi.

"Rome'a duvara bir duvar resmi çizdirmelisin. Eminim çocuklar ona yardım edecektir."

"Evet! Bunu neden düşünemedik?" diye soruyor. Yavaş bir daire çizerek dönüyor. "Şu duvar kitaplığın, oyuncak kutusunun ve sallanan sandalyenin olacağı yer. Bu harika bir fikir."

"Ve şimdiden birkaç kitap aldım," diye itiraf ediyorum. "Annemle geçen gün alışverişe çıktık ve ben de dayanamadım."

"Mo Teyze kazandı," diye tezahürat yapıyor. "Sadece bekle. Sıra sana geldiğinde, iyiliğinin karşılığını ödeyeceğim."

"Eğer oraya varabilirsem. Bu gidişle, evde kalmış yaşlı bir kedi kadın olacağım ve senin aracılığınla yaşamak zorunda kalacağım."

"ama, bu doğru değil."

Omuz silkiyorum. "Hepimiz senin kadar şanslı olamayız ve hayallerimizin erkeği ayaklarımızı yerden kesemez."

"Henry kafanı karıştırmış. Seninle ilgili her şey çok güzel. Sen harika bir avsın ve doğru adam karşına çıkacak ve sen de

onun var olduğunu unut."

"Bir kız hayal kurabilir," diyorum ve dramatik bir şekilde iç çekerek ikimizi de güldürüyorum.

Bir süre daha konuşuyoruz. Derin sesler duyana kadar günün çoğunu burada geçirdiğimizi, sadece konuştuğumuzu, plan yaptığımızı ve hasret giderdiğimizi fark etmiyoruz. "Kocanızın bizi bu kadar uzun süre yalnız bırakmasına şaşırdım."

"Dur." Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Hadi ama, açlıktan ölüyorum ve tabaklarımızı hazırlamaya fırsat bulamadan çocukların her şeyi yemediğinden emin olmamız gerekiyor."

"Ne kadar yemeğiniz unuttunuz mu? Sanırsınız ki yirmiden az değil, yüz kişilik bir düğünü besliyorsunuz."

"Biliyorum. Kayınvalidem ve ben biraz abartmış olabiliriz." "Olabilir mi?" Alay ediyorum.

"İyi, çok abarttık ama mükemmel bir gündü ve şimdi bize en yakın olanlar, kalanları yememize yardım etmek için buradalar."

"Bunu bilerek yaptın." Ona sesleniyorum ama cevabı zaten biliyorum.

"Asla söylemeyeceğim," diye şarkı söylüyor ama bana verdiği göz kırpması haklı olduğumu söylüyor.

En iyi arkadaşım, bizi davet etselerdi yemek olsun olmasın hepimizin burada olacağından haberi yok. Arkadaşlarınız için yaptığınız şey budur. Ortaya çıkar, destek sunar ve ihtiyaç duyduklarında onlara omuz verirsiniz. Hayat bizi nereye götürürse götürsün, Emerson her zaman benim desteğime sahip olacak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM ÜÇ

EFSANE

Arabayı garaj yoluna çektiğimde en son benim geldiğimi görüyorum. Daha erken gelmeliydim ama ailemin evinden çıktıktan sonra bir süre arabayla dolaştım, sadece bugünü kafamda toparlamaya çalıştım. Zihin sikmekten bahsediyorum.

O mektupta ne yazacağını asla hayal edemezdim. Büyükanнем ve büyükbabamla hiç tanışmamış olmaktan nefret ediyorum ve büyükanнемin bir şeyleri düzeltme ihtiyacını bir dereceye kadar anlıyorum. Ancak beni evliliğe zorlamak, gelinimi ben seçecek olsam bile, bunu yapmanın yolu değil. Ayrıca, artık çok geç. İkisi de öldü ve onları tanıma şansını çoktan geçti.

Anahtarlarımı ve telefonumu kaptığım gibi kamyonetten inip kaldırıma çıkıyorum. Kapıyı bir kez çaldım ve Roman ve Emerson'ın seslerinden daha fazlası olan bir ses korusu "Girin" dedi.

Gülümsüyorum.

Arka cebime tıktırdığım o lanet mektubu okuduğumdan beri ilk kez gülümsüyorum. Bunlar benim insanlarım ve bu gece onlarla vakit geçirmek tam da ihtiyacım olan şey.

Odaya girdiğimde tüm çetenin burada olduğunu görüyorum. Roman, Emerson kucağındayken koltukta oturuyor. Forrest ve Lachlan kanepede, Maddox da diğer koltukta. Monroe aşk koltuğunda oturuyor ve

Bu kalabalıkla kim bilir nelere gülüyoruz. Bir araya geldiğimizde her zaman iyi vakit geçiriyoruz.

"Ne kaçırdım?" Aşk koltuğunun yanında durarak soruyorum.

Monroe gözlerini siliyor. "Aslında hiçbir şey, ama bu ikisi" - Forrest ve Lachlan'ı işaret ediyor - "bir doğum ve doğum videosuna bakma hatasını yaptılar."

"Yapma dostum." Lachlan titriyor. "Kukuyu bir daha asla aynı şekilde göremeyeceksin."

"La-la-la-la," diyor Forrest, ellerini kulaklarının üzerine koyarak. "Bu saçmalık hakkında konuşmayacağım. O benim kız kardeşim," diye homurdanıyor.

"Ve o benim karım, ve inanın bana, pu-" Rome başlıyor ama Emerson hepimizin bildiği şeyi bitiremeden elini ağzına kapatmayı başarıyor.

Gülüyorum, çünkü nasıl gülmezsin? Bu çok komik. Forrest, Emerson'ın ağabeyi ama aralarındaki on yaş farkla birlikte, onun büyümesine yardımcı oldu ve onun için beleşçi ebeveynlerinin yaptığından daha fazlasını yaptı. Yani, bir bakıma, onun baba figürü. Benim çocuğum yok ama evet, bir kızım olsaydı -hatta bir kız kardeşim olsaydı- Forrest'ın şu anda hissettiği gibi hissedeceğimden eminim.

Hala komik.

Monroe aşk koltuğunda yanındaki mindere vuruyor ve ben de onun yanına oturuyorum. "Bu da nereden çıktı?" Ona sordum.

"Maddox, Rome'a doğum konusunda gergin olup olmadığını sordu. Sonra ben konuştum ve tüm işi Emerson'ın yapacağını söyledim. Her şey birbirini izledi ve kendilerini telefonda buldular ve her şey o andan itibaren yokuş aşağı gitti." Kahkahasının neden olduğu bir başka gözyaşını yanağından siliyor.

"Eee?" Roma'ya bakıyorum. "Gergin misin?"

"Evet." Başını salladı, yüzü ayıktı. "Karım için gibi olacak, ama her adımda, her biri için orada olacağım."

Omzunun üzerinden ona bakmak için döndüğünde Emerson'ın gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Kaç tane?"

Roman dudaklarını kızın burnuna bastırıyor. "En az iki, ama bir ev dolusu için varım. Gerekirse ekleme yapabiliriz. Ya da karar verene kadar bol bol pratik yapabiliriz." Ona göz kırpmıyor ve kızın yanakları pembeleşiyor.

Emerson, "Bunu buraya getirelim ve ebeveynler olarak nasıl olduğumuzu görelim, sonra konuşabiliriz," diye yanıtlıyor.

"Harika olacaksınız. İkiniz de" diyor Monroe onlara.

"Ne dedi?" Monroe'yu gösteriyorum. "Ve senin bir oda dolusu bakıcın var." Elimi odanın içinde gezdiriyorum.

"Çocuk bezi mi yapacaksın?" Monroe bana sordu. "Elbette." Omuz silkiyorum. "Hepimiz sıçmak zorundayız."

Cevabıma gülüyor ve iri mavi gözleri parlıyor. Monroe bir afet. O elektrik mavisi gözleri ve koyu kıvrıkcık saçlarıyla muhteşem. Uzun ve kalın, sırtından aşağı sarkıyor. Bir erkeğin yumruğuna dolamayı düşünmeden edemeyeceği türden bir saç. Buna ben de dahilim. Bunu itiraf etmek istemediğim kadar çok düşündüm.

Monroe çok çapkındır, erkeklere ve bana karşı da öyle. Bu doğru değil. Roman'la hiç flört etmedi, eğer ettiyse bile. Roman ve Emerson hakkındaki gerçek ortaya çıkınca daha mantıklı geliyor. En iyi arkadaşının erkeğiyle flört etmeyecekti ve evet, o her zaman onun erkeğiydi. Sadece oraya varmaları biraz zaman aldı.

Hiçbirimiz Monroe'ya karşı bir şey yapmadık. Lachlan, Maddox ve ben. Acımasızca flört ediyoruz. Forrest yapmıyor ama onun için daha çok bir kardeş gibi. Monroe hep etrafındaydı. Hep Emerson'la birlikteydi, o da Forrest'la. İkisinin de bugün oldukları kadınlara dönüşmelerini izledim.

Monroe gülerken omzunu omzuma yaslıyor ve sıcak vanilya kokusu alanımı işgal ediyor. Muhteşem ve yenecek kadar güzel kokuyor. Bu seferki tehlikeli.

Maddox, "Sonunda kasabanın kenarındaki arsayla ilgili emlakçıdan haber aldım," diye konuşuyor.

"Ve?" Roman sorar.

Maddox ısıklık çalar ve başını sallar. "Pahalı. Arazi ve yeni bir tesisin maliyeti her birimizi mali olarak zorlar."

İçim içimi yiyor. Hepimiz bunu çok uzun zamandır istiyorduk. "Peki ya başka yerler? İhtiyaçlarımıza göre yenileyebileceğimiz binalar?" Ben soruyorum.

"Hiç şans yok." Lachlan başını sallıyor. "Hepimiz Ashby'de kalmak istediğimiz konusunda hemfikiriz ve piyasada şu anki yerimizden daha iyi ya da daha büyük bir yer yok."

"Kahretsin," diye mırıldandı Forrest. "Aklınızdan ne geçiyor?"

Maddox Roman'a bakıyor ve gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum. Arkadaşımızın yeni evlendiğini ve yolda bir bebeği olduğunu biliyor. Ailesini geçindirememesini hiçbir şekilde istemeyiz. Cevap vermeden önce Maddox'un cevabını gözlerinde görebiliyorum.

"Bekleyelim derim. Bu fiyata arazinin bir yere gideceğinden şüpheliyim. Çiftçiler için çok küçük ve aylardır satılık."

"Evet," diye kabul ediyor Roman. "Sadece doğru zaman değil." Sesinde bunu duyabiliyorum. Bunu söylemek onu öldürüyor ama ailesini ilk sıraya koymayacağı bir zaman asla olmayacak. Biz de ondan bunu asla beklemeyiz.

Aklım cebimdeki mektupta. Yeni tesisimizi finanse etmek için ihtiyacımız olan paraya erişimim var ya da olabilir. Para Everlasting Ink'i bir üst seviyeye taşıyabilir ama bu yanlış. Değil mi? Para için evlenmek? Ayrıca, bu odanın dışında ailem ve Forrest ve Emerson hariç diğer çocukların aileleri dışında kimseye güvenmiyorum. Kardeşlerimi seviyorum ama onlardan biriyle evlenmeyeceğimden eminim.

"Nerelerdeydin dostum? Sana bir süre önce mesaj attım," diye soruyor Roman, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Dikkatimi lanet mektuptan Roman'a çektim. "Mesajını aldığımda annemlerde öğle yemeği yiyordum." Evlerinden ayrıldıktan sonra bir saate yakın araba kullandığımı söylemiyorum. Bu sadece cevaplamak istemediğim daha fazla soruya yol açacaktı. Hâlâ her şeyi anlamaya çalışırken nasıl cevap verebilirim ki?

Onlara söyleyip söylemeyeceğime henüz karar vermedim. Yani Roman bir mesaj aldığımı ve hiç tanımadığım büyükannemin vefat ettiğini biliyor ama ayrıntıları bir kenara bırakabiliriz. Çocuklardan bir şey saklamadığım için suçluluk duyuyorum, ama bu... sanki mezardan bile, tıpkı anneme yapmaya çalıştığı gibi hayatımı dikte ediyormuş gibi hissettiriyor.

Yanlış geliyor.

Gerçekten ihtiyacım olmayan güven fonuna erişmek için evlenmek bencillik olurdu. Beni yanlış anlamayın. Milyoner olmaya yakın bir yerde değilim. Ancak, çocuklarla birlikte gurur duyduğum çok başarılı bir iş kurduk ve çok iyi bir hayat yaşıyorum. Evim küçük ama parası ödendi, hem de tertemiz.

"Annen nasıl?" diye soruyor.

"Bekle, o iyi değil mi?" Emerson kucağında daha dik oturarak soruyor. "O iyi," diye Emerson'ı temin ediyorum. "Annesi etti. Annesi vefat etti.

Otuz yılı aşkın süredir konuşmuyoruz" diye açıkladım. Çocukların zaten bildiğini biliyorum ama Monroe ya da Emerson'ın bilip bilmediğinden emin değildim. Emerson'ın başını sallamasından ve Monroe'nun elini koluma koyup yumuşak bir şekilde sıkmasından, daha fazla açıklamaya ihtiyaçları olmadığını anladım.

"Özür dilerim," diyor Monroe usulca.

Ona, etkilenmediğimi gösterdiğini umduğum bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim. Onu tanı mıyordum. O ve büyükbabam annemi babamı sevmekle ailelerinin bir parçası olmak arasında seçim yapmaya zorladılar. Annem babamı seçti ve işte buradayım." El sallıyorum ve bir kahkaha atıyorum.

"Sana ne gönderdi?" Roman soruyor.

"Bir mektup."

Uzun bir duraklama oldu ve odadaki kimsenin nefes aldığından emin değilim. Üzgün olduğum çok açık ve ona yakın olmadığımı biliyorlar. Arkadaşlarım akıllıdır ve o mektupla ilgili bir şeyin moralimi bozduğunu bilirler.

"Ve?" Forrest sorar.

"Sadece bir mektup." Mektup önemsizmiş gibi omuz silkiyorum. Önemsiz *zaten*. Hayatım üzerinde hiçbir kontrolü yok. Ancak, sayfadaki o sözcüklerin hatırlattıkları hâlâ aklımda.

"Hanımlar, burası iyice karışmaya başladı. Pantolonunuzun paçalarını sıvamak isteyebilirsiniz," diyor Maddox kollarını göğsünde kavuşturarak.

Kıkırdıyorum, çünkü onlar benim arkadaşlarım ve ailem ve beni herkesten daha iyi tanıyorlar. Onları kandıramayacağımı bilmeliydim. "Har har." Gözlerimi devirmek için kendimi zor tutuyorum. Bunu kontrol altında tutamadığım için sinirliyim ama aynı zamanda bunu konuşmam gerekiyor. Ailemden başka biriyle. Onlar bu konuya çok yakınlar. Bu konuda objektif düşünemeyecek kadar yakınlar.

Düşünecek bir şey olduğundan değil. Bu sahte bir özür ve hayatımı kontrol etme çabası.

"Dinle dostum," diye konuşuyor Lachlan. "Bize söylemek zorunda değilsin ama biz senin aileniz. Seni rahatsız eden bir şey var, o yüzden içini dönebilirsin."

Başımı eğiyorum ve derin bir iç çekiyorum. Mektup arka cebimde bir delik açıyor. "Büyükanne ve büyükbabam bana biraz para bıraktı." Alay ediyorum. "Ama onu alabilmem için yerine getirmem gereken şartlar var."

"Ne gibi? Belli bir yaşa ulaşmak gibi mi?" Emerson soruyor. "Hayır. Evlenmek gibi."

"Ciddi misin? Ne oluyor lan?" Lachlan ağzından kaçırıyor. "Bunu yapabilirler mi?"

"Mektuba avukatlarından gelen yasal belgeler eşlik ediyordu, yani evet, bunu yapabilir." Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bu nasıl benim hayatım?

"Ne kadar paradan bahsediyoruz, Legend?" Forrest sorar.

"Arsayı birkaç katına satın alabilecek ve son teknoloji bir tesis inşa etmek için hala paramız olacak kadar." Duraksadım, bunu çalıştım. "Beş milyon dolar." Sesim hırçın ve miktarı söylerken boğazımı çakıl taşları kaplıyor gibi hissediyorum.

Renkli kelimelerden ve inançsızlıktan oluşan bir koro odayı doldurur.

Arka cebime uzanıp buruşturulmuş mektubu çıkardım ve havaya kaldırdım. "Burada her şey siyah beyaz yazıyor. Eğer evlenir ve on iki ay evli kalırsam, bir yıllık evlilik yıldönümümde avukatlarıyla görüşeceğim ve beş milyon dolar alacağım."

"Kahretsin," diye mırıldandı Lachlan. "Bu çok ağır bir şey." "Ne düşünüyorsun?" Maddox soruyor.

"Beş milyon mu?" Forrest tekrarlar.

Roman, "Kimseyle çıkmıyorsun bile," diye ekliyor.

"Sanırım bu onun mezardan son siktirip gidişi. Annemi babam ve ailesi arasında seçim yapmaya zorladılar. Hayatım boyunca bir kez bile aileme ya da bana ulaşmaya çalışmadılar. Belli ki beni biliyorlardı. Tıpkı ona yaptıkları gibi beni de kontrol etmeye çalışıyorlar."

"Mektupta ne yazıyor?" Emerson soruyor.

Mektubu tutuyorum ve Roman'ın kucağından kalkıp bana doğru yürüyor. Mektubu alacak kadar yaklaştığında mektubu alıyor ama beni sıkıca kucaklayacak kadar yaklaşıp da yürümeye devam ediyor. İçgüdüsel olarak kollarım ona sarılıyor ve kucaklamasına karşılık veriyorum.

Ayağa kalkıp Roman'ın yanına döndüğünde Roman onu karşılıyor, kollarını ona doluyor ve elini çocuklarının büyümekte olduğu karnının üzerine koyuyor. En iyi arkadaşım şanslı bir piç.

Emerson'a "Oku" dedim. Onlara ayrıntıları anlatmam kaçınılmazdı. En azından kelimesi kelimesine duyabilirlerdi. Dirseklerimi dizlerime dayayarak başımı öne eğiyorum ve Emerson mektubu yüksek sesle okurken gözlerimi yere dikiyorum.

Sırtımda bir el hissediyorum ve bunun beni rahatlatmaya çalışan Monroe olduğunu biliyorum. Bunu neden atlatamadığımı bilmiyorum. Onları tanıımıyordum. Şimdi, mezardan, tıpkı anneme yaptıkları gibi beni kontrol etmeye çalışıyorlar. Sanırım tüm bunların özü bu. Annemi incittiler, onu evlatlıktan reddettiler ve hayatının aşkını, ruh eşini ailesine tercih etmesine neden oldular. Kimi isterse onu sevebilmeli ve ailesinin desteğini arkasına alabilmeliydi.

O yapmadı.

Şimdi büyükannem mezardan çıkıp, mirasa erişebilmem için evlenmemi şart koşarak bunu telafi etmek istiyor. Her şey berbat durumda ve beni bu duruma soktukları ve aileme yaptıkları için onlardan nefret ediyorum.

O parayla yapabileceğim çok şey var. Ailem emekli olabilir. Ashby'deki Everlasting Ink'in yeni yeri için arazi ve tesis temin edebilirim. Liste uzayıp gider ama lanet olsun, para için biriyle evlenemem. Kimseyi bu işe dahil edecek ve 365 gün boyunca evli kalacak kadar sevmiyorum bile.

Boku yedim.

Tıpkı yıllar önce annemin olduğu gibi. Öfkem buradan geliyor.

"Ne yapacaksın?" Emerson mektubu okumayı bitirdiğinde Forrest sorar.

"Ne yapabilirim ki? Kimseyle çıkmıyorum. Sırf paraya erişebilmek için tanımadığım biriyle evlenmeyeceğim, bu parayla kaç kişinin hayatını daha iyi hale getirebileceğim önemli değil."

"Efsane, kardeşim, bu beş milyon dolar. Bu binlerce dolar demek ve hepimizin hayatımız boyunca kazanacağından daha fazla" diyor Maddox.

"Biliyorum, ama lanet olsun. Öylece bir kadının yanına gidip hey, hadi bir yıllığına evlenelim, ben de sana bir milyon dolar vereyim diyemem. Bunun her yerinde karmaşıklık ve felaket yazıyor."

"Biri olmalı," diye ekliyor Lachlan. "Telefonuna baktın mı?"

"Hayır." Kelimeyi gıcırdatarak söyledim. "Telefonuma bakmadım. Kendinizi duyuyor musunuz? Bu yanlış. Değil mi? Bana bu konuda yalnız olmadığımı söyleyin." Odayı tarayıp herkesle göz teması kuruyorum. Gözlerim, hala sırtımda usulca duran eli dışında sessiz olan Monroe'ya takılıyor. Gözlerim Forrest'a takılıyor. "Değil mi?"

Omuz silkiyor. "Bu çok para, Legend. Dükkânın işlerinin iyi gittiğini ve hepimizin mali durumunun iyi olduğunu biliyorum ama bu para seni sikerim parası."

"Ne?" Bir kahkaha attım.

"Paranın canı cehenneme. Bilirsiniz, çöpe atacak paranız olduğu için neye mal olduğu umurunuzda değildir."

"Para insanları değiştirir."

Lachlan başını sallar. "Sen değilsin. Sen sağlamsın. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa ve tüm bu caz."

Bir kahkaha attım. "Güvendiğim biri olmalı, o da bu odadaki insanlar ve ailem."

Sözlerim üzerine tüm gözler Monroe'ya çevrildi. Ben de ona bakmak için dönüyorum. Tüm bu olanlar boyunca sessizdi. Elektrik mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada bir şey var, adını koyamadığım bir şey dönüyor.

"Neyim ben, doğranmış ciğer mi?" diye soruyor. Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. "Seni güvendiklerim listesine dahil ettim," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama beni pozisyon için düşünmediniz." "Ne pozisyonu?"

"Karın."

Dolgun dudaklarından dökülen bu iki kelime içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Öfke ve kızgınlıktan başka bir şey. "Karım mı?" Tekrar ediyorum.

Omuz silkiyor. "Tabii, neden olmasın? Sadece bir yıl, değil mi? Kimseyle çıkmıyorum ve bana güvenebileceğini biliyorsun. Sen milyonlarını alırsın, biz de boşanırız."

"Öylece mi?"

Bu kez başını sallıyor. "Karmaşık olmak zorunda değil Legend. Bunu istemediğini biliyorum. Para için evlenmeye karşısın, bunu anlıyorum ama bu çok büyük bir para. Kendin söyledin: Hayatları değiştirebilir. Ayrıca, ben senin yerinde olsaydım, bunu benim için yapardın." Gözleri odanın içinde gezinirken duraksıyor. "Hepiniz yapardınız."

"Ben değil," diye konuşuyor Roman ve hepimiz gülüyoruz.

"Biliyoruz, dostum." Forrest güler. "Sen evlisin. Anladık."

"Tekrarlanmayı hak ediyor." Roman, Emerson'a daha da sokulurken sırtıyor.

Monroe o iri mavi gözlerini deviriyor, sonra bana odaklanıyor. "Önemli bir şey değil. Eğer o eski mektubun şartlarını yerine getirmek için bunu yapmak istiyorsan, ben senin kızınım."

Kızım benim.

Monroe'nun benim olacağı düşüncesi neden kalbimi hızlandırıyor?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM DÖRT

MONROE

Legend aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Bakışları altında kıpırdanma isteğimle savaşıyorum. Teklifimden pişman için değil, ama bana bakışı çok yoğun ve kabul edelim ki çok seksi. Yüzü taş gibi ve düşünceli ve o öpülesi dolgun dudakları, dudağını sıkarken beyaz dişleri tarafından işkence görüyor.

"Baskı yok." Ellerimi savunmak için kaldırıyorum. "Bunun iyi bir fikir olmadığını düşünürsen alınmam, ama bana güvenebilirsin. Şartları yerine getirdiğinde boşanacağız ve dünyada her şey yoluna girecek."

"Bu senin hayatından bir yıl demek, Monroe. Daha uzun, çünkü çıkmamız, düğünü planlamamız gerekecek. Gerçek gibi görünmeli." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Muhtemelen pişmanlık arıyor ama bulamayacak. Legend iyi bir adam ve bir arkadaş. Arkadaşların için bunu yaparsın. En azından bizim çevremizde öyle.

Başımı salladım. "Anlaşıldı. Bak, teklifim hâlâ ama top sende. Ben sadece bir arkadaşına yardım etmeye çalışıyorum."

"Bundan emin misin, Mo?" Emerson soruyor.

Bakışlarımı yanımda oturan seksi, düşünceli adamdan çekip odanın diğer ucundaki en iyi arkadaşıma bakıyorum. "En fazla iki yıl. Legend gibi ben de bekâr ve bekârim. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve bu işin sonunda asla onun parasına erişmeye çalışmayacağımı biliyor. Ben 21 yaşındayım. Bu iş en fazla yirmi üç yaşında olacağım. Tanışmak için bolca zaman var.

Bay Doğru'yu bulup sonsuza dek mutlu olacağım. Ama bu yaşlı adam." Uzanıp Legend'ın sırtını sıvazlıyorum. "Evliliğimiz sona erdiğinde emekliliğe hazır olacak," diye takılıyorum.

"Otuz bir yaşındayım," diye homurdanıyor Legend. "Ben otuz üç yaşında olacağım. Bu emeklilikten çok uzak." Gözlerini benimkilere dikeyor ve sözlerindeki espriyi anlamadığı çok açık.

"Haklısın. Yarı emekli oldum." Omzumu omzuna yaslıyorum ve ona parlak bir gülümseme sunuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, ağzının köşesi seğıirdi. Bay Seksi ve Düşünceli benim esprilerime karşı bağışıklık kazanmamış. Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Legend genellikle mutlu ve neşelidir.

Başımı omzuna yaslıyorum ve sonraki sözlerimi sadece onun için alçak sesle söylüyorum. "Hiçbir şey beklemiyorum ya da istemiyorum Legend. Sadece yardım etmeyi teklif ediyorum. Bunu yapmak için müsaitim ve arkadaşlar böyle yapar."

Başını salladığını hissedebiliyorum ama uzun süre cevap vermiyor.

"Bir milyon dolar," diyor Legend. Sesi alçak ve gürültülüdür ve cehennem gibi sıcaktır.

Başımı omzundan kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Ne?" Sesinin tınısına ve yanımdaki adamın lezzetine o kadar dalmışım ki ne demeye çalıştığını anlayamıyorum. "Beş milyon olduğunu sanıyordum?"

"Sana bir milyon dolar veririm." Bakışlarıyla içime işliyor.

Ağzım açık kaldı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Eğer bunu yapacaksak, Legend Raines, bunun nedeni bir arkadaşına yardım etmek. Senin parayı istemiyorum." Bu mutlak gerçek. Sıkışmış durumda ve nereden geldiğini anlıyorum. Bir yabancıyla evlenmek istemiyor ve onu kim suçlayabilir ki?

"Benim *karım* olacaksın."

Karım deyişindeki bir şey içimde bir arzu dalgası yaratıyor. Ona karşı neden böyle bir tepki verdiğimi anlamıyorum. Elbette, çok seksi. Hepsi öyle, ama daha önce hiçbir erkeğin yanında böyle hissetmemiştim. Onlarla utanmadan flört ediyorum, çünkü beni alay konusu olarak görmeyeceklerini ve vermek istediğimden fazlasını almaya çalışmayacaklarını biliyorum. Onlar güvenli, eğlenceli, sevimli, seksi adamlar. Her biriyle şakalaşmaktan zevk alıyorum, ama bu... bu yeni.

"Ve sen de benim kocam olacaksın." Sözlerim yumuşak, sadece onun içindi ve gözlerindeki parıltıya bakılırsa, benim sözlerim de onunkiler gibi onu etkiledi.

"Bu çok büyük bir şey Monroe," diye konuşuyor Emerson. "Hayatını askıya almak için çok uzun bir süre."

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı Legend'dan ayırıp en iyi arkadaşına yöneltmek için kendimi zorluyorum. Onun haklı endişeleri var ama ben öyle görmüyorum. "Hayatım askıya alınmayacak. Diş hijyenisti olarak işime yeni başladım. Kariyerimin ilk aşamalarındayım. Üniversiteden eve döndüğümüz için hâlâ ailemle birlikte yaşıyorum ve hâlâ arkadaşlarımla takılabileceğim."

"Karısı olarak." Roman Legend'a doğru başını sallar.

"Bu odanın dışında kimseye gerçeği söyleyemeyiz." Legend yüzünü bana dönecek şekilde dönüyor. "Bunun işe yaraması için gerçek bir evli çift gibi görünmemiz gerekir. Ailem bile bilmemeli."

Omuz silkiyorum. "Ne kadar zor olabilir ki?" Ne demek istediğimi kanıtlamak için ayağa kalkıyorum ve dönüp kucağına oturuyorum. İri, kaslı elleri kalçalarımı kavrarken omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Gördün mü? Bu iş bizde."

"Hepimizle her zaman flört eder. Bunu hiç saklamadı. Bunu her zaman sana karşı bir şeyler hissettiği şeklinde yorumlayabilirsin," diyor Maddox.

"Buna bir son vermeliyiz," diyor Legend'ın derin sesi, dudakları kulağıma yakın. "Karım arkadaşlarımla flört edemez. Hayır, siktir et. Karım benden başka kimseyle flört edemez." Sesinde normalde olmayan bir hırıltı var ve bunun beni etkilediğini kendime itiraf edebilirim. O sesi kalçalarımın arasında hissediyorum.

Gergin bir şekilde gülüyorum ama umarım kulağa kaygısızca geliyordur. "İyi ki flört etme konusunda uzmanım. Tüm ilgimi kaldırabileceğinden emin misin?" Alay ediyorum. En azından umarım kulağa alaycı geliyordur. Başparmağının şortumun belinde gezinmesinden duyduğum arzuyu maskeleyemeye çalışıyorum. Her zaman gülüyoruz ve takılıyoruz ama bu farklı hissettiriyor.

Tehlikede olan şey yüzünden olduğunu biliyorum. Eğer bu ortaya çıkarsa, her şey boşa gitmiş olacak ve buna izin veremeyiz. Bunu onun için yapmak istiyorum. Onun parasını istemiyorum. Sadece ona yardım etmek istiyorum. Çocuklar hayatımın büyük bir parçası oldu. Emerson nereye giderse ben de oraya gittim ve onlar hep oradaydı. Ben olsaydım, içlerinden birinin, hatta sadece karısını düşünen Roman hariç bana yardım hiç şüphem yok.

"Benim üzerimde olduğu sürece," diye cevaplıyor Legend boğuk bir sesle. "Tamamdır."

"Öylece mi?" Forrest sorar.

"Ona yardım etmek istediğime inanmak neden bu kadar zor? Bunu hepiniz için yaparım. Bu çok büyük bir şey. Beş milyon dolar hayatını değiştirir. Neden bir yabancıyla evlenmek istemediğini anlıyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz.

Zaman. Hepimiz birlikte çok zaman geçiriyoruz. Aramızda bir şeyler olduğuna inanılabilir. Ben en iyi adayım. Ayrıca Legend bana güvenebilir. Onun hayatını ya da banka hesabını ele geçirmeye çalışmıyorum." Yüzünü ona dönmek için kucagında yan dönüyorum. "Teklifim masada. Bunu yapmak istemediğini söylersen duygularımı incitmiş olmazsın. Ancak, bence bunu düşünmelisin. Kaçırılmayacak kadar çok para. Seni tanıyorum, Efsane Raines. Senin için önemli olanlara geri vereceğini biliyorum. Dükkâna, ailene, müstakbel eşine ve çocuklarına, gerçek olana." Göz kırıyorum.

"Bunu konuşmamız gerek." Beni kollarına alarak ayağa kalktı. "Misafir odasını kullanacağız," diye anons ediyor dönüp merdivenlerden yukarı çıkarken.

"Bu düğünden sonra olacak, dostum!" Lachlan sesleniyor.

Gülüyorum ve kollarımı Legend'ın boynuna doluyorum. "Yürüyebiliyorum, biliyorsun."

Homurdanıyor ama merdivenlerden çıkarken beni yere indirmiyor.

Ağır adımlarla ilk misafir odasına girer ve kapıyı tekmeleyerek kapatır. Oda boştur. Emerson ve Roman burada sadece kısa bir süre yaşamışlar. Beni ayağa kaldırdığında nefes bile almıyordu. Ellerini saçlarında gezdirip odanın içinde adımlarken onu izliyorum.

"Efsane." Sessiz odada onun adını fısıldıyorum.

Volta atmayı bırakıyor ve buz mavisi gözleri bana kilitleniyor. "Neden?" "Neden ne?"

"Bunu neden yapıyorsun? Neden hayatının potansiyel iki yılını benim için feda ediyorsun?"

"Sen iyi bir adamsın. Büyükannele büyükbabanın annene yaptıklarından nefret ediyorum ve onların sana yaptıklarından da nefret ediyorum. Seni kontrol etmeye çalışıyorlar. Senin için en iyisini istiyorum ve bu parayla hayatın kurtulacak Legend."

"Artık kendim için iyi şeyler yapıyorum. Para insanı değiştiriyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bu koruyucu bir duruş ama korunmaya ihtiyacı yok. Benden değil. Bunun ne olduğunu ya da ne olacağını biliyorum. Bir anlayış. İki arkadaş arasında bir anlaşma.

Daha fazla değil. Daha azı değil.

"Size katılıyorum. Bazı insanları değiştiriyor ama seni değiştirdiğini göremiyorum. Sen çok gerçekçi bir insansın ve arkadaşların ve ailen için her şeyi yaparsın. Roman'a nasıl yardım ettiğini biliyorum ve sonra Forrest'la konuştuğunda onları öğrendiğini de. Sana yakın olanları önemsiyorsun. Banka hesabındaki bakiye gibi bir şeyin bunu değiştirmesine asla izin vermezsin."

"Bu seni değiştirecek mi?"

"Diř hijyenisti maaşımla milyonlar kazanmadığımı dūřınursek, hayır diyeceğim. Milyonlar kazanıyor olsaydım bile cevabım yine hayır olurdu."

"Bunu bedavaya yapmana izin vermeyeceğim." "O zaman anlaşma yok."

"Monroe." İ ekiyor. "Eğer bunu yaparsak, benim için çok şeyden vazgeçmiş olacaksın. Zaman ayırdığın için sana ödeme yapmalıyım."

"Sana bir şey sorayım. Gecenin bir yarısı seni arasam ve okuldan eve dönerken başka bir eyalette -diyelim ki Kentucky'de- mahsur kaldığımı söylesem. Ne yapardın?"

"Sana olabildiğince çabuk ulaşırdım." "Benden para alır mısın?"

"Hayır, tabii ki değil" diye alay ediyor. Ona sert bir bakış attım.

"Aynı şey değil. Bu bir yıldan fazla bir süre için hayatından vazgeçmek demek. Muhtemelen bir buçuk yıl çünkü çıkmamız, evlenmemiz ve ardından bir yıl evli kalmamız gerekecek."

"Zaman izelgesinin farkındayım. Fazla flört etmemize gerek yok. Sadece birlikte grnelim, el ele tutuşalım ve nişanı ilan edelim. Birlikte geçirdiğimiz zaman göz önüne alındığında, gizlice çıkıyor olmamız akla yatkın. Tek şartım ailemin de orada olması."

"Onlara gerçeği söyleyemezsin. Onlara yalan söylemiş olursun."

Omuz silkiyorum. "Bu küçük beyaz bir yalan. İyi bir adamla evleneceğim. Boşandıktan sonra da benimle ilgilenecek ve beni koruyacak bir adamla. Onları yanımda istiyorum çünkü hayat karmaşıktır ve bazen işler yolunda gitmez. Tek gerçek aşkımı asla bulamayabilirim ve ailemin evlendiğime şahit olmasını istiyorum. Bu benim tek düğünüm olabilir ve bunu kaçırmalarını hiç istemem."

"Yani, suçluluk yok mu?"

"Biz evleneceğiz, Legend. Sana değer veriyorum. Biz arkadaşız. Daha azına dayanan evlilikler oldu. İkimiz de bu işe gözümüzü dört açarak giriyoruz. Mutsuz olmayacağız. Birbirimize zorunlulukla bağlı değiliz. Bunu kendi zgr irademle yapmayı teklif ediyorum. İyi anlaşıyoruz. Eğlenceli olabilir. Buna bir macera olarak bakabiliriz."

"Benim yanıma taşınmak zorundasın."

"oğu evli insan birlikte yaşıyor," diye takılıyorum.

"Tek yatak odalı küçük bir evde yaşıyorum. Aslında iki yatak odası var ama bildiğiniz gibi ikincisi bir dolap büyüklüğündeydi, ben de duvarları yıkıp daha geniş bir yaşam alanı yaptım. Sadece ben varım ve bana yetiyor."

"Yatak ne büyüklükte?"

"Ne?" Başını yana eğiyor. "Yatağınız ne büyüklükte?"

"California King."

"Mükemmel. Bu ikimiz için de yeterince büyük. Sen kendi tarafında kalabilirsin, ben de kendi tarafımda kalacağım. Benim için başka neyin var?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyorum.

"Her gece yanımda mı uyumak istiyorsun?"

"Sende bit mi var?" Kıkırdıyorum. "Efsane, hadi ama. Biz yetişkiniz. Bunu yapabiliriz. Kıllı eşek taşaklarını emiyor mu? Evet. Kesinlikle. Seni duruma sokmalarından nefret ediyorum ama sorun değil, çünkü bir çözümümüz var. Önce çıktığımızı, sonra nişanlandığımızı, sonra da düğünümüzü duyuracağız."

"Ne tür bir düğün?"

"Dürüst olmak gerekirse, Em ve Rome'un yeri mükemmeldi. Küçük ve samimiydi. Büyük düğünler çiftten çok konuklar içindir. Arkadaşlarımız, ailelerimiz ve biz gelecek yıl boyunca mutlu bir evlilik yaşayacağız. Mirasınızı alırsınız ve boşanırsınız. Kolay."

"Elini tutmam, sana sarılmam, seni öpmem, sana dokunmam gerekecek. Bunu satmamız gerekecek." Önümde durana kadar küçük adımlar atıyor. Büyük avuç içi yanağıma dayanıyor. "Bununla başa çıkabilir misin?"

Ona gülümsüyorum. "Yapabilirim."

"Yapabilir misin?" "Tabii ki."

"Arkadaşlarımız biliyor. Onlarla birlikteyken, burada ya da Forrest'ta, ki bunlar her zaman takıldığımız iki yer, rol yapmak zorunda değiliz. Kendimiz olabiliyoruz. Ancak dışarıda, dünyanın içindeyken bir gösteri yapmak zorundayız. Bu da en iyi ihtimalle minimum düzeyde olacaktır. İkimiz de tam zamanlı çalışıyoruz. Bunu yapabiliriz, Legend. Parayı hak ediyorsun. Annen de ona vereceğini bildiğim parayı hak ediyor. Kontrolcü büyükanne ve büyükbabana daha büyük bir siktir git mi? Onların boktan kurallarına karşı gel ve bunu yapalım."

"Eğer bunu yaparsak, Monroe, doğru yaparız. Sana bir yüzük alacağım. Babandan izin isteyeceğim ve sana bir erkeğin karısına davranması gerektiği gibi davranacağım."

Sertçe yutkunuyorum. "Buna gerek yok. Bana iyi davranacağını biliyorum."

"Aynen öyle. Beni tanıyan herkes bilir ki, eğer biriyle birlikteysem ve ona evlenme teklif ediyorsam, ben varım demektir. Bunu herkese satmak için yapacağım ve çünkü sen daha azını hak etmiyorsun."

"Peki." Sanki bu düşünce beni rahatsız ediyormuş gibi gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. Oysa gerçekte içimde uçuşan bir sürü kelebek var. "Küçük bir şey var." Başparmağımı ve işaret parmağımı yarım santim kadar açıyorum.

"Neymiş o?"

"Diğer kadınlar."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Mo, eğer seninle olursam, eğer benim karım olursan ve benim soyadımı alırsan, başka kadın olmayacak. Ben aldatmam."

"Ama bu gerçek olmayacak."

"Önemli olan her şekilde olacak. Birlikte yatmıyor olabiliriz ama ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde durup yemin edeceğiz. Bunu ciddiye alıyorum." Duraklıyor, buz mavisi gözleri bakışlarımı yakalıyor. "Benim böyle bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?" Ses tonunda incinmişlik var.

"Hayır." Onu hemen ikna ettim. "Sadece bir yılın, daha doğrusu bir buçuk yılın seks yapmadan geçirmek için uzun bir süre olduğunu biliyorum."

Bu kez iki eliyle yüzümü kavıyor ve başını ona bakacak şekilde çeviriyor. "Benim karım." Kelimeler dudaklarından derin, gürültülü bir hırıltıyla dökülüyor. "Benim, Mo. Başka kimse olmayacak. Ben bir hayvan değilim. Ne kadar sürerse sürsün kaçınabilirim."

Arzu, bir dağın yamacından yuvarlanan sıcak lav gibi damarlarımda dolaşıyor. Kalçalarımın arasında ısı birikiyor. Niyetim onu kızdırmak değildi ama lanet olsun, ateşlendiğinde çok ateşli oluyor. "Seni gücendirmek istememiştim Legend. Sadece dünyaya biz olduğumuzu duyurmadan önce bunu tartışmamızın önemli olduğunu düşündüm."

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Onsuz yapabilir misin?" "Güven bana. Endişelenecek bir şey yok."

Başını sallıyor ve ellerini indiriyor ama geri adım atmıyor. "Yani, bunu yapıyor muyuz? Bir süredir çıktığımızı herkese söyleyecek miyiz? Nişanlanacağız, evleneceğiz ve bir yıl evli mi kalacağız?"

"Aşağı yukarı." Omuz silkiyorum. "olduğu sürece evli kalacağız."

"Mektupta bir yıl yazıyordu."

"O öğleden sonra ya da ertesi gün kaçıp boşanamayız. Para senin olduğunda ve hesabına yattığında, bu işi bitireceğiz."

"Monroe." Başını eğip alnını benimkine dayıyor. Kolları beni sarıyor. "Bu çok büyük bir şey. Benim için ve ailem için yaptığın şey. Sana söz veriyorum, hayal edebileceğin en iyi sahte koca olacağım. Bu iş bittiğinde de seninle ilgileneceğim. Para istemediğini söylediğini biliyorum ama sana borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım."

Onun sözleriyle kalbim eriyor. Bunların hiçbirini istemiyorum. Mirasından pay almak istemiyorum. Sadece ona yardım etmek istiyorum. Bunu onun için yapabildiğim için mutluyum. "Sadece mutlu ol. Onların olumsuzluklarının ışığını çalmasına izin verme. Bugün bu eve omuzlarında dünyanın yüküyle girdin. Seni böyle görmekten nefret ediyorum."

"Sen türünün tek örneğisin, Monroe Morrison." "Ben de sana, erkek arkadaş."

Geri çekiliyor, alnımdan öpüyor ve elimi tutup parmaklarımızı birleştiriyor. "Buna alışsak iyi olur."

"Evet," diye kabul ediyorum, tutuşunun sıcaklığının koluma yayıldığını hissediyorum. Bana bir gülümseme veriyor, gerçek bir Efsane gülümsemesi beni odadan çıkarıp alt kata geri götürüyor.

Oturma odasına girer girmez sohbet kesiliyor ve tüm gözler üzerimize çevriliyor. "Kız arkadaşım ile tanıştınız mı?" Legend soruyor.

Beni odaya götürüyor ve kucığına çekerek aşk koltuğuna geri oturtuyor. Onlara ne karar verdiğimizizi anlattık ve hepsine gizlilik yemini ettirdik. Kalbimde bunun doğru şey olduğunu biliyorum. En fazla on sekiz ay. İşime odaklanacağım, para biriktireceğim ve bunun sonunda kendi evimi bulup hayatıma başlayacağım.

Kocasının kucığına sokulmuş olan en iyi arkadaşıma bakıyorum. Böyle bir sevgiyi asla bulamayabilirim, o yüzden bu... bu bana böyle bir sevginin ve bağlılığın nasıl bir his olduğuna dair küçük bir tat verecek. Legend hakkında bildiğim bir şey varsa, o da iyi ve sözünün eri bir adam olduğudur. Bana iyi davranacaktır. Sadece kendime bunun gerçek olmadığını hatırlatmalıyım.

Macera başlasın.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

BEŞ

EFSANE

Pazartesi sabahı ve ben kıcıımı sürüklüyorum. Dün gece bok gibi uyudum. Hayatımın alt üst olduğunu düşünürsek ne beklediğimden emin değilim.

Ben evleniyorum.

Monroe'ya.

Hâlâ tüm bu olanları anlamaya çalışıyorum. Hiç tereddüt etmeden gönüllü oldu ve ona ne söylersem söyleyeyim geri adım atmadı. Bu kızın Teksas büyüklüğünde bir kalbi var. Bu iyi bir fikir mi? Muhtemelen değil. Yine de yapıyor muyuz? Evet, yapıyoruz.

Bugünden itibaren.

Everlasting Ink genellikle Pazar ve Pazartesi günleri kapalıdır. Ancak, Cumartesi günü düğün için kapattık, bu yüzden bugün gelebilen müşterileri taşıdık. Monroe bugün burada değil. Günde dört kez on saat çalışıyor. İzin günleri değişiyor ama bugün boş. Bana öğle yemeği getirecek ve ufaktan başlayacağız. Everlasting Ink çalışanlarının bizden haberdar olmasını sağlayacağız. Forrest buna yumuşak bir açılış dedi. Kulağa çılgınca geliyor ama düşününce mantıklı geliyor. Haberi yaymak ve birbirimize yakın olmaya alışmak için küçük dozlar. Flört ve şakalaşmalarımızın bizi daha önce yaptığından daha yakın.

Bu bir hile. Hepsi. Ancak yine de kendimi saati izlerken, yeni kız arkadaşımın öğle yemeğiyle birlikte buraya geleceği anı beklerken buluyorum. Hayır.

Çünkü aım. Sadece bu bile bana bunun berbat bir fikir olduğunu söylüyor, ama bunu bilsem bile durdurmuyorum. Onun benim olması fikriyle ilgili bir Şey var. Aslında benim değil ama bir süreliğine benim olacak ve bu da kafamı kurcalıyor. Evlenmeyi hiç düşünmedim. Bir gün onsuz yaşayamayacağım birini bulacağımı ve bunun gerekleŐeėini varsaydım. Şimdi o gün geldi, yanlış geliyor ama küçük bir parçam doğru olduğunu da biliyor.

Bu para sevdiğim insanlar için çok iyi olabilir. Monroe'dan baŐkası olsaydı bunu yapmazdım. Çok güzel bir kız ve benim karım olacak. Bunca yıldır utanmadan onunla flört etmemin bir sebebi var. Sadece eğlence için değildi. Bunu kabul edebilirim.

Dün gece konuŐtuėu andan beri tek o.
Para değil. Ailelerimizi kandırmak değil. Onu.

Sadece Monroe.

Boku yedim. Bu, hayatımın en zor ve muhtemelen en iyi on sekiz ayı olacak.

"Her Şey hazır," diyorum mŐterime. Kendisi yeni bebek sahibi olmuş ve diğer çocuklarının birlikte kendi ismini de dövmesine ekletmek isteyen bir mdavim. "Nasıl yapılacağını biliyorsun," diyorum.

"Sağ ol dostum." Monroe odama girerken o da gömleğini kafasına geçirip ayağa kalkıyor.

"Hey, bebeğim." Gülümsüyor. "ğle yemeği için hazır mısınız?" Sokağın aşağısındaki Őarkteriden bir poŐet alıyor.

"Bebeğim?" Martin soruyor. Benden Monroe'ya bakıyor. "Bana sürekli bir kız arkadaŐın olduğunu sylememiŐtin."

Monroe'ya kolumu uzattım ve o da yanıma gelip kollarını bana doladı. "Onu tamamen kendime saklamak istediğim için beni suçlayabilir misin?" Şakağına bir öpücük kondurarak soruyorum. Vücudu sanki her zaman orada olması gerekiyormuŐ gibi benimkine doğru gevşiyor.

Martin kıkırdar. "Onları göstermelisin, Legend. Onun erkeği olmaktan gurur duyduğunu bilmesini sağla." Monroe'ya göz kırıyor ve o da gülüyor.

"Bunu uzun süre sakladık çünkü tüm arkadaşlarımız arkadaştı. Daha fazla komplikasyon eklemekten önce bunun nereye gittiğini görmek istedik," diye açıklıyor Monroe.

Martin başını sallar. "Mantıklı. Şimdi saklanmıyor musun?"

Monroe bana bakarken ben de ona bakıyorum. "Hayır, saklanmıyorum." Monroe'nun saçlarını gözlerinden çekiyorum.

Martin onaylayarak ofladı. "olsun." El sallıyor ve Lyra'nın bugün çalıştığı masaya doğru ilerliyor.

"Nasıldım?" diye soruyor Monroe. Kolları hâlâ belime sarılmış durumda ve elim hâlâ sırtının alt kısmında sıkıca duruyor. Cevap veremeden sözümüz kesildi.

"Hey, Efsane." Lyra odaya giriyor ve bizi görünce donup kalıyor. "Oh-ben-ben sadece-" Omzunun üzerinden işaret ediyor.

"Sorun yok Lyra. Ne oldu?" Monroe'nun kollarıma sarılması günlük normal bir olaymış gibi davranıyorum. Belki takıldığımız ve flört ettiğimiz bir gün, ama dün gece dudaklarından "karın" kelimesi döküldüğünden beri her an farklı hissettirdi.

"Tamam. Ne kaçırdım?" İşaret parmağını daire şeklinde sallayarak ikimizi gösteriyor.

"Kız arkadaşım ile tanıştın, değil mi?" Lyra'ya soruyorum. Monroe'nun benim olduğunu iddia ederek göğsümün genişleme isteğini görmezden geliyor.

"Kız arkadaş mı? Bunu nasıl kaçırdım?" Lyra ellerini kalçalarına koyuyor ve bizi incelerken başını yana eğiyor.

"Bunun ne olduğunu öğrenene kadar bazı şeyleri gizli tutuyorduk." Monroe bana gülümsüyor. "Sona ereceğimizi bilene kadar."

Lyra'nın yüzünde kocaman bir sırıtış beliriyor. "Yani bu sonuncu olacağın anlamına mı geliyor? Bana bir oyun mu oynuyorsun? Burada bir kamera var mı?" Etrafında dönerek odanın dört bir köşesine bakıyor ve kamera arıyor.

Ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu kadar dramatik olmayı bırak. Sana oyun oynamıyoruz. Aslında dün gece Rome ve Em'in evinde herkese söyledik. En son biz gideceğiz." Sesim güçlü ve daha iyisini bilmesem bana inanırdım. Belki de bu düşündüğüm kadar zor olmayacak.

"Bu harika!" Lyra bize doğru koşuyor ve bizi kucaklıyor. "İkisi gitti, üçü kaldı." Sırıttırıyor.

"Ne?" Monroe soruyor.

"Everlasting Ink'in adamları sinek gibi düşüyor. Roman evlendi. Siz ikiniz son olacaksınız." Bize göz kırptırıyor. "Geriye sadece Forrest, Lachlan ve Maddox kalıyor."

"Peki ya sen?" Monroe ona soruyor. "Hâlâ bekârsın."

Lyra elini havada sallıyor. "Meh, dramatik ilişkilerden payıma düşeni aldım. Birkaç devre dışarıda oturmak bana uyar. Ayrıca, bu adamlar gerçekten çıkmıyorlar, bu yüzden bir ilişkiyi kabul etmeleri büyük bir olay."

Haksız değil ama bunu ona söylemeyeceğim. Hepimiz tesadüfen çıktık ama hiçbir zaman gerçek bir ilişki olduğunu iddia edecek kadar değil. "Bizi o kadar iyi tanımıyorsun," diyorum ona.

Gözlerini deviriyor. "İzliyorum. Dinliyorum. Öğrenirim." Kendi kendine kıkırdıyor. "Ama gerçekten, tebrikler, ikinize de. Bu bütün gün duyduğum en iyi haber."

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı Lyra?" diye sordum.

"Oh, evet. Martin'in her şeyi halledildi. Karısı dövmesini yaptırmaya hazır olduğunda sizi arayacağını söyledi."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Bize geniş bir sırtıyla bakıyor. "Bunu ciddi seviyorum. Hem de çok." Topuklarının üzerinde dönüyor ve aceleyle odadan çıkıyor.

"Onu ikna etmek o kadar da zor olmadı," diyor Monroe.

Ona gülümsüyorum. "Evet, bence oldukça iyi bir takım olduk."

"Aynen öyle."

Başımı eğip alına bir öpücük kondurmadan edemiyorum. "Bunun için teşekkür ederim, Monroe. Emin misin? Geri çekilmek için hâlâ zaman var."

"Geri çekilmiyorum, Efsane."

Her iki kolumu da ona doluyorum ve onu tamamen kollarımın arasına çekerek sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim, Mo."

"Ah, muhabbet kuşları," diye Lachlan.

Monroe uzaklaşırken vücudu kahkahalarla sarsılıyor. Çok uzağa gitmiyor. Bir kolumu beline doluyor ve onu kendime yakın tutuyorum.

"Hey, Lachlan." Ona gülümsüyor.

"Öğle yemeği yemek ister misin diye bakmaya geliyordum."

"Aslında herkes için öğle yemeği aldım." Masanın üzerinde duran şarküteri poşetini işaret .

"Bunu kilitlesen iyi olur, Legend. Benim hakkım olabilir." "O benim karım olacak." Kelimeler dilimden kayıp gidiyor sanki Monroe'dan benim diye bahsetmek dünyadaki en doğal şey.

"Ben de öyle duydum." Lachlan çantayı karıştırıyor, üzerinde adı yazan sandviçi çıkarıyor ve bir paket cips alıyor. "Yemek için teşekkürler, Mo." Elini cebine atıp cüzdanını çıkarıyor ve masanın üzerine bir miktar para bırakıyor. "Ben diğerlerini yemeklerini almaları için içeri gönderirken siz iki aşk kuşu burada kalabilir misiniz?"

"Bilmiyorum." Monroe elini göğsümde gezdiriyor. "Acele etseler iyi olur." Lachlan'ın gözleri irileşiyor, sonra dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Bunun nasıl gideceğini anlıyorum." Kaşlarını sallıyor.

"Çıkın buradan. Diğerlerini içeri gönderin."

"Bilmiyorum. Sanırım acele etmeyeceğim."

"O zaman kapım kilitli olduğu ve yemeklerini alamadıkları için kızdıklarında onlara cevap verebilirsin."

"Hey, şimdi. Burası saygın bir iş yeri. Burada yeni evli falan yok."

"Roma'ya bunu hatırlattığından emin ol," diye karşılık veriyorum.

"Siz ikiniz sadece eşlerinizin yanında kendinizi nasıl kontrol edeceğinizi öğrenmelisiniz."

Arkama uzanarak elime geçen ilk şeyi, yani bir kutu eldiveni alıp ona fırlatıyorum. Eğilip kapıdan dışarı fırlıyor, kahkahaları koridor boyunca onu takip ediyor.

", erkek arkadaş. Bunu dinlenme odasına götürelim."

"Biz evleniyoruz. Sanırım bu beni senin nişanlın yapar," diye hatırlatıyorum.

Onu.

"Hmm." İşaret parmağını çenesine vuruyor. "Seni özledim mi diz çöküp sormak mı?"

"İstediğin bu mu?" Elim yanağını okşamak için yukarı kayıyor.

Omuz silkiyor. "Yani, bu benim ilk ve tek deneyimim olabilir. Görünüş için olabilir ama yine de tam bir deneyim yaşamak isterim."

Benden isteyip de benim ona veremeyeceğim tek bir şey bile olmadığını bilerek başımı sallıyorum. Bana yardım etmek için çok şeyden vazgeçiyor. Eğer istediği tam bir deneyimse, tam bir deneyim yaşayacak.

" gel." Yumuşak tenini hissetmekten keyif alarak parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyorum, çantayı alıyorum ve onu dinlenme odasına götürüyorum.

Monroe'yu görmeyeli iki gün oldu. Biraz mesajlaştık ama kırk sekiz saattir onu görmedim. Aşık bir adamın asla yapmayacağını bildiğim bir şey. "Onu görmeye gitmelisin. İş yerine öğle yemeği ya da çiçek bırak," diyor Roman.

"Neden evde karınla birlikte değilsin?" Ona sordum.

"İnan bana, keşke olsaydım. Bugün beni zorla getirtti. Tüm randevularımı iptal etmeye hazırdım."

"Eve döndüğünde orada olacak," diye hatırlatıyorum ve yüzünde şapşal, neşeli bir ifade belirliyor.

"Biliyorum dostum. Onunla eve dönmek dünyanın en güzel duygusu."

Uzun bir günün sonunda evde sizi bekleyen birinin olmasının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken, gerçekten anlıyormuşum gibi başımı sallıyorum.

"Ona biraz çiçek götür. Bir sonraki müşterin ne zaman?" diye sorar. "İkiye kadar değil. Biri iptal etti."

"Daha çok vaktin var. Ona bir kahve ve birkaç çiçek al ve tüm iş arkadaşlarının önünde bunları ona bırakarak bir gösteri yap."

"En sevdiği kahveyi bilmiyorum."

"Onun en iyi arkadaşıyla evli olduğumu biliyorsun, değil mi?" Masasından telefonunu alıp Emerson'ı arıyor ve konuşmalarını duyabilmem için hoparlör düğmesine basıyor.

"Hey, günün nasıl geçiyor?" diye selamlıyor onu. "Beni molamda yakaladın." "Şimdi seninle konuştuğuma göre daha iyiyim. Bebeğim, seni hoparlöre aldım."

Legend benimle birlikte. Monroe'ya en sevdiği kahveyi ve biraz çiçek götürmek istiyor. Tercih ettiği içecek nedir?"

"Ah, Legend, buna bayılacak. kocalığa bak." Roman ona "Bu benim fikrimdi," diyor.

Emerson gülüyor. "Neden şaşırmadım ki?"

"Onu iki gündür görmedi, bebeğim. Adamın oyununu hızlandırması gerekiyor."

"Herkesi buna alıştırıyorlar, Rome. Sabırlı ol. Efsane?" "Ben buradayım."

"O bir buzlu vanilyalı latte kızı. Çiçeklere gelince, biz kadınız ve her şey her zaman takdir edilir, özellikle de hayatımızdaki erkeğin bizi düşündüğü anlamına geliyorsa. Ne seçerseniz seçin yanlış yapmazsınız."

"Teşekkürler, Emerson."

"Seni seviyorum, bebeğim. Altı gibi evde olurum." "Altıya kadar çalışıyorum."

"Akşam yemeğini hazırlayacağım."

"Evde görüşürüz. Gitmem gerek. Seni seviyorum." Roman cevap vermeden arama sona erer.

Telefonunu tekrar cebine sokuyor ve bakışlarını üzerime dikeyor. "Bütün bunlardan emin misin, dostum?"

"Çok fazla," diye itiraf ediyorum. "Ama düşündükçe, ondan başka kimseyle yürümeyeceğini daha iyi anlıyorum. O bu konuda haklı. Herkesi buna inandırmak yeterince kolay."

Başını sallıyor. "Kim bilir, belki arasında bir şeyler olur." "bir şey gelmesin, Rome. Yeni evliler cennetinde ve baba aday olmanın mutluluğunu biliyorum ama bu her şey için geçerli değil. bize."

"Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunda bana gelebileceğini bil. Emerson'la olan tüm o şeylerde yanımdaydın. Her zaman arkamı kolladığın için sana minnettarım."

"Hepimizin var."

"Forrest yola geldi. Senin sayende."

"Zaten anlayacaktı. Bu dünyada ikinizi bir arada görüp de aranızdaki aşkın ruhunuzun derinliklerinde olduğunu anlamayacak tek bir kişi bile yoktur."

"Evet," diye kabul etti. "Git. Buzlu vanilyalı latte ve teslim etmen gereken çiçekler var."

"Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?" "Hayır, ben hazırım."

"Geri geleceğim." Koridorda aceleyle odama gidip anahtarlarımı alıyorum. Resepsiyonda durup bugün de çalışacak olan Lyra'ya dışarı çıkacağımı ama bir sonraki müşterim gelmeden önce döneceğimi söyleyip çıkıyorum.

Yirmi dakika sonra kamyonetimi Monroe'nun çalıştığı şehrin kenarındaki dişçi muayenehanesinin otoparkına çekiyorum. Elimde buzlu latte ve çiçeklerle içeri giriyorum. Tüm gözler bana dönüyor ama resepsiyona yaklaşırken onları görmezden geliyorum.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor genç bir kadın. Gülümsüyor ve elimdeki latte ve çiçeklere bakıyor.

"Monroe Morrison'ı görmeye geldim."

"Oh, tabii. Bakalım sizi görmeye gelebilecek mi? Sanırım bir hastayla işi bitmek üzere."

"Teşekkürler." Dönüyorum, boş bir koltuk buluyorum ve beklemek için yerleşiyorum. Dükkâna dönmeden önce bir saatten fazla zamanım var ve şimdi buradayım, onu gerçekten görmek istiyorum. Televizyon açık ama sesi kapalı. Bir çeşit

ev yenileme programı. İzliyorum, yaptıkları yıkımda kayboluyorum, o sırada omzumda bir el hissediyorum. Döndüm ve onu görünce gülümsedim.

"Efsane mi? Burada ne işin var?" Monroe'nun gülümsemesi misafirperver ve elimde tuttuğum şeyi görünce gözleri yumuşuyor.

"Seni özledim." Kelimeler düşünmeden ağzımdan döküldü. Onlar mutlak gerçek. Bununla başa çıkmalıyım, ama şimdilik her şeyi bir kenara itip onu selamlamak için ayağa kalkıyorum. Eğilerek yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Öğleden sonra canlandırıcı bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm ve bunlar aklıma seni getirdi." Bu bir replik de değil. Yerel çiçekçide durdum ve çiçeğin mavi rengi bana onun gözlerini hatırlattı. "Gözlerini," diye açıkladım.

Teklif edilen çiçekleri alır ve koklamak için içeri getirir. "Teşekkür ederim, Efsane. Çok nazıksın."

"Bir değil."

"Acele etmekten nefret ediyorum ama işe dönmem gerekiyor. Bugün dolu bir programım var."

"Doğru. Tabii ki. Yedide çıkıyorsun, değil mi?"

İçkisinden bir yudum alırken başını sallıyor. "Evet," diye yanıtlıyor sonunda.

"Bana gelmeye ne dersin, ben de akşam yemeğini hazırlayayım? Kendini neye görmelisin." "Ben de bu işin içindeyim, Efsane."

"Ben de, Mo." Sesim yumuşak ve kendiminkine benzemiyor. "Bu hoşuma giderdi."

"Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Deniz ürünü yok." Burnunu kırıstırıyor ve bu çok sevimli.

"Anladım. Benim kız deniz ürünlerinden nefret eder." İşaret parmağımla şakağıma dokunuyorum ve o da gülümsüyor. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

"Teşekkür ederim." Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz." Beceriksizce el sallıyorum. Kıpırdamadan durup izliyorum, kapının arkasına geçip gözden kaybolmasını bekliyorum. Onu artık göremediğimde, kamyonetime geri dönüyorum.

Bu gece onu tekrar göreceğimi bildiğim için kalbimin biraz daha hızlı atmasını görmezden geliyorum. Bunun olmaması gerekiyordu. O bir arkadaş, bana büyük bir iyilik yapan kişi. Ailem, hem kan bağımlı hem de Sonsuz Mürekkep ailem, bu anlaşmadan büyük fayda sağlayacak. I

Bunu biliyorum ama ne kadar kısa olursa olsun bir süreliğine Monroe'nun benim olacağını düşünmeden edemiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

ALTI

MONROE

Buraya daha önce birkaç kez gelmişim. Her zaman Emerson'la birlikteydim. Yine de garaj yoluna girip arabamı park ettiğimde hâlâ ilk kez geliyormuşum gibi hissediyorum. Derin bir nefes alarak telefonumu ve çantamı aldım ve kapıyı iterek açtım. Daha ön kapıya varmadan kapı açılıyor ve gülümseyen bir Legend beni karşılıyor.

Kaslı vücuduna oturan siyah bir tişört, yıpranmış bir kot pantolon giyiyor ve yalınayak. Bu neden bu kadar seksi? Dolgun, öpülesi dudakları bir gülümsemeye dönüşmüş, hepsi bana dönük. "İşte orada."

"Selam." Gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Umarım açsındır." Buz mavisi gözleri vücudumu tarıyor. İşten geldiğim için önlüklerimi giyiyorum ama bakışlarının sıcaklığı bana en dar kıyafetler içindeymişim gibi hissettiriyor.

"Açlıktan ölüyorum aslında. Ne yiyoruz?"

"Süslü bir şey değil. Biraz tavuk göğsü ızgara yaptım ve ızgaraya birkaç tane de fırında patates attım."

"Mükemmel."

"İçeri gel. Kendini evinde hisset." Kapıyı benim için açık tutuyor ve omzum göğsüne değerek yanından geçiyorum. Dokunduğumuzda bir kıvılcım çakıyor ama görmezden geliyor ve yürümeye devam ediyorum.

"Harika kokuyor. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hiçbir şey. Sadece ızgaradaki her şeyi almam gerekiyor. Tam zamanında geldin. Buzdolabında içecek ne bulabilirseniz alın. Ben hemen döneceğim." Yanımdan geçip giderken kolumu nazikçe sıkmak için duraklıyor.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, buzdolabından ikimize de birer şişe su alıyorum ve küçük yemek masasına oturuyorum. Gözlerimin etrafta dolaşmasına izin veriyorum. Küçük ama şaşırtıcı derecede ferah.

"Tavuğu marine ettim," diyor Legend, veranda kapısından içeri girerek. "Başka sos ister misin?"

"Hayır, iyi olmalıyım."

Masanın ortasına içinde ızgara tavuk ve patates olan bir servis tabağı koyuyor. "Tereyağı, peynir ve pastırma parçalarını getireyim." Hemen buzdolabına koşuyor ve ben de o giderken ikimize de servis yapmaya karar veriyorum.

"Teşekkürler," diyor ve her şeyi masaya bıraktıktan sonra suyunu alıp uzun bir yudum alıyor. Yarıları boş şişeyi masaya bırakıyor ve bana havadaki gerginliği azaltmayan utangaç bir gülümseme veriyor.

"Günün nasıl geçti canım?" Sırıtiyorum ve ikimiz de soruma kıkırdarken etrafımızı saran gerginlik kayboluyor.

"Bir müşterim iptal etti, ben de sevgilime en sevdiği içki ve çiçeklerle sürpriz yaptım. Ya siz?"

"Bu çok garip. Sevgilim en sevdiğim içki ve çiçeklerle geldi. Bu hoş bir sürprizdi ve benim için bir ilkti."

"Bir ilk mi?"

"Daha önce kimse bana çiçek vermemişti." "Hiç mi?"

"Hayır."

Bir şeyler oluyor. Gözleri keskinleşiyor ve göğsü her nefeste biraz daha hızlı inip kalkıyor. "Senin ilkin olduğum için mutluyum."

Koltuğumda kıpırdamamak için tüm dikkatimi ve çabamı harcıyorum. Neden sözleri bu kadar... ateşli? "Çok güzellerdi. Teşekkürler, Legend."

Başını salladı. "Bir değil."

Yemek boyunca havadan sudan konuşuyoruz. Legend'la ya da herhangi bir erkekle konuşmakta hiçbir zaman sorun yaşamadım ve bu gece de farklı değildi. Küçük kız kardeşi için bir anma dövmesi yaptırmaya gelen müşterisinden bahsediyoruz ve ben de ona bugün ilk diş temizliğini benden yaptıran sevimli küçük kızdan bahsediyorum. Zor bir kızdı ama gülümseyerek ayrıldı ve annesine yeni arkadaşı Mo'yu görmek için geri dönmekten heyecan duyduğunu söyledi.

"Çok lezzetliydi. Teşekkür ederim." Masayı toplamaya başlamak için ayağa kalkıyorum. Legend eğildi ve elini koluma koydu. "Onu sonra alabilirim." "Olmaz. Bugün ikimiz de çalıştık ve sen yemek yaptın. En azından bunu yapabilirim.

yardım et." Elini tabağını tutuyorum. O da ayağa kalkıyor ve birlikte sessizce yemeği temizlemeye çalışıyoruz.

"Peki, bir tura ne dersin?"

"Elbette."

Bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum, parmaklarımızı birbirine dolamasına ve beni evin içinde gezdirmesine izin veriyorum. Toplum içinde değiliz ve sadece ikimiz varken gösteri yapmaya gerek yok. Elini tutmanın samimiyeti doğal geliyor. "Görülecek pek bir şey yok aslında. Ebeveyn odasını büyütmek ve duşakabin yerleştirmek için iki yatak odası arasındaki duvarı yıkmazaten biliyorsun."

Beni koridora götürürken ona "Hatırlıyorum," diyorum.

"Burası misafir banyosu. Pek bir şey yok. Bir küvet duş, bir lavabo ve bir tuvalet. Süslü bir şey yok."

"Yapması gerekeni yapıyor sanırım," diyorum kısa bir kahkaha atarak.

Legend bana geniş bir sırıtış attı. "Açık bir konsept olduğu için mutfak ve yemek odasının yanı sıra oturma odasını da gördünüz. Geriye kalan tek şey ana süit ve çamaşır odası, aynı zamanda bitişik garaja açılan bir çamur odası."

"Bana şu şaheseri göster Raines." Yatak odasının kapısına doğru başımı salladım. "Diğer yarının nasıl yaşadığını görmem gerek."

Bir kahkaha attı. "Biraz aşırıya kaçmış olabilirim ve tek yatak odalı olduğu için evin yeniden satış değerinin berbat olacağını farkındayım ama ebeveyn süitinin bunu telafi edeceğini umuyorum."

"Satmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır, sadece ben varım. Yakında biz olacağız. Sence daha fazla odaya ihtiyacımız var mı?"

"Sadece bir yıl, Legend. Sanırım idare edebiliriz."

"Seni delirttiğimde ve benden uzaklaşmak istediğinde ne olacak? Pek fazla seçeneğin yok."

"Birimiz kanepede uyuyacak ya da ben Forrest'ın evindeki odamda ya da Emerson ve Roman'ın yanında kalacağım. Hatta ailemin yanına bile dönebilirim."

"Hayır." Sesi sert ve sanki bu fikir onu utandırıyormuş gibi başını sallıyor. "Kanepede uyuyacak biri varsa, o da benim. Ben yatacağım."

Bunun olmaması için seni kızdırmamak için elimden yapacağım."

"Eminim ki arada sırada birbirimizi kızdıracaksın ama her şey yoluna girecek."

"Monroe, bu çok büyük bir şey. Çok fazla şeyden vazgeçiyorsun."

"Pek sayılmaz. Elbette, bir süreliğine flört oyununun dışında kalacağım ama bunu zaten planlamıştım. Beni ailemin evinden çıkarıyorsun. Esasen bana daha fazla özgürlük veriyorsun. Ama tüm faturaları tek başıma ödemek için mücadele etmiyorum."

"Buradayken tek bir fatura bile ödemeyeceksin."

"Bu adil değil Legend. Yardım etmek istiyorum. Kendi ağırlığımı çekmek istiyorum."

"Bu pazarlığa açık değil. O kadar çok şeyden vazgeçiyorsun ki en azından bunu yapabilirim. Paranı sakla. Üfle gitsin. Onunla ne yapacağın umurunda değil. Burada bir işe yaramaz."

"Göreceğiz." Dudaklarımda bir gülümsemenin belirdiğini hissedebiliyorum, bunun onu kesinlikle kızdıracak bir şey olacağını biliyorum. Burada yaşayıp da yardım etmem mümkün değil. Ben böyle biri değilim.

Bakışlarımı bir süre daha tutuyor. "Burada uyuyacağız." Yatak odasının kapısını iterek açıyor ve içeri giriyoruz. Koyu gri duvarları ve gri-beyaz nevresim takımıyla büyük bir oda. Mobilyaların hepsi siyah ahşap. Çok erkeksi ve çok Efsane.

"Bu yatak çok büyük!" Yanına yaklaşıp yatağa bastırarak yumuşaklığını test ediyorum.

"İkimize de yetecek kadar yer olmalı ya da oturma odasına kendim için bir yatak taşıyabilirim, sen de burada kalabilirsin."

Ona el salladım. "Bence sen, ben, Emerson ve Roman bu yatakta uyuyabilir ve hiç dokunmayabiliriz," diye şaka yapıyorum.

"Evet, yatağımızda sadece biz varız, Mo." Derin sesi, gözlerindeki kararlı bakışla birlikte omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor.

"Katılıyorum. Em tam bir yatak canavarı. Bana güvenin, tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

"Dolaplar banyoda. Bir kadın ve bir erkek dolabı var. Yani tüm eşyalarınız için bolca yeriniz olmalı." Banyoya doğru başını salladı.

Kapıya doğru ilerleyip iterek açıyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Vay anasını! Efsane, bu küvet kocaman ve düşün içinde. Bu *Cribs* dizisinde görebileceğin bir şey gibi. Bu... vay canına." Ona bakmak için döndüm. "Bunu sen mi tasarladın?"

"Evet," diyor ellerini kaldırıp başının arkasında kenetleyerek. "Müteahhit benim görüşümü görebiliyordu."

"Vay be. Evet, biri bu banyoyu gördükten sonra yeniden satma konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Bu yağmur duş başlığı mı?"

"Evet. Ve duvar boyunca fiskiyele. Çıkarılabilir bir duş başlığı daha var. Bilirsiniz, iki kişi aynı anda duş almak isterse diye."

Legend ile duş alma düşüncesini aklımdan uzaklaştırarak başımı sallıyorum. "Küvetin duş alanında olması da senin fikrin miydi?"

"Evet. Böylece, su taşarsa ve dışarı adım attığınızda yere damlama endişesi yaşamazsınız."

"Bu işe biraz kafa yormuşsun."

"Biraz." Sırıttıyor.

"Kapı yok. Bu dahice."

"Evet, tüm o camları temizlemek zorunda kalmak istemedim ve duş perdelerinden nefret ediyorum. Çok pis oluyorlar ve ikisiyle de uğraşmak istemedim."

"Bu harika, Legend. Kendimi şimdiden o küvette bir kitap ve bir kadeh şarapla ıslanırken görüyorum."

"Bana en sevdiğinizi söyleyin, ben de stokta kalmasını sağlayayım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Göğsünü işaret ediyor. "Bana iyilik yapıyorsun, unuttun mu? Ayrıca, kocan olarak bu benim işim olacak. Geleneksel anlamda bir evlilik olmayabilir ama sana göz kulak olacağım Monroe. Bu bitmeden önce, biterken ve bittikten sonra. Her zaman."

Ses tonunda o kadar büyük bir inanç var ki, onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Bu işten hiçbir çıkarım yokmuş gibi hissettiğini biliyorum. Yardım etmek istediğimi anlamıyor. Henüz çok yeni ve eminim her şey yoluna girdiğinde benim için bu kadar endişelenmeyi bırakacak ve sadece karı koca olarak bu yılı atlatmaya odaklanacağız.

"İtiraf etmeliyim ki, buraya geldikten sonra taşınmam zor olabilir. Burası tatil köyü gibi." Gülüyorum.

Arkamda onun derin kıkırdamasını duyuyorum. "Beğendiğine sevindim." Yaklaşırken onu hissedebiliyorum ve eli sırtımın küçük kısmına dayanıyor. "Kendini burada yaşarken görebiliyor musun? Benimle birlikte?"

Omzumun üzerinden ona baktığımda, düşündüğümde daha yakın olduğunu fark ediyorum. Dudakları benimkinden bir nefes kadar uzakta. Sertçe yutkunuyorum ve ona büyüleyici, kaygısız bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey sunuyorum. "Bana takılıp kaldın, ev arkadaşım."

Bu kadar yakinken parfümünün kokusunu alabiliyor ve buz mavisi gözlerindeki her lekeyi görebiliyorum. Bu adam, bu muhteşem, komik, yetenekli, seksi adam, benim

Koca. Uzun bir süre bu odada onun yanında uyuyor olacağım. Neye imza attığımı biliyorum. Ancak burada, bu odada dururken, öngörülebilir gelecekte bizim ne olacağımızı düşünmek beni etkiliyor.

Legend Raines ile evleniyorum.

Kahkahalarla başını arkaya atıyor ve ben midemdeki gergin sarmalın çözüldüğünü hissediyorum. "Hadi, ev arkadaşım." Kolunu omuzlarıma doluyor. "Hadi gidip film izleyelim. Sana şimdiye kadar yediğin en iyi patlamış mısırı yapacağım."

"Öyle mi? Mikrodalgaya ne kadar süre koyuyorsun?"

"İki buçuk dakika. İşin püf noktası, sinema tereyağı aromasını satın almak ve mikrodalgadan çıkarmadan önce poşetin patlamasına izin vermemektir."

"O zaman bir sürü patlamamış çekirdeğin var."

"Birkaç tane, ama bir torba dolusu yanmış patlamış mısırsınız da yok." "Bu teoriyi deneyimlerinizle test etmiş gibisiniz?"

"Bir ya da elli kez." Kıkırdıyor. "Kalmak ister misin, Mo?"

"Evet, ama filmi ben seçeceğim."

"Karım ne isterse, onu alırım."

Dalga geçiyor, ama karım dediğini duymak kadınlık organlarımı onun için ateşlemiyorsa kahretsin. Kendimi kontrol altına almalıyım. Bunların hepsi göstermelik. Legend'ın mirasını almasına yardım etmek için. Everlasting Ink'teki herkese, en iyi arkadaşına, onun kardeşine, ki o da benim kardeşime çok benziyor, arkadaşlarımıza, Legend'ın ailesine yardım edecek. Yapılacak en doğru şey bu. Miras almak için çemberlerden atlamak zorunda kalmamalı. Parayı almasını ya istediler ya da istemediler. Bu kadar basit olmalı.

"Bundan sonra ne olacağını konuşabiliriz."

"Fena fikir değil. Ailelerimize ne zaman söyleyeceğimize karar vermeliyiz," diyerek bizi oturma odasına geri götürürken ben de aynı fikirdeyim.

"Sıkı otur." Kanepeyi işaret ediyor ve aceleyle mutfığa gidiyor.

Oturuyorum, kumandayı alıyorum ve yayın uygulamasını açıp film seçenekleri arasında gezinmeye başlıyorum.

"Su içilebilir mi? Biram da var ama eve gideceğini biliyorum. Tabii... kalmak istemiyorsan?"

"Yarın çalışmam gerekiyor, bu yüzden temiz önlüklere ihtiyacım olacak. Su mükemmeldir." Teklif edilen şeyi alıp yanımdaki sehpanın üzerine koyuyorum. "Demek en iyi patlamış mısır bu, ha?" Kanepeye büyük bir kaseyi yerleştirirken soruyorum.

"Bunu biliyorsun." Başını sallıyor ve ben de bir avuç alıp ağzıma birkaç parça atıyorum.

"Fena değil."

"Teşekkür ederim." Uzanıp sırtını sıvazlıyor ve ikimiz de onun maskaralıklarına gülüyoruz.

"Pekâlâ, aileler. Ne düşünüyorsun?"

"Onlara ne kadar erken söylersek o kadar iyi olur. Düğünü duyurmadan önce ne kadar süre çıkmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bence aşk için bir zaman çizelgesi yok. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Çok takılıyoruz, bu yüzden inandırıcı. Büyükannenizin ve büyükbabanızın avukatı için herhangi bir kırmızı bayrak olmamalı."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bunun senden başka kimsede işe yarayacağını sanmıyorum. Bunu yaptığın için teşekkür ederim, Monroe." Duraklıyor, sonra derin bir iç çekiyor. "Hâlâ bir şekilde yanlış geliyor. Para kazanmak için evlenmek."

"Bu şekilde düşünemezsiniz. O parayla aileniz için neler yapabileceğinizi düşünün. İş için. Ayrıca, telafi etmek için boktan bir yoldu. Ne söylemeye çalıştıklarını anlıyorum. İstedğin kişiyle evlen. Ama mirasınızı almak için bir yıl içinde ve bir yıl boyunca evli olmanız gerektiği şartını koymak...." Başımı salladım. "O parayı sana vermelilerdi ya da hiç şart koşmadan annene vermelilerdi."

"Evet. Bu yüzden tüm bunları kabul ettim. Ve sana da yardım etmek için. Bundan sonra hayata hazır olacaksın. İkimiz de olacağız."

"Hiçbirini istemiyorum, Legend." Uzanıp elimi omzuna koyuyorum. "Biz arkadaşız ve arkadaşlar bunun içindir. Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçecek ve bir zamanlar benden karın olarak bahsettiğin günler uzak bir anı olacak." Yüzünde adını koyamadığım bir belirdi. "Şimdi bir oyun planına ihtiyacımız var."

Sonraki bir saati planımızı düşünerek ve bir kase patlamış mısırın tamamını yiyerek geçiriyoruz. İzlemeyi planladığımız film çoktan unutuldu.

"Tamam, ailemi arayacağım ve tanışmaları için birini getirmek istediğimi söyleyeceğim. Onlarla birçok kez tanıştığını biliyorum, ama bu şekilde bir oyun oynamış oluruz." Sırıyorum.

"Ben de benimkine aynısını söyleyeceğim. Pazar günü için ailemde bir şeyler ayarlayacağım ve sen de Cumartesi için deneyeceğini söylemiştin?"

"Evet. Annemle babam önümüzdeki hafta gemi yolculuğuna çıkacaklar, onları gitmeden önce yakalarız."

"O zaman çıkıyor muyuz?"

"Evet. Akşam yemekleri, grupla takılmak. Birkaç hafta böyle devam ettikten sonra nişanlandığımızı duyurabiliriz."

"Sana sormak zorundayım."

"Teknik olarak zorunda . Yani, bu pozisyon için gönüllü oldum." "Bunun senin için önemli olduğunu söylemiştin. Sana soracağım. Sen Tüm bu detaylarla benim ilgilenmem sorun olmaz değil mi?"

"Evet." Karnımdaki çarpıntıyı görmezden geliyorum. "Hepsi sizin, Bay Raines." "Monroe Raines," diyor usulca. "Hoşuma gitti."

"Evet, ben de seviyorum." Ayağa kalktım ve boş kaseyi elime aldım. "Gitsem iyi olacak. Yarın erken kalkmam gerekiyor."

"Eve gidince bana mesaj atar mısın?"

Ona iyi olacağımı söylemek dilimin ucunda ama öngörülebilir gelecekteki hayatım bu. Bir çiftmişiz gibi davranmaya alışmam gerek. Bu aşık bir çiftin yapacağı bir şey. Emerson ve Roman birbirlerinin her adımını biliyor. Öyle olmayacağına eminim ama kontrol etmeyi anlıyorum. Güvenlik önemlidir.

"Tabii ki. Yemek ve patlamış mısır için teşekkür ederim." "Ne zaman istersen, karıcığım," diye fısıldar.

Onu duymam gerekiyor muydu bilmiyorum ama duydum ve o seksi, derin sesine karşı koymak çok zor. Beni arabama kadar götürüyor ve kapıyı kapatmadan önce kemerimi takmamı bekliyor. Evinden uzaklaştıkça onun garaj yolunda dikilmesini izliyorum.

İlerlemek için bir planımız var.

Şimdi, sanırım düğünü düşünmeye başlamalıyım.

BÖLÜM YEDİ

EFSAANE

Monroe kamyonetimin yolcu koltuğunda oturduğu yerden, "Erken geldik," diyor.

"Biliyorum ama ailen üzerinde iyi bir izlenim bırakmam gerekiyordu."

"Onlarla tanıştın. Ayrıca, birlikte olmayı seçtiğim kişi sensen ve mutlu olduğumu biliyorlarsa, onlar da mutlu olacaklardır."

Onun sözleri bu akşamki toplantıyla ilgili endişelerimi biraz olsun hafifletiyor. "Yedi demişlerdi, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Gemi seyahatleri için son dakika alışverişine çıktılar ve şimdi eve dönüyorlar. Bu harika bir şey çünkü kim tatile çıkmadan bir gece önce yemek pişirmek, temizlik yapmak ve eşyalarını toplamak ister ki?"

"Sana söyleyemem. Tatile çıkmayalı çok uzun zaman oldu."

"Gitmeliyiz."

Yüzümü ona dönüyorum. hâlâ aydınlık ama güneş batıyor ve yanaklarına sıcak bir parıltı yayıyor. "Evet? Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bilemiyorum. Belki balayına gittiğimizi söyleyebiliriz ama gerçekten sadece bir tatil mi? Annem ve babam benim de onlarla birlikte gemi seyahatine çıkmamı sağlamaya çalıştılar ama ben işime yeni başlamıştım ve izin almak istemiyordum. Romantik bir gemi yolculuğunda kim üçüncü kişi olmak ister ki?"

aileleri?" Yüzünde iğrenmiş bir ifade beliriyor, bu da beni güldürüyor.

"Ne istediğini anlıyorum. Peki, balayı için biraz izin yapmaya ne dersin?" "Evet, sanırım bunu yapabilirim."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Süslü bir şey değil. Belki Smokies'de birkaç günlüğüne bir kulübe kiralarız? Ya da orada bir düğün yapabiliriz. Tüm çete bizimle gelsin. Ailen seyahat edebilir mi?"

"Evet, yapabilirler. İstedğin bu mu? Düğün günümüzü nasıl görüyorsun?"

"Biliyor musun, o gün hakkında hiç bu kadar çok düşünmemiştim. Her zaman mihrapta beni bekleyen adam vardı."

"Peki ya adam?" Aslında beni ilgilendirmez, ama son birkaç gündür, günlerimizi bitirdikten sonra geceleri sık sık telefonda konuşuyor ve gün boyunca mesajlaşıyoruz ve siyah saçlı güzel hakkında alabileceğim herhangi bir bilgi kırıntısı için çaresiz olduğumu keşfettim.

tanıyorum ama bir bakıma tanımıyorum.

Pazar gecesinden önce onu yüzeysel olarak tanıyordum. Emerson'la aralarının çok iyi olduğunu ve hepimizin güvendiği biri olduğunu biliyordum. Bilmediğim şey ise her zaman bir kardeş istediği, kendi büyük ailesini kurmak istediği ve en sevdiği rengin açık pembe olduğuydu. Bu, müstakbel gelinim hakkında bildiklerimin sadece kısa bir listesi ve bu listenin büyümeye devam etmesi için sabırsızlanıyorum.

"Asla görünüşü değildi, biliyor musun?" Bana bakıyor ve yanakları pembenin en seksi tonuna dönüşüyor. "Bunu duymak istemezsin."

Gösterge panelindeki saate bakıyorum. Hâlâ yirmi dakikamız var ve bu yirmi dakikanın tamamında burada oturup onun konuşmasını dinlemekten memnun olurum. "Seviyorum." Uzanıp parmaklarımızı birleştiriyorum. Eli benimkinin içine mükemmel bir şekilde oturuyor. Düşünmemeye çalıştığım bir şey. "Bilmek istiyorum." Bu tür dokunuşlara alışmamız gerekiyor. Bizim için yeni bir değil. Deli gibi flört ediyorduk ama onun karım olacağını bilmek farklı hissettiriyor.

Başını sallıyor ve gözlerini kapatarak başını kamyonetimin koltuğuna yaslıyor. "O beni önemseyen, dinleyen ve söyleyeceklerimi takdir eden biri. Bana ve ailemize olan sevgisini her şeyin önüne koyacak biri. Hiçbir zaman lüks bir şey istemedim, sadece gerçek, dürüst bir bağ. Emerson ve Roman gibi. Düğünleri mükemmeldi. Paylaştıkları aşkı görebiliyordunuz ve onlar için önemli olan herkes

orada da. Küçük ve samimi." Yüzünü bana dönüyor ve gözleri yavaşça kırpışarak açılıyor. "Peki ya sen?"

Dayanamayıp uzanıyorum ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, böylece o elektrik mavisi gözleri net bir şekilde görebiliyorum. "Gerçek bir şey." Sözlerim yumuşak. " babam birlikte olmak için savaştılar ve birbirleri için var olduklarını biliyorlardı. Ben de bunu hissetmek istiyorum. Ne olursa olsun, hayatımda soyadımı paylaşan ve her şeyde yanımda olan bir kişi olduğunu bilmek. Bu asla kabulleneceğim bir şey değil." Omuz silkiyorum. "Sanırım bu yüzden hâlâ bekâırım."

"Artık değilsiniz bayım." Alaycı bir gülümsemeyle beni işaret ediyor. "Gerçek bir şey," diyor ses tonunu yumuşatarak. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Sana söz veriyorum Mo, yapabildiğimiz kadar gerçek olacak. Bu gerçek bir evlilik olacak. Sen benim karım olduğun sürece benim için başka kimse olmayacak."

"Sadece biz."

Başımı salladım. "Sadece biz."

"Yani, evet, küçük, samimi bir düğün. Sanırım burada, şehirde bir yerde, sonra da sen ve ben bir seyahate çıkabiliriz. Gittiğimizde biraz eğlenebilir ve yeni biz olmayı öğrenebiliriz, bilirsin, evli falan. Bu üzerimizdeki baskıyı hafifletir. Bizi izleyen herkesin gözleri olmadan nasıl biz olacağımızı öğrenebiliriz."

"Dostlarımız gerçeği biliyor."

"Evet, ama yardımcı olmazlar. Bizimle dalga geçecekler ve eminim duygularımızı bu işin dışında tutmamız için bizi uyaracaklar. Emerson'ı şimdiden duyabiliyorum."

"Bunu yapabilir misin? Duygularını bu işin dışında tutabilir misin?"

"Elbette." Omuz silkiyor. "Yani, biz zaten yakınız ve birbirimize bağlıyız. Arkadaşız, bu yüzden tamamen duygusuz olmayacak, ama bana aşık olmanı falan beklemiyorum."

İçimden bir ses bunu yapmanın zor olmayacağını söylüyor. "Yani, kısa bir balayı için dağlarda bir kulübe ve eve yakın bir düğün. Ailenin evi mi? Benimkinde mi?"

"Madem onlar ödüyor, biz de benimkini yapalım."

"Hayır, değil. Bunu yapmalarına izin veremem. Bunun bir son kullanma tarihi olduğunu bilirken olmaz." Ailesine bu yükü yükleme düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor. Bunu yapıyor çünkü kalbi saf altın. Düğün masraflarını ben karşılıyorum.

"Babam bununla mücadele edecek."

"Ben de tek çocuğum. Bu yüzden onlara ailemin de ödeme yapmak istediğini söyleyebilirim."

"Bu işe yaramayacak, Efsane. Babam ısrar edecek."

"Bu hoşuma gitmiyor. Her kuruşun hesabını tutacaksın. Bu iş bittiğinde ona geri ödeyeceğim."

"Onlara asla gerçeği söylemeyeceğiz, peki bunu nasıl yapacaksınız?"

"Bilmiyorum, ama bunu . " Yapamam, sadece izin veremem bunu düğünün arkasındaki gerçek nedenleri bilerek yapın.

"Tamam, şuna ne dersin? Onlara ikimizin de mali açıdan bağımsız olduğumuzu ve bunu kendi başımıza yapmak istediğimizi söylesek nasıl olur? Zaten gösteriştan uzak duruyoruz, bu yüzden onları ikna etmek daha kolay olacaktır. Belki yemek işini annelerimiz halleder, gerisini de sen ve ben hallederiz."

"Evet. Bu mükemmel. Karım bir dahi." Ona göz kırpıyorum ve o da gülüyor. Ses kamyonu dolduruyor ve bu kadına benim diyebilen şanslı piçin ben olduğumu fark ediyorum. Kısa bir süre için bile olsa.

"Geldiler," diyor telefonunu kaldırarak. "Annem az önce mesaj attı ve şimdi geldiklerini söyledi."

"Olduğun yerde kal. Senin için kapıyı açayım."

"Kendi kapımı kendim açabilirim, Efsane." Kendi başına yapabilecekken neden böyle bir şey yapmak istediğimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Yakınına eğilerek avuç içimi yanağına bastırıyorum. "Erkek arkadaşının, müstakbel nişanlının ve kocanın senin için açmasına da izin verebilirsin. Bu işte ben de varım Monroe, yani sen benimsin ve sana öyle davranacağım." Dayanamayıp dudaklarımı alnına bastırdım. "Kapını açmama izin ver, güzelim." Ondan uzaklaşmak için çaba sarf ediyorum. Bu işe daha yeni başladık ve şimdiden aramızdaki bağı arzuluyorum.

Telefonumu ve anahtarlarımı kaptığım gibi kamyonetten iniyorum, kapısını açmak için acele ederken ikisini de cebime atıyorum. Ona elimi uzatarak inmesine yardım ediyorum ve ayakları yere basar basmaz onu kollarımın arasına alarak restorana götürüyorum.

Kapıya vardığımızda donup kaldım. "Kahretsın."

"Ne?" Monroe ben konuşurken yürümeyi bırakıyor ve uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Aramızdaki yaş farkını nasıl karşılayacaklar?"

"On yıl mı?"

"Bu büyük bir boşluk."

"Emerson Roman'la evlendiğinde bundan hiç bahsetmediler." "Emerson onların kızı değil."

"Öyle de olabilir. Hadi, ihtiyar." Göz kırıyor. "Boşuna endişeleniyorsun." Parmaklarını benimkilere geçiriyor ve bizi restorana götürürken birleşen ellerimizi nazikçe çekiştiriyor.

"Anne. Baba." Monroe anne ve babasının önünde durdu. Elimi hiç bırakmadan ikisine de tek koluyla sarılıyor. "Legend'ı tanıyorsun," diyor yanıma gelip bana gülümseyerek.

"Bay ve Bayan Morrison. Sizi tekrar gördüğüme sevindim," diye kibarca cevap veriyorum, sesimdeki gerginliği duymamalarını umarak. İşte *o* anda aileyle hiç tanışmadığımı ve onların onayının benim için önemli olduğunu fark ediyorum. Para için değil, onların gözünde kızlarının zamanını vermeyi seçtiği adam olduğum için.

Bu çok önemli.

"Elbette. Seni tekrar görmek güzel Efsane," diye yanıtlıyor annesi.

"Efsane." Babası bana elini uzattı. Tokalaşmasını hemen kabul ediyorum, göz teması kuruyorum ve sıkıca sıkıyorum.

"Demek bu yeni?" diye soruyor annesi gülümseyerek.

Monroe kolunu belime doluyor ve elini göğsüme koyarak bana bakıyor. "Pek sayılmaz. Karmaşık bir durum. En azından biz öyle olmasından korkuyorduk. Herkesi bu işin içine sokmadan önce bunun bir şey olabileceğinden, bir şey *olacağından* emin olmak istedik. Hepimiz arkadaşız ve bu bazı sürtüşmelere neden olabilir."

"İşler yolunda gitmeyince de bunun olmayacağını mı düşündün?" Babası gülüyor.

Monroe omuz silkiyor. "Artık bir önemi yok." Bana attığı bakış ona inanmamı sağladı.

"Açlıktan ölüyorum. Hadi yiyelim." Annesi kolunu babasınıninkiyle birleştiriyor ve hostese masamızın adını vermek için dönüyor.

Başımı eğiyorum, dudaklarım Monroe'nun kulağının yanında. "Sadece mi?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. "Aynen öyle. Bana güveniyorlar. Senin iyi bir adam olduğunu biliyorlar, Legend."

"Beni tanımıyorlar."

"Emerson'ı tanıyorlar, Forrest'ı da tanıyorlar. Seni de benimle aynı kefeye koyuyorlar. Yıllar boyunca hepinizden bahsettim ve itiraf etmeliyim ki hoşlantım fark edildi." Yanakları pembeleşti. "Bu yarayacak."

Uzun geçmişimiz nedeniyle en iyi aday benim. şimdi bu kadar stres yapmayı bırak ve kız arkadaşını besle." Sırıtışı bulaşıcı.

Elimi sırtının küçük kısmına koyarak ailesini kabine kadar takip ediyoruz. Ben onun yanına kayıyorum, o da bana sokuluyor.

"Kulağa ne hoş geliyor bebeğim?" diye soruyor.

"Henüz emin değilim," diye cevap veriyorum, ailesinin bizi kolayca kabul etmesine hâlâ alışmaya çalışıyorum.

"Tavuk şeritleri ve patates kızartması istiyorum. Elde kızartılıyorlar ve çok güzeller ama aynı zamanda biftek ve karides de istiyorum."

"Sen birini al, ben diğerini alacağım. İkisini de alabilirsin." "Emin misin?"

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Evet, eminim."

"Aw," annesi cıvıldıyor.

Kaskatı kesiliyorum. Monroe'nun tüm dikkati bendeyken odada başka birinin olduğunu unutmak çok kolay. Birazcık yana kayıyorum. Yani, deniyorum. Yeni kız arkadaşımın buna tahammülü yok. Beni sabit tutmak için kolunu benimkine doladı.

Ailesiyle ne sipariş edecekleri hakkında sohbet ediyoruz ve beni şaşırtacak şekilde onlar da bizimle aynı şeyi yapıyor, paylaşma niyetiyle iki yemek sipariş ediyorlar.

"Dürüstçe anlıyor." Babası kıkırdar. "Bu asla karar veremez. Sonunda hep paylaşıyoruz."

"Canım, sanırım onu çok iyi tanıyor. Yeterince kolay kabul etti. Eminim bu onlar için ilk kez olmuyor," diyor annesi.

"Hayır," diye cıvıldıyor Monroe.

Teklifi ailesini etkilemek için yaptığımı düşünüyor. Bu doğru olabilir ama aynı zamanda ben buyum. O benim. Rol yapıyor olabiliriz ama dünyanın ve yasaların gözündeki o benim karım olacak ve ben de ona buna göre davranacağım. Benim dünyam olacak bir kadın bulamamış olmam, ona nasıl davranacağımı ve öyle hissettireceğimi bilmediğim anlamına gelmiyor.

Yemeğimiz geldi ve dördümüz yemeğimizi yedikten sonra sohbetimize devam ettik. Dükkândan, Monroe'nun işinden, ailesinin gemi yolculuğundan bahsediyoruz ve bu sırada Monroe ve ben birbirimizin tabağından yiyoruz. Bu daha önce yaptığım bir şey değil ama yine de biriyle çıkmıyorum. Kendime ait hiçbir şeyi onunla paylaşmayı dert etmiyorum. Monroe, etrafta olması ve çok kolay olan insanlardan biri. Muhteşem, akıllı, sadık ve tam bir

Paket. Rol yapıyoruz ama o benim olduğu için çok şanslıyım. Herhangi bir erkek olabilirdi, ama onun için yeterince iyi olan bir erkek olmayabileceğini görmeye başlıyorum. Konuştukça ve birlikte zaman geçirdikçe ona olan düşkünlüğüm artıyor. Bir haftadır birlikteyiz ve ben şimdiden zorlanıyorum.

Bunu ona söylemeyeceğimden değil. Bir anlaşma yaptık ve bundan geri dönmeyeceğim.

Onunla geçireceğim bu zamanın tadını çıkaracağım.

"Siz çocuklar eğlenin. Dikkatli olun," diyor Monroe, biz dışarıda kaldırımda dururken ailesine.

"Efsane, yemek için teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu." Babası bana elini uzattı.

"Benim için zevkti."

"Bu gece eve geliyor musun?" Monroe'nun annesi soruyor.

"Muhtemelen Legend'da kalacağım. Yarın ailesiyle öğle yemeği yiyeceğiz," diyor onlara. Kollarımdan çıkıp ikisine de sarılıyor. "Sizi seviyorum."

"Sen de tatlım," diyorlar aynı anda.

"İkiniz için de büyük bir hafta sonu." Annesi bize gülümsüyor.

"Evet, herkes gerçekten destekleyici oldu. Önemli olduğundan değil. Bu işin içindeyiz." Omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor ve ben de kolumu uzatarak onu kucağıma davet ediyorum. O da bana doğru adım atıyor ve kollarını bana doluyor.

"Oh, Monroe, senin için bir şeyim var. Benimle arabaya gel." Annesi birkaç sıra aşağıdaki arabalarına doğru işaret ve Monroe beni bırakıp arkasından gidiyor.

"O bizim tüm dünyamız," diyor babası onlar sonra.

"Evet, efendim." Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Belki de onun benim de tüm dünyam olduğunu söylemeliydim ama "evet, efendim" yapabildiğimin en iyisiydi.

"Kızımdan biraz daha büyüksün." Hay sikeyim.

Boğazımı temizliyorum. "On yıl."

"Dinle, Legend. Kızımı güçlü ve bağımsız bir kadın olarak yetiştirdim. Bir şeyi kafasına koyduğunda ne kadar inatçı olabileceğini biliyorum. Ona asla kiminle çıkıp çıkamayacağını söylemem. Çünkü beni asla dinlemez. Senden hoşlanıyorum ama eğer onu incitirsen-" Sözünü bitirmesine gerek yok. Söylenmemiş kelimeler açık.

"Asla." Ses tonumdaki inanç çok güçlü. "Ona asla zarar vermem. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve bu bir şekilde gelişti."

"Küçük kızımın kalbiyle oynama, Efsane Raines."

"Hayır, efendim. Asla yapmam. Olsa olsa benimkiyle oynayan o olur." sözler doğruymuş gibi geliyor, çünkü bir hafta önce yarın ağzından çıkan ilk sözlerden beri onu düşünmeden edemiyorum.

Kıpırdamadan duruyor, cevabını bekliyorum. Beklemediğim şey ise kahkahalarla başını geriye atmasıydı. Göbeğini yuvarlayan derin bir kahkahadan bahsediyoruz. "İşte benim kızım," diyor, bir elini omzuma atıp başını sallıyor.

Monroe babasına "Onu kırdın," diyor. "Erkek arkadaşım neden bu kadar korkmuş görünüyor?"

"Sadece erkek erkeğe konuşuyoruz, tatlım. Siz çocuklar güvende olun. Monroe, uluslararası sularda olacağız ama cep telefonu planlarımızı yükselttik. Müsait olduğumuzda ararız."

"Seni seviyorum."

Bir kez daha kucaklaşarak onları uğurluyoruz ve kamyonetimin yolcu koltuğuna oturmasına yardım ediyorum.

"İyi gitti." Direksiyonun arkasına geçtiğimde bana gülümsüyor. "Evet," diye katılıyorum. "Peki, nereye?"

"Peki, film izlemek için senin evine dönmeye ne dersin? Onlara seninle kalacağımı söyledim."

"Benim evim o ." Tereddüt etmedim, çünkü bunun için anlaşmıştık. Rol yapmak.

Aynı yatakta uyumak.

Benim soyadımı alması.

Hepsi planın bir parçası. Bu

iş bizde.

Sanırım...

BÖLÜM SEKİZ

MONROE

"Ben kapını açayım." Evinin önüne park ettiğimizde Legend'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Evine dönüş yolculuğumuz sessizdi, radyonun alçak uğultusu ve kendi düşüncelerimiz dışında hiçbir şey bize eşlik etmiyordu.

Birkaç saniye sonra kapım açıldı ve Legend inmemi yardım etmek için bana elini uzattı. "Teşekkürler." Bunu yapma ihtiyacını kabul etmeye karar verdim. İlişkiler uzlaşmak ve savaşları seçmekle ilgilidir. Tıpkı annemin bana hatırlattığı gibi. Bugün alışveriş yaparken benim için aldığı gömleği vermek için beni arabaya çektiğinde tam olarak bu sözleri söylediğinden emin oldu.

Ayrıca yaşı konusunda beni uyardı ve hazır olmadığım bir şeye beni zorlamasına izin vermememi söyledi. Ona Legend'ın mükemmel bir beyefendi olduğunu söyledim ve öyle de. Bununla birlikte, bir ya da iki kez fantezilerimin yıldızı oldu. Dürüst olmak gerekirse, Lachlan ve Maddox'tan daha çok. Benim için bunu yapan dudakları. Çok dolgunlar ve çok yumuşak görünüyorlar ve gülümsediğinde - hayır. Oraya gitmiyorum. Geceyi onun evinde geçirmek üzereyken olmaz.

Ne düşünüyordum ki? Elbette buna alışmamız gerekecekti ama yara bandını söküp atmaktan bahsediyorum. Kelimeler ağızımdan çıkmıştı ve onları geri alamazdım. Emerson'ı ya da hatta Forrest'ı arayıp ikisiyle de kalabilirdim ve ailem aradaki farkı anlamazdı.

Ancak, bu bizim yeni normalimiz. Artık alışsak iyi olur. Ayrıca, her gece Legend Raines'in yanında uyumak ne kadar kötü olabilir ki?

Biraz riske giriyorum ve bunun hayatım boyunca yapmak zorunda kalacağım en kötü şey olmayacağını tahmin ediyorum. Aslında, en iyilerinden biri olabilir. Çok seksi ve tamamen benim, en azından bir süreliğine.

"Aç mısın? Susadın mı?" diye soruyor beni evine götürürken, eli sırtımda.

"Tıka basa doydum."

"Ben bir bira alacağım. İstemediğine emin misin?" diye sorar.

"Hayır, teşekkürler."

"Kumanda masanın üzerinde. Bize bir film seç." Mutfağa gider ve buzdolabını açar.

"Ne için havandasın?" "Ben kolayım.

Sen seç."

"Hadi ama. Aksiyon filmlerini sevdiğini biliyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama müstakbel eşim romantik komedileri seviyor." Kanepede yanıma oturdu. "İnkâr etmeye çalışma. Sen ve Emerson, onları sevdiğini anlamam için bizi yeterince izlettirdiniz."

"İnkâr etmeyecektim." Dilimi ona doğru uzattım ve gülmesine neden oldum.

Uzaktan kumandaya uzanarak seçeneklerimiz arasında geziniyorum ve sonunda *Oceans 11*'i seçiyorum. İkimizin de daha önce izlediğini bildiğim bir film ama bir kez daha izlemeye değer.

"İyi seçim." Legend bacaklarını sehpanın üzerine atıyor ve birasını dudaklarına götürüyor.

"İyi bir zevkim var. Ne de olsa seninle evleniyorum."

Sessiz kahkahası kanepeyi sallıyor ve sırtışım genişliyor.

"Benim kızım akıllı," diye mırıldanıyor kahkahaları arasında.

Bana bu kadar kolay kızım dediği için karnıma sıcak bir şeyler yerleşiyor. O gerçekten benim olmayabilir, ben de onun kalbine sahip olmayabilirim ama kendimizi bulduğumuz bu küçük maceranın eğlenceli bir yolculuk olacağına dair bir his var içimde.

Havaya kaldırıldığımı hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Seni yakaladım," diyor Legend usulca.

"Ne yapıyorsun?" Kollarımı boynuna ve ona tutunuyorum. "Seni yatağa götürüyorum."

Uykulu halimde bile sözleri bedenimi ısıtıyor. "Kanepede uyuyabilirim."

"Olmaz, güzelim."

Beni yatağına yatırdığında, sanki bir bulut yığınının üzerindeymişim gibi hissediyorum. "Vay canına, tamam, bu çok güzel," diyorum, klimanın soğuşundan korunmak için battaniyenin altına sokuluyorum.

Legend'ın yumuşak kıkırdaması gözlerimi zorla açtıyor. "Üstünü değiştirmek ister misin?"

"Hayır, ben
iyiyim." "Emin
misin?"

Başımı salladım. "Eminim." Ona gülümsüyorum. En azından bunun bir gülümseme olduğunu umuyorum. Emin olamayacak kadar uykuluyum. Ancak öne doğru eğilip dudaklarını alnıma bastırduğunda bunu hissediyorum.

Ayağa kalkıp banyoya doğru kaybolurken hiçbir şey söylemiyor. O yanımdaki yatağa sürünerek girmeden ve benim geceleri ağır nefes alan ürkütücü biri olduğumu düşünmeden önce nefes alış verişime odaklanıyorum. Sorun bende değil; onda. Onun iyi bir adam olduğunu zaten biliyordum ama daha önce hiç tanık olmadığım bir yönünü görüyorum.

Bunu sevdim.

Çok beğendim.

Yatağın eğildiğini hissettiğimde gözlerim açılıyor. Onunla yüzleşmek için dönmedim. Meğer dönmeme gerek yokmuş. Legend arkama geçti ve kollarını bana doladı. Dudaklarını başımın arkasına bastırıldığını hissediyorum. "İyi geceler karıcığım," diye mırıldanıyor.

Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Çoktan uykuya daldığımı düşündüğünden eminim. Daha önce hiç bir erkeğin kollarında uyumamıştım. Hiç bir erkeğin yanında uyumadım. Elbette, fırsatlarım oldu, ama kendimi kimseye vermedim. Henüz bu hakkı kazanmış bir erkekle tanışmadım. Bu işe girerken bunu hiç düşünmemiştim.

Önemli olduğundan değil.

Legend'a güveniyorum ve bir kız her gece böyle uykuya dalmaya alışabilir. Gözlerimi kapatarak kollarının sıcaklığının ve güvenliğinin beni uyutmasına izin verdim.

"Günaydın, güzelim." Mutfağa girdiğimde üstsüz bir Legend gülümsüyor. "Sana yatakta kahvaltı getirmeye hazırlanıyordum." Tezgâhın üzerindeki iki tabak pastırma, yumurta ve kızarmış ekmeğe doğru başını sallıyor.

"Oh, geri döneyim mi?" Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Biraz şımartılmaya varım," diye ona karşılık veriyorum.

Sırıttırıyor. "O güzel kıcını oturt ve yemeğini ye." İki tabağı da alıp dört kişilik küçük yemek masasına taşıyor ve birini önüme koyuyor. "Kahve? Bir bardak süt?" diye teklif ediyor.

"Benim için sadece su. Beyaz sütü pek sevmem."

"Sadece beyaz süt mü?"

"Evet. Bütün gün çikolatalı süt içebilirim. Oh, ve portakal suyu, ama güzel ve soğuk olması gerekiyor."

"Bunu unutmayacağım," diyor ve bana buzdolabından bir şişe su uzatıp yanıma oturuyor.

Kahvaltımıza gömülüyoruz ve ben dün gece beni yatağa götürmesi konusunu tartışıyorum. Buna karşı karar verdim. Bu sabah işleri daha da zorlaştırmaya gerek yok. "Ailenin evine gitmeden önce duş alıp üstümü değiştirmem gerekecek."

"Hızlıca bir duş alacağım ve sonra senin evine , seni bekleyeceğim. Gidip birkaç şeyi burada bırakmak isteyebilirsin. Dün geceki gibi başka geceler de yaşayabiliriz ve eninde sonunda hepsi buraya gelecek."

"Muhtemelen iyi bir fikir. En azından bir diş fırçası ve kıyafet değişikliği."

"Dişçiden aldığım fazladan diş fırçalarım var. Onları hiç kullanmıyorum. Benimki elektrikli."

Başımı salladım. "Bunlar en iyileri, ama bunları bedava dağıtacak değiliz." Gülüyorum. "Bugün ne beklemeliyim? Sence gerçekten birlikte olduğumuza inanırlar mı?"

Başını salladı ve cevap vermeden önce ağzını sildi, "Evet. Onlara hiç kimseyi eve getirmedi. Zamanlamanın biraz şüpheli olabileceğinden eminim, ama onlara miras konusunda bu kadar kızgın olmamın bir nedeninin de bu olduğunu söyleyebilirim. Birini bulduğumdan emindim ve kurallardan ve para için başımıza konan son teslim tarihlerinden nefret ediyordum. Bu yalan değil. Nefret ediyordum ve ailemin bunu bilmesini sağladım."

"Peki, evlenip evlenmeyeceğimizi sorduklarında?"

"Onlara her günü teker teker yaşayacağımızı söylüyoruz. Seni eve getirdiğimde zaten benim için önemli olduğunu anlayacaklar. Birlikte çok zaman geçirdiğimizi biliyorlar, bu yüzden bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Bunu kesinlikle başaracağız." Beşlik çakmak için elimi kaldırıyorum ve o da gülümseyerek avucunu benimkine vuruyor.

O duş alırken ben mutfakı temizliyorum ve hazırlanabilmem için ailemin evine gidiyoruz. Uçuşları için bu sabah erkenden ayrıldılar, bu yüzden sadece ikimiz varız. Ben onun evine bırakmak üzere çantamı hazırlamak ve ailemle buluşmaya hazırlanmak için üst kata çıkarken Legend oturma odasında kumandayla kalıyor.

"Hey! Anne, baba, geldik!" Legend sesleniyor, ailesinin evinin ön kapısını iterek açıyor. Bizi içeri götürürken elini benimkine kenetlemişti.

"Mutfakta!" diye sesleniyor annesi.

Legend bana gülümsüyor ve mutfaka varana kadar devam ediyor. Annesi ocakta bir şeyler karıştırıyor, babası ise büyük adada oturuyor. Biz içeri girer girmez başını kaldırıyor. Gözleri birleşmiş ellerimize gidiyor ve beni gördüğünde yüzü kocaman bir sırıtışa dönüşüyor.

"Monroe. Seni görmek güzel." Ayağa kalktı ve beni kucakladı. Sarılmaya çalışıyor. Legend hâlâ elimi sıkı sıkı tutuyor. "Oğlum, onu çalmıyorum," diye şaka yapıyor babası.

"Seni izliyorum baba," diye cevap veriyor Legend ama sonunda beni bırakıyor. Annesine tek koluyla sarılmak ve yanağına bir öpücük kondurmak için adanın etrafında dolanıyor. "Selam anne."

"Tam zamanında geldin."

"Nefis kokuyor. Ne yiyoruz?"

"Havanın sıcak olduğunu biliyorum ama canım tavuk tortilla çorbası çekti." Legend ona "En sevdiklerimden biri olduğunu biliyorsun," diyor.

"Monroe, tatlım, seni görmek çok güzel. Nasılsın?" diye soruyor annesi.

"İyi gidiyor. Bu bana çok iyi bakıyor." Kolumu Legend'ın koluna doluyorum ve ona gülümsüyorum. Şakağıma bir öpücük konduruyor ve bayılıyormuşum gibi davranmak çok kolay çünkü bayılıyorum.

"Peki ya sen Monroe? Tavuk tortilla orbası sevdiğinden emin olmak için kontrol etmeliydim. İstersen başka bir şey yapabilirim."

"Hiç yemedim ama yemek seçen biri değilim." Ona el salladım. "İnanılmaz kokuyor. Denemek için sabırsızlanıyorum."

"Hayır, seçici değil. Sadece karar veremiyor, o yüzden dışarı çıktığımızda paylaşıyoruz." Legend bana gözlerinde bir sevgiyle bakıyor ve ben de kendime onun ailesi için bir gösteri yaptığını hatırlatmak zorunda kalıyorum. Bana bakışı rol icabı ve rolünün hakkını vermiyorsa ne olayım.

"Bir kâse kap da yiyelim." Annesi bize sevgiyle gülümsüyor ve onların onayını aldığımızı bilmek kalbimi ısıtıyor. Onları kandırmaktan nefret ediyorum ama sonunda her şeye degeceğini kendime hatırlatmaya devam ediyorum.

"Peki, bu ne zamandır böyle?" Legend'ın babası soruyor. Hâlâ yemek masasında oturuyoruz, karnımız lezzetli bir öğle yemeğiyle dolu.

"Birkaç ay," diye yanıtlıyor Legend. "Karmaşık, ya da en azından biz karmaşık olmamasına çalışıyorduk, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Arkadaşlarımızın hepsi birbiriyle arkadaş ve şimdi ikisi evli, bu yüzden başka birini işin içine sokmadan önce bunun daha fazlası olduğundan emin olmak istedik."

"Demek gizlice dolaşıyordun?" diye soruyor annesi, kaşları çatılmış bir halde.

"Evet," diye yanıtlıyor Legend.

"Efsane!" diye azarlar onu. "Seni bundan daha iyi yetiştirdim. Bu kıza bundan daha saygılı davranmalısın."

"Sorun değil. Kararı birlikte verdik." Ona gülümsedim. "Legend ve ben aynı zamanda arkadaştık. Bizim için tamamen yabancı bir bölge ve sınırlardı ve arkadaşlarımızdan ve ailemizden gelen baskıyı da eklemeyen önce bunun üstesinden nasıl geleceğimizi öğrenmek istedik."

"Peki ya şimdi?" diye sorar annesi.

"Ve şimdi o benim." Legend uzanıyor ve elini masanın üzerinde duran benimkinin üzerine koyuyor.

"Sen onun musun?" diye soruyor annesi.

Efsane kıkırdıyor. Beni sıcak bir kucak gibi saran derin bir ses. "Bu sorular da neyin nesi?"

"Aramızda biraz yaş farkı var."

"Benim yaşımdaki erkeklerle tanıştın mı?" Ona sordum. "Tek istedikleri parti yapmak ve etrafta yatıp kalkmak." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Ben o tür bir kız değilim."

"Tatlım, hayır, öyle olduğunu ima etmiyordum. Ne kadar var? On tane mi? arasında on bir yıl mı var?" "On," diye

yanıtlıyor Legend.

"Bu çok fazla yaşam demek."

Başımı salladım. "Katılıyorum, ama bunu beni aldatan ve hazır olmadığım şeyler için zorlayan bir adamla yaşamaktansa, yanımda durup bana yardım edecek bir adamla yaşamayı tercih ederim." Legend'ın bakışlarını hissedebiliyorum ve çok fazla şey söylediğimi biliyorum. Onu savunmak için duyduğum derin ihtiyaçtan dolayı kelime kusmuğumun başlamasına izin verdim.

"Anne, Monroe'yu önemsiyorum. Ona asla zarar vermem. Bunu herkesten çok senin anlamaman gerekir."

"Tanrım, özür dilerim," diye hemen özür diliyor. "Monroe'yu yıllar boyunca Emerson'la çok sık gördüm ve onu hep çok daha genç olarak düşündüm, ama burada ikinizle birlikte otururken bile birbirinize ne kadar değer verdiğinizi görebiliyorum. Ona zarar vereceğini ima etmek istememiştim. Baban ve ben seni bundan daha iyi yetiştirdik."

"Sanırım annenizin söylemeye çalıştığı şey, Monroe'nun tanışmamızı istediğiniz kadın olduğunu görünce şok olduğu. Bizim zihnimizde o, senin ve Forrest'in bazen Emerson'la birlikte getirdiğiniz atkuyruklu küçük bir kızdı."

"Seni seviyoruz oğlum." Annesi konuşur. "Senin mutlu olmanı istiyoruz. İkinizin de. Sanırım her zaman Emerson'ı korumak isteyen içimdeki anne ayı Monroe için de ortaya çıktı."

"Merak etme evlat. Evli olmalarına rağmen, Roman'ı bir dahaki görüşünde neye sahip olduğunu bilmesini sağlayacağını söyledi bile."

Legend gülerek başını geriye atıyor. "Anne, Roman'a onun zaten bilmediği hiçbir şey söyleyemezsin. Karısına ve doğmamış çocuklarına tapıyor. Ona gözlerinde gerçek yıldızlar olduğuna yemin edebilirim." Bana baktı. "Değil mi bebeğim?"

Ona gülümsüyorum. "Bu ikisi birbirleri için yaratılmış. Paylaştıkları aşk şiddetli ve yoğun."

"Bana öyle geliyor ki gözlerinde yıldızlar olan başka biri daha olabilir," diyor annesi.

Ona bakıyorum, bizi izlerken gözleri yaşıyor. "Sanırım Monroe ile nasıl olduğunu görmek beni biraz korkuttu. Daha önce hiç

Senin bu tarafın, Legend. Bizimle tanışması için eve hiç kimseyi getirmedin. Ve onu sanki-"

"O benim tüm dünyam."

Yavaşça, ona bakmak için başımı çeviriyorum. Buz mavisi gözleri dikkatle beni izliyor. Ne beklediğimi bilmiyorum ama başını eğip ağzımın kenarına bir öpücük kondurmasını değil. Bu onun dolgun, öpülesi dudaklarının küçük bir tadı ve bunun asla yeterli olmayacağını şimdiden biliyorum.

"Özür dilerim. Bunu ikiniz için de çok seviyorum ve size mutluluktan başka bir şey dilemiyorum," diyor annesi. Masadan kalkıp arkamızda durdu ve ikimize de sarıldı.

"Seni seviyorum anne," diye fısıldıyor

Legend. "Ben de seni seviyorum oğlum."

"Monroe, sanırım eski fotoğraf albümlerini çıkarmanın zamanı geldi." Babası kucaklaşmayı keser. "Karım otuz bir yıldır bu anı bekliyordu." Bana göz kırpmıyor ve ben kahkahalarımın arasında kendimi kaybediyorum.

"Hayır, öyle bir şey olmayacak."

"Evet, bundan çok olacak." Ellerimi birbirine sürtüyorum. "Ver bana," diyorum ve ailesini güldürüyorum.

Sonraki birkaç saati konuşarak, gülerek ve evet, Legend'ın bebeklik fotoğraflarına bakarak geçirdik. O parlak mavi gözleriyle çok sevimli bir çocuktü. Bugün olduğu gibi kalp kırıcı olacağını görmek kolaydı.

Sonunda yakında tekrar bir araya gelme planlarıyla vedalaştık. Kamyona biner binmez cep telefonum çalıyor. "Hey, Em," diye selamlıyorum en iyi arkadaşımı.

"Ne yapıyorsun? Gelmek ister misin?" diye soruyor Legend'ın telefonu çalarken. "Kiminlesin?"

"Efsane."

"Şimdi mi?" diyor alay ederek.

"Ailesiyle öğle yemeği yedik."

"Ailelerle mı?" diye soruyor. "Evet. Dün gece benimkilerle yemek yedim."

"Vay canına. Bu iş gerçekten kötüye gidiyor, ha?"

"Evet." Cevaplarımı kısa tutuyorum. Legend dinlediğinden değil. Onu kim aradıysa onunla konuşuyor.

"İyi misin?"

"Kesinlikle." Öyleyim. Gerçek bu. Her şey girecek.

"Pekala, buraya gel. Roma'nın çocukları aradığını biliyorum. Yüzeriz, belki mangal yaparız diye düşündük."

Legend'a bakıyorum ve "Gitmek istiyor musun?" diye soruyor.

"Sana kalmış," diye karşılık veriyorum.

Başını sallıyor.

"Orada olacağız. Bir takım elbise almam lazım."

"Benimkilerden birini giyebilirsin. Onları kullansan iyi olur çünkü artık bana uymayacaklar." Arka planda Roman'ın ona güzel olduğunu söylediğini duyuyorum.

"Orada olacağız." Legend'ın dediğini duydum.

"Yoldayız. Bir şey getirebilir miyiz?" Ona sordum.

"Evet, durup soğutucu için bir torba buz alabilir misin?"

"Tamamdır. Yakında görüşürüz."

"Yakında görüşürüz."

Legend gibi ben de aramayı sonlandırıyorum.

"Bir şey almamız gerekiyor mu?" diye

soruyor. "Soğutucu için buz."

Legend başını sallıyor. "Evine uğrayıp bir takım elbise alman gerekiyor

mu?" "Yok, Emerson'inkilerden birini giyerim. Şort?" Ona soruyorum.

"Hayır, Roma ya da Forrest'ta giyebileceğim bir şeyler vardır, ya da boxer külotumla giderim. Bu ilk defa olmaz."

Haklı, olmazdı, ama artık benim olduğu için, bir başkasının onu bu şekilde görmesine karşı damarlarımda kükreyen kıskançlığa benzer bir his var.

"Ya da değil," diyor, aklımı okuyarak. "Bu ilişki yeniyim.

Şort ya da hiçbir şey."

"değil." Ona salladım.

Benzin istasyonunun otoparkına girdi ve yüzünü bana döndü. "Bu işte beraberiz, Monroe. Bir şeyler hakkında konuşmayan o evli çiftlerden biri olmak istemiyorum."

O haklı. Bu evlilik göstermelik olsa da, birbirimizle yaşamak zorundayız ve iletişim kurmamız gerekiyor. Aksi takdirde, hayatlarımız cehenneme dönecek. "Özür dilerim. Başka kadınların seni böyle görmesi fikri hoşuma gitmiyor. Artık birlikte olduğumuza göre."

"Sanırım sadece ikimiz, yani sen ve Emerson, ama buna saygı duyuyorum. Benimle her zaman konuşmanı istiyorum, güzelim." Elimi dudaklarına götürüyor ve arkasından öpüyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Benzin istasyonuna doğru başını sallıyor.

"Ben hazırım."

"Hemen döneceğim." Kamyonetten iniyor ve içeri girip bir torba buz alıp tezgâha götürürken onu izliyorum. Tezgâhın arkasındaki kadının flört ediyor gibi görünmesini izliyorum ama Legend gülümsemiyor bile. Bu onun yapacağı bir şey değil. Kamyona geri kaşlarını çatıyor.

"Sorun nedir?"

"Tezgâhtar küstahça flört ediyordu. Ona kız arkadaşımın bundan hoşlanmayacağını söyledim. O da bana kız arkadaşımın bilmediği şeylerin onu incitmeyeceğini söylemeye devam etti. Bunu kim yapar?" Belli ki üzgün ve bu beni gülümsetiyor.

"Neye gülüyorsun?"

"Adamıma."

Gözleri yumuşuyor ve kamyoneti çalıştırıp Roman ve Emerson'ın evine doğru yola çıkmadan önce başını sallıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

DOKUZ

EFSANE

Eylül'ün ortası ve cehennem gibi sıcak. Monroe içeride kitap okurken ben dışarıda çimleri biçiyorum. Bu akşam yemeğe gitme planımız vardı. Evde yalnızdı. Ailesi hafta sonu kaçamağı yapmış, sık sık yaptıkları bir şey gibi görünüyor. Aferin onlara. Emerson ve Roman'ın ailesiyle planları vardı. Arayıp gelebilir miyim diye sorduğunda, davetiyeye ihtiyacı olmadığını açıkça belirttim.

O benim karım olacak. Burası onun evi olacak. İkimiz de buna alışmaya başlamalıyız. Ona burada kalabilmesi için çantasını hazırlamasını söyledim. O koca boş evde tek başına kalmasından hoşlanmıyorum. Ayrıca, yakında taşınacak. Bu konuya değindik ama henüz ne zaman olacağına dair gerçek bir tarih ya da zaman dilimi belirlemedik.

Posta kutusunun etrafındaki otları temizlemeyi bitirmek üzereydim ki siyah bir sedan garaj yoluna girdi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama elimde ot biçme makinesiyle onları garaj yoluna kadar takip ediyorum. Adam dışarı çıktığında takım elbise giymiş ve burnuna kalın çerçeveli bir gözlük takmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. Terden ısınan tenime yapıştığı için çıkarıp arka cebime soktuğum tişörtümü elime alıyorum.

"Legend Raines?" diye soruyor.

"O benim. Bana karşı dezavantajlı görünüyorsun. Birbirimizi tanıyor muyuz?"

Başını sallıyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Ben Edward Mullins. Rahmetli büyükanne ve büyükbabanın avukatıyım."

Başımı salladım. Tanıştırılmaya ihtiyacım olduğundan değil. Adını söyler söylemez hemen tanıdım. "Sizin için ne yapabilirim Bay Mullins?"

"Sadece vasiyetin içeriğine göre evde bir ziyaret gerçekleştiriyorum."

Başımı salladım. Ona burada olduğumu ve hâlâ bekâr olduğumu söylemeye hazırım ama bu doğru değil. Kız arkadaşım oturma odasında oturmuş kitap okuyor. Karşımda duran adam ve birlikte çalışmayı seçtiği insanlar yüzünden orada. Gerçekte, bunu ona karşı kullanamayacağımı biliyorum. O sadece işini yapıyor ve ben de

Bunu yapmak için iyi para aldığı kesin.

"İşim üzere. İçeri gelmek ister misin?" Başını sallıyor. "Evet, sadece uğrayacağım."

"Kız arkadaşım içeride. İyi olduğundan emin olmama izin verin. Misafir beklemiyorduk."

Gözleri büyür ama başını sallar ve topuklarının üzerinde sallanır.

"Ben kontrol ederken verandada oturun." Cevabını beklemedim. Merdivenleri hızla çıktım, ot biçme makinesini verandada bırakıp eve girdim.

"Sorun nedir?" Monroe Kindle'ını indirdi ve anında alarma geçti. "Bay Mullins. Büyükanne ve büyükbabamın avukatı. O burada. Ön tarafta sundurma."

"Sanırım onun geleceğini bilmiyorduk?"

"Biz" kelimesinin dudaklarından dökülüşünü ve kendini özgürce bana bağladığını bilmenin kalbimde yarattığı etkiyi görmezden geliyorum. Biz birleşik bir cepheyiz ve Monroe da bu işin içinde. "Hayır."

"İyi ki buradayım." Bana geniş bir sırıtış attı. "Onu içeri davet edecek misin?"

"Evet, ona kız arkadaşımın içeride olduğunu ve misafir beklemediğimiz için onun iyi olduğundan emin olmam gerektiğini söyledim."

"Oh, çok iyisin." Kahkahası odayı dolduruyor. "Git, onu içeri davet et. Biz ."

Başımı salladım ve ön kapıya döndüm. Kapıyı itip açtım ve başımı dışarı uzattım. "İçeri gel." Eve girmesini bekliyorum ve koltuğa doğru başımı sallıyorum. "Otursana." Kanepeye geçip Monroe'nun yanına oturuyorum. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Güzelim, bu Bay Mullins. Rahmetli büyükanne ve büyükbabamın avukatı."

Monroe bana sokuluyor, kolunu benimkine doluyor. Sıcak ve terli olmama aldırıyor gibi görünüyor. "Tanıştığımıza oldum," diyor ona.

"Sizin için ne yapabiliriz, Bay Mullins?"

Bakışları tekrar bana dönmeden önce Monroe'ya bakıyor. "Rahatça konuşabilir miyim?"

"Yapabilirsin. Hayatımın aşkından bir şey saklamam."

Monroe başını çıplak omzuma yaslıyor ve ben de uzanıp elimi kalçasına koyuyorum.

"Mektubun teslim tarihinden itibaren evlenmek için bir yılınız var. Bu süre zarfında ve evli bir çift olarak geçireceğiniz ilk yılda size uğramak benim görevim."

Yanımdaki kadına bakıyorum. "Henüz evlenmedim." Göz kırpıyorum, yanakları kızarıyor ve gülümsüyor - lanet olsun, bu kadının gülümsemesine bayılıyorum, her şey benim için olduğunda. Kimi kandırıyorum ki? Gülümsemesini her zaman seviyorum, ama benim için olduğunu bildiğimde göğsüme vurmak istiyorum.

"Anlıyorum. Seni tutmayacağım. Sadece durum yapmam gerekiyordu."

Monroe ona "Anlıyoruz" dedi.

"İrtibatta olacağım." Ayağa kalkar ve kendini dışarı atar.

Onu kapıya kadar geçirmeliydim ama lanet olsun ki Monroe'yla birkaç dakika daha sarmaş dolaş olmak istemiyordum. "İyi gitti," diyorum ona. Kalçasını nazikçe sıkıyorum.

"Bu işte iyiyiz." Sırıttırıyor ve kolunu benimkinden çekiyor.

Kayıbı hemen hissediyorum. "Öyleyiz. Ot biçme makinesini kaldırmam lazım. Sonra bir duş alacağım ve gidip bir şeyler yiyebiliriz."

"Ne kadar?" "On beş dakika kadar mı?"

Kindle'ına bakıyor. "Kırk beş yapabilir miyiz?"

"Evet, güzelim. Kitabını bitir. Hazır olduğunda gideriz." Kendimi durduramayıp eğildim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. Bana gülümsüyor, ben de bunu tamamen bana ait bir başka gülümseme olarak katalogluyorum ve kendimi duş alıp temizlenmek için odama gitmeye zorluyorum. Acele etmiyorum, çünkü bitirmesi gereken bir kitabı var. Artık hayatım bu olduğu için gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Nefret etmiyorum.

"Ne yiyorsun?" Monroe'ya sordum. Kasabadaki küçük lokantada karşımda oturuyor. Ona istediği yere gidebileceğimizi söyledim ve o da burayı seçti.

"Waffle."

"Akşam yemeği için kahvaltı. Bunu sevdim." Ona gülümsedim.

"Bu sadece kahvaltı değil, Legend. Bu bir deneyim, ağzınızda bir parti, bir çilek şaheseri."

Ona kıkırdıyorum. "Belki ben de almalıyım."

"Oh, almalısın. Hayatını değiştirecekler. Hayatın boyunca Ashby'de yaşayıp da nasıl olur da hiç çilekli waffle yemezsin?"

Omuz silkiyorum. "Her zaman yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek tercih ederim."

"Kötü bir seçim değil, ama sana söylüyorum. Hayat. Değişiyor." Gülümsemesi ve coşkusu bulaşıcı. Garson siparişlerimizi almak için yaklaştığında, önce Monroe'nun gitmesini işaret ediyorum.

"Ben de aynısından alacağım," diyorum ve menülerimizi uzatıyorum. "Öyleyse bir sonraki adım hakkında konuşmalıyız."

Başımı salladım. "Evet, seni içeri taşıyorum." "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Yakında. Benim için çok şeyden vazgeçtiğini biliyorum, bu yüzden ne kadar çabuk ilerlersek, hayatına o kadar çabuk geri dönebilirsin."

Gözlerini deviriyor, gülümsemesi dudaklarından hiç ayrılmıyor. "Ben hazırım Legend.

Önemli bir şey olmadığını söylemiştim. Zaten biriyle çıkmıyorum." "Neden çıkmıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Son adam pisliğin tekiydi. Ona vermeye hazır olduğumdan daha fazlasını istedi."

"Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Bunu söylerken başını sallıyor.

Gözlerini inceliyorum ve doğruyu söylediğini görerek rahatlıyorum.

"Ağzı bozuktu ama onunla ilişkiyi bitirdim. Daha iyisini hak ettiğimi biliyorum. Her kadın ve erkek baskın bir ilişki içinde olmaktan daha iyisini hak eder."

"İsim ve adres?" Yarı şaka soruyorum, o da gülmekten kırılıyor.

"Dur."

"Monroe?" diye soruyor bir erkek sesi.

Kafamı kaldırdığımda onun yaşlarında bir adamın standımızın yanında durduğunu görüyorum. "Henry," dedi sertçe.

"Seni aradım," diyor, ona olan kızgınlığını gizleme zahmetine girmeden. "Ve cevap vermedim."

Konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Efsane." Göğsümü işaret ediyorum. Ona elimi uzatırdım ama onunla konuşma şeklinden hoşlanmadım. "Monroe'nun nişanlısı. Sen misin?"

"Henry. Biz çıktık."

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim."

Kaşlarını çatıyor. Salak herif neye sahip olduğunu bilmiyor.

Konuşmaya başladı ve yine sözünü kestim.

"Her şeyi berbat ettin ve bana yol açtın." Masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Başıma gelen en iyi şey" derken bakışlarını tutuyorum.

Monroe'nun gözleri yumuşadı. Rol yaptığımı düşündüğünü biliyorum ama sözlerim doğru. Monroe'nun içinde olduğu bir hayat, o benim olduğunda, daha güzel. Onu yıllardır tanıyorum, ama onun üzerinde bu iddiada bulunmak, pazarlık ettiğimden çok daha fazlası.

"Evet, buz kraliçesiyle iyi şanslar," diye tükürür ve gitmek için topuklarının üzerinde döner.

Peşinden gitmek için ayağa kalktım ama bir kelime beni durdurdu. "Kal."

Durup ona bakıyorum. "Senin hakkında konuşmayacak."

"İşimiz bitti. Sana karşı bir şey yapamayacağını biliyor. Artık beni yalnız bırakacak. Ona evleneceğimizi söylemen yeterliydi. Kaybettiğini ve sende onun asla sahip olamayacağı bir şey olduğunu biliyor."

"Sana hakaret etmemiş gibi burada öylece oturamam."

Garsonumuz çilekli waffle'larımızla geldi. "Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye kibarca cevap veriyor Monroe, sanki içim cehenneme dönmemiş gibi. Garsonumuz gidiyor ve çatalını eline alarak bana gülümsüyor. "Kal ve akşam yemeğinde benimle kahvaltı et. O artık hayatımın bir parçası değil ve söylediği hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Onun sözleri beni incitmiyor, Legend. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Bana gerçek yüzünü gösterdi. Ben sadece burada oturup erkek arkadaşımın bu yemeğin tadını çıkarmak istiyorum."

"Bu benim tüm içgüdülerime aykırı."

Bir çilek alıyor ve kolunu masanın diğer tarafına uzatıp çileği bana uzatıyor. "Benim için aç, Legend."

İstedigini yapıyorum, çünkü bu kadının isteyip de veremeyeceğim tek bir şey bile yok, buna baktan eski sevgilisinin peşinden gitmemek de dahil. "Bu iyi." Başımı salladım.

"Sadece sen ve ben varız, değil mi? Bu işin içinde miyiz? Birbirimize güvenmeyi öğrenmeliyiz."

"Sana her konuda güveniyorum." Gerçek bu. Bu anlaşmanın yürümesinin tek yolu bu.

"O zaman bana güven, eğer acele edip o waffle'ları yemezsen, onları senden çalacağım."

Çatalımı alıp bir çileği delerken kıkırdıyorum. Tıpkı bana yaptığı gibi ona uzatıyorum. En şapşal, en mutlu sırıtışıyla çileği benden alıyor. Dudaklarını çatalıma doladığında sikim sertleşiyor.

Hayatımda bir kadını yemek yerken izlemenin beni tahrik edeceğini asla düşünmezdim, ama yanılmışım. Bu yüzden. Lanet olsun. Yanılmışım.

"Yani, taşıyor musun?"

"Tamam." Waffle'ımdan büyük bir ısırık aldım. "Sanırım yakında." "Peki ya evlenme teklifi?" diye fısıldıyor.

Ona göz kırpıyorum. "Ben ." "Bana söylemeyecek misin?"

"Hayır. Bunun sahip olabileceğin tek şey olabileceğini söylemiştin, o yüzden bekleyip görmen gerekecek."

Dilini bana doğru uzatıyor ve keşke yanında oturuyor da dudaklarını kendime çekip tadına bakabilseydim diyorum. Bunun anlaşmada olmadığının farkındayım, ama lanet olsun, ciğerlerindeki nefesi öpmek istememek için kendimi zor tutuyorum.

"Tamam, sanırım kutuları toplamaya başlamalıyım. Kıyafetlerimi falan getirebilirim."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Başımı salladım. "Biz evliyken bu gerçek olacak. Benim evim senin . hissetmeni istiyorum. Ne getirdiğin ya da neyi değiştirdiğin umurumda değil. Orası sadece bir ev."

"Senin evin."

"Bizim evimiz, Mo. Hepsini getir. Ne istersen yap. Öngörülebilir bir gelecek için bizimdir."

"Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Teşekkürler, Efsane."

"Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim. Bunu takdir ediyorum, Mo. Tahmin ettiğinden çok daha fazla."

"Sen, çocuklar ve Em, siz benim halkımsınız. Yardım edebildiğim için mutluyum. Benim yerimde rastgele bir kadının olmasının senin için ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyorum."

"Böyle bir şey ." "Ne?"

"Ya sen ya da hiçbir şey. Em çoktan kapıldı." Ona göz kırpıyorum.

Kahkahalarla yuvarlanıyor, küçük lokantada başları döndürüyor.
"Roma'nın bunu söylediğini duymasına izin verme."

"Asla yapmayacağımı biliyor."

"Sen iyi bir , Efsane Raines."

"Ve siz de inanılmaz bir kadınsınız, geleceğin Bayan Raines'i."

"Monroe Raines. İtiraf ediyorum, kafamın içinde birkaç kez söyledim, denedim."

"Dilden dile dolaşıyor," diyorum ona.

"Alışmak biraz zaman alacak. Bu senin için garip olacak mı? Benim senin soyadını taşımam?"

"Hayır." Cevabımda hiç tereddüt yok. Onun adımı söylediğini her düşündüğümde aletimin sertleştiğini ona söylemiyorum. Uykusuz kaldığım geceler olduğunu, duvarlardaki gölgelere bakıp tam da bu şeyi düşündüğümü söylemiyorum.

Ona en büyük gerçeğimi ve korkumu söylemiyorum. Onun benim olmasını istediğimi söylemiyorum. "Düğün ne olacak?"

"Mükemmel olmasını istiyorum. Sen ne istiyorsan, ben de onu istiyorum ama seni sonsuza kadar bununla bağlamamam için çabucak halledilmesi gerekecek."

"Yani, bir elbise mi?"

"Evet, muhteşem, bir elbise." Bunun arkadaşlar arasında bir anlaşma olduğunu düşünürsek, bu da düşünmem gerekenden daha fazla düşündüğüm bir şey.

Bana yüzük sormadı ve bu sorun değil. Sorarsa söylerim ama sürpriz olmasını istiyorum. Bunun bizim ve en yakın arkadaşlarımız dışında herkes için gerçek olması gerekiyor. Nasıl bir adam hayatının aşkına nişan yüzüğü almaz? Bu değil.

"Tıka basa doydum." Artık boş olan tabağını kendisinden uzağa itiyor.

"Seni kamyonetime kadar taşımamı ister misin?"

"Evet, aslında bu harika olurdu." Gülüyor.

Garsona el sallayıp birkaç yirmilik uzattım ve üstü kalsın dedim. Ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum ve Monroe'nun kabinden çıkmasına yardım ediyorum. Önümde durduğunda eğilip onu gelin gibi kucağıma alıyorum. Kolları boynuma dolanırken çığlık atıyor.

"Efsane," diye fısıldıyor. "Ne yapıyorsun?" "Kız arkadaşımı kamyona taşıyorum."

Kucağımda rahatlıyor ve hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Benim evime, yani *bizim* evimize döndük ve kanepeye uzanıp film izliyoruz. Çilekli waffle ve Monroe ile bir gece benim yeni favori şeyim.

"Bir şeyler atıştırmam lazım," diyorum ona.

Uzaktan kumandaya uzanıyor ve televizyonu durduruyor. "Sana sevdiğin fıstık ezme şekerlemelerden yaptım."

"Ne?" Doğrudum ve yüzümü ona döndüm.

"Nerede?" "Mutfaktaki tezgahın üzerinde bir kabın içinde." "Bana fıstık ezme şekerlemeni mi yaptın?"

"Ben yaptım."

Gülüşüyor ve ben düşünmeden eğilip ağzının kenarından öpüyorum. Bu tam bir öpücük değil. İçimden onu öpmek geliyor ama onunla geçirdiğim bu zamandan çok keyif aldım ve bunu tuhaflaştırmak ya da onu korkutmak istemiyorum. Bu gece burada kalacak ve kollarımda onunla uyanmayı dört gözle bekliyorum. İkimiz de gecenin nasıl sonuçlanacağını biliyoruz. Ne zaman benimle kalsa, bu şekilde uyanıyoruz.

Kanepeden atlayıp mutfığa koşuyorum. "Bir şey ister misin?" Ona sesleniyorum.

"Bir su ve küçük bir parça şekerleme. Hala tıka basa doluyum."

Monroe'nun şekerlemeleri en iyisi olduğu için iki şişe su ve tüm kabı kaptığım gibi oturma odasına geri dönüyorum. Monroe oynatma düğmesine basıyor ve filmimizi bitiriyoruz. Filmin jeneriği bittiğinde baktığımda onu uyurken buldum.

"Selam." Elimini yanağına koyuyorum. "güzelim," diyorum usulca.

Gözleri çırpınarak açıldı. "Uyuyakaldığım için özür dilerim." "Üzülme."

"Bana nasıl bittiğini anlatman gerekecek." "Hayır, sadece tekrar izlememiz gerekecek." "Seni tekrar izlemeye zorlayamam."

"olsaydın binlerce kez daha otururdum." Başparmağımı yanağında . Gözleri gözlerimi tutuyor ve ikimiz de trans halinde kayboluyoruz. Kalbim güm güm atıyor ve gözlerinin aniden büyüdüğüne bakılırsa onunki de öyle. Elimi göğsüne götürüp hissetmek istiyorum ama kaçınıyorum. Zar zor.

"Yatmaya hazır mısın?" Sonunda sordum. Eğer bu transı bozmazsam, kabul etmediğimiz bir şey yapacağımı biliyorum. Onu öpmek gibi. Sadece dudaklarını değil. Onu çırılçıplak soyup vücudunu keşfetmeyi hayal ettim. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama kendimi durduramıyorum.

"Evet."

Ayağa kalkıp battaniyeyi üzerinden çekiyorum ve onu kollarıma alıyorum. "Tuttum seni."

Kollarını boynuma doluyor. "Biliyorum." Yanağımı öpüyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum.

Onu yatağa yatırmak için içimdeki her şeyi, sahip olduğumu bile bilmediğim tüm iradeyi kullandım.

Ona fena aşık oluyorum ve bunu durdurabileceğimi sanmıyorum.

BÖLÜM ON

MONROE

Bugün benim izin günüm ve diğer herkes işte. Legend bu akşam yediye kadar evde olmayacak. Emerson çalışıyor ve sanırım diğer çocuklar da öyle. Legend ve ben bu hafta sonu onun yanına taşınmaya karar verdik. Bana kapının şifresini çoktan verdi ve kendimi evimde hissetmemi defalarca söyledi.

Tüm çamaşırlarımı yıkadım ve hemen hemen . Yanıma almam gereken çok fazla eşya da yok. Hayatımı birkaç karton kutuya sığdırmam uzun sürmedi. Evde oturmak yerine biraz alışveriş yapmaya karar verdim. Efsane'ye akşam yemeği yapmak için yiyecek almakla başladım. Sonra bundan daha fazlası oldu.

Ebeveyn yatak odasının banyo lavabosunun altı için birkaç düzenleyici aldım ve misafir banyosu için de birkaç tane aldım. Sonra mutfak lavabosunun altı için de almaya karar verdim. Legend'ın kira ödememe izin vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden bunlar onun hayatını kolaylaştırmak için yaptığım küçük şeyler.

Bir araba dolusu askı aldım çünkü benimkileri paketlememiştim ve onun yatak odasındaki dolapta benim olacak askı olmadığını biliyorum. Kendim için biraz vücut losyonu aldım ve Legend's'ın indirimde olduğunu fark ettim, bu yüzden onun için de biraz aldım. Garaj yoluna girdiğimde arabam doluydu ve gülümsüyordum. Onun için güzel bir şey yapmak iyi hissettiriyor. Beni şımartıyor ve henüz nişanlı bile değiliz.

Şifreyi kullanarak içeri girdim, her şeyi eve taşıdım ve işe koyuldum. Birkaç saat sonra, banyolar ve mutfak lavabosunun altı düzenlenmiş, tüm askılar kıyafetlerimin taşınması için hazır ve vücut yıkama suyum duşta onunkinin yanında duruyor. Legend'ın şansına onun için bir şişe almıştım. Onunki ters çevrilmişti ve boştan da öteydi. Belki de onunla ilgileniyormuşum gibi hissettiriyor. Evliyken böyle yaparsın, değil mi? Eşinize destek olmak? Buna vücut losyonunun bitmediğinden emin olmak da dahil. Yani, bundan ben de faydalanıyorum. Kim kokan bir adamın yanında uyumak ister ki?

Saate bakınca Efsane'nin eve dönme vaktinin neredeyse geldiğini görüyorum. Garaja koşup, akşam yemeğine başlamadan önce tüm çöpleri atıyorum. Süslü bir şey yemeyeceğiz, sadece taco yiyeceğiz, ama onları sevdiğini biliyorum. Yine de Legend hemen hemen her şeyi sever. Hamburger köftesini tavaya koyuyorum ve domatesleri doğramaya başlıyorum. Hile yaptım ve zaten parçalanmış marul aldım. Çok zaman kazandırıyor.

Legend yediyi iki geçte kapıdan içeri girdiğinde yemek hazır oluyor ve ben de çok şey başardığımı hissediyorum.

"Evine hoş geldin." Ona gülümsedim.

Kocaman sırtıyor ve beni burada bulduğu için hiç de üzgün görünmüyor.

"Hey. Yemek harika kokuyor." Küçük masada durduğum yere doğru yürüdü.

adasına gidiyor ve elini belime dolayarak dudaklarını yanağıma bastırıyor.

"Akşam yemeği yiyeceğimizi unuttum mu?"

"Hayır, hayır. Tüm çamaşırlarımı yıkadım ve bu hafta sonu için hazırlandım. A alışverişe çıktım ve sana yemek yapmaya karar verdim."

"Bunu yapmak zorunda değildin ama . Gidip ellerimi yıkayacağım." Ben birkaç tabak indirirken o mutfaktan aceleyle çıkıyor. Kısa sürede geri döndü ve ben de ona bir tane uzattım. "Önce sen," dedi bana.

"Bütün gün çalışan sendin." "Sen pişirdin. Önce sen ye."

Dilimi ona doğru uzatıyorum ve gözleri kızarıyor. Hemen tabağımla hazırlamakla meşgul oluyorum. Aramızdaki cinsel gerilim artmaya devam ediyor ve çoğu gün yanacaktım gibi hissediyorum. Arkamdan yürüyor ve elini sırtımın küçük kısmına koyarken yumuşak bir taco kabuğu almak için etrafıma uzanıyor. Olduğu yerde kalıyor, eli hala sırtımda ve sade kabuktan büyük bir ısıklık alıyor.

"Açlıktan öldüğümü nereden bildin?"

"Sen hep açsın," diye takılıyorum.

Yakınıma eğilip dudaklarını kulağımın hemen yanına yerleştiriyor. "Evet."

Sıcak nefesi yanağımda geziniyor ve anında kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor. Sıcak nefesinin ve fısıldadığı kelimelerin neden olduğu acıyı hafifletmek için duruşumu değiştiriyorum. Seksi bir şey bile söylemedi ama ben çok heyecanlıyım. Gerçekten cazibesini konuşturmaya çalışsa vücudumun nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum. İçimden bir ses ayaklarına kapanacağını söylüyor.

İkimiz de tabaklarımızı hazırladıktan sonra küçük yemek masasına oturduk ve

İç

nd "Alışveriş nasıldı?"

e. "Güzel. Eşyalarım için dolaba birkaç askı aldım.

lavaboların altındaki organizatörler ve ikimiz için de biraz vücut yıkama suyu aldım." "Kahretsin. Yolda durup bir şeyler almam gerektiğini biliyordum.

Evde. Bunun için teşekkür ederim. Sana ne kadar borcum var?"

"Hiçbir şey. İndirimdeydi. Benimkini duşa koyarken seninkinin ters çevrilmiş olduğunu fark edene kadar ihtiyacın olduğundan bile emin değildim."

"Evet, bu sabah şişeye biraz su eklemem gerekmiş olabilir," diye itiraf ediyor.

"Pekala, gitmeye hazırsın."

"Teşekkürler, Mo." Gözlerinde sadece bana baktığında gördüğüm bir yumuşaklık var. Belki de bunca yıldır dikkat etmemiştim, ama bu adamın, partinin hayatının benim için yumuşadığını bilmek baş döndürücü bir duygu.

"Peki ya sen? Günün nasıl geçti?"

"Fena değil. Yaptığım işi seviyorum, bu yüzden çok az kötü günüm oluyor."

"En iyi dört arkadaşınızla birlikte çalışıyor olmanız da yardımcı oluyor. Bir de patron sensin."

Kıkırdıyor. "Bu acıtmaz." Bir ısırik daha alıyor ve sormadan önce yutkunuyor. "Ee, toparlandın mı?"

"Getirdim. Bugün birkaç şey getirdim. Madem buraya geliyorum, ben de getireyim dedim."

"Getirmene yardım edeyim."

"Çoktan aldım. Sadece dolabın zemininde duran birkaç torba kıyafet."

"Onları asmana yardım edeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Burada işimiz bitince yapacağım. Uzun sürmez. Sadece bir başlangıç yapmanın iyi olacağını düşündüm. Getirecek çok şeyim olduğundan değil. Çoğunlukla kıyafetler, banyo malzemeleri, birkaç ıvır zıvır ve resimler."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. "Burası senin evin, Monroe. İzin almana gerek yok. Eşyalarımı karıştırma konusunda endişelenmene gerek yok. Benim olan senindir."

"Bu geçici bir durum."

"Sen benim karım olacaksın."

Neden bunu her söylediğinde karnım zil çalıyor? "Tamam, ama değiştirdiğim ya da yaptığım bir şey seni üzerse, bana söyleyeceğine söz vermelisin."

"Böyle bir şey olmayacak." Cevabında kararlı. Taco'sunun son lokmasını ağzına atıyor ve ben bakmanın yanlış olduğunu biliyorum ama birden bu adamın yaptığı her şey seksi gelmeye başlıyor, görünüşe göre yemek yemek bile. "Bu gece kalıyor musun?"

"İş kıyafetlerim var." Gerçek şu ki, kalmamı isteyeceğini umuyordum. Uykuya nasıl dalarsak dalalım, onun kolları etrafımdayken uyanıyorum ve bu artık arzuladığım bir şey. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeyi reddediyorum.

Başını salladı. "Kal."

Gülümsüyorum ve temizlenmek için ayağa kalkmadan önce başımı sallayarak ona karşılık veriyorum. Legend da ayağa kalkıyor. Buzdolabına gitmek için arkamdan yürüdüğünde eli kalçamın üzerinde geziniyor. Temas edince ürperiyorum. Bana daha fazla dokunuyor ve bu benim doyamadığım bir şey. Elbette, mavi topların kadın versiyonunu alıyorum, ama buna değer. Her dokunuş damarlarımda arzu kıvılcımları çaktırıyor. Bu yıl bitmeden ellerimi ondan uzak tutma kararlılığımdan şüphe ediyorum.

Kanepeye uzandım ve Legend'a bakmak için başımı çevirdim. "Gerçekten bu kadar çok eşyam olduğunu düşünmemiştim."

Bir kahkaha attı. "O kadar da kötü değildi. Çocukların burada olması yardımcı oldu. Sanırım birileri bugün her şeyi boşaltmamız ve kutuları parçalamamız gerektiğine karar verdiği için bu kadar yorgunuz."

"Tanrım, kim olduğunu merak ediyorum?" İkimiz de o olduğunu bildiğimiz halde soruyorum.

Kahkahası odayı dolduruyor ve ben bu sese bayılıyorum. "Seni burada istedim ve yerleşmeni istedim. Buranın senin evin olması benim için çok önemli." Elini uzatıp, kır saçlarım olduğundan emin olduğum saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Evine hoş geldin, güzelim."

"Artık bana mahkumsun," diye takılıyorum, çünkü onun yumuşak sesi ve eve hoş geldin deyişi karşısında kalbimin göğsümde nasıl çarptığını görmezden gelirken yapabildiğim tek şey bu. Nasıl bilmiyorum ama burası bana evim gibi geliyor.

Bana evimdeymişim gibi geliyor. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." "Hadi pizza sipariş edelim."

"Mükemmel. Beklerken duş alıp günün yorgunluğunu atacağım. Sana biraz para getireyim." Ayağa kalkmaya başlıyorum ve beni yerimde tutmak için elini kalçama koyuyor.

"Olmaz Mo, bunu sen de biliyorsun. Git o güzel kıcını duşa sok. Jambon ve ananas istiyorsun, değil mi?"

"Ne olursa olsun bana uyar."

"Bunun senin favorin olduğunu biliyorum." "Evet, ama senin değil."

"Sen benim favorimsin." Göz kırıyor.

"Evet, evet," diyerek onun sözlerini geçiştiriyorum. söylemek istediğim şey, hızla benim de favorim haline geldiği. Bunun yerine ayağa kalkıp duş almak için odamıza doğru ilerliyorum.

Yirmi dakika sonra temizlenmiş ve nemlendirilmişim, saçlarım başımın tepesinde ıslak, dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı ve karnım gurulduyordu. Yedek banyonun önünden geçerken suyun aktığını duyunca donup kalıyorum. Duvara yaslanıp, kapının hemen ardındaki çıplak Efsane'yi düşünürken hareketsiz duruyorum.

"Kendine ,," diyorum kendi kendime, boyuma göre yeniden ayağa kalkarak. Mutfığa gidip birkaç kâğıt tabak ve birkaç bira alıyorum. Bugünden sonra bunu hak ettik. Oturma odasında her şeyi hazırladıktan sonra kumandayı alıp yemek yerken izleyebileceğimiz bir şeyler aramaya başlıyorum.

Kapının çalınmasıyla irkildim. Yerimden sıçradım, kumanda elimden uçtu ve küçük bir çılgılık attım. Neden? Hiçbir fikrim yok. Sanırım izleyeceğimiz şeye ve muhtemelen koridorun hemen aşağısındaki ıslak, çıplak Legend'ın düşüncelerine o kadar dalmıştım ki kendi kafamın içinde kaybolmuştum. Tam Legend koridordan hızla gelirken kapıyı açmak için ayağa kalktım. Saçları da vücudu gibi sıırıslılandı ve beline dünyanın en küçük havlusunu sarmıştı. Paketini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Neyin var? İyi misin?" Ben burada durmuş ona bakarken o gözlerini üzerimde gezdiriyor.

Her şeyini.

Bana doğru koşuyor ve yeterince yaklaşıp yaklaşmaz havluyu tutmayan eliyle yanağını okşuyor. "Mo, bebeğim, sorun ne?"

Kapı bir kez daha yüksek sesle çalınır. "Pizza."

"Çılgılık attın."

Sertçe yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum, ki bu bir hata, çünkü lanet olsun, inanılmaz kokuyor. "Kapı çaldı. Kendimden geçmişim. Beni korkuttu." Bir adım geri atıyorum ve sonra bir adım daha. Her adımda biraz daha rahat nefes almaya başlıyorum.

Başka bir vuruş.

"Para kapının yanındaki masanın üzerinde."

Başımı sallıyorum, dönüyorum, parayı alıyorum ve kapıyı açmak için acele ediyorum. Bana tuhaf bir ifadeyle bakan teslimatçıya parasını ödüyorum ve acaba *yüzümde "Az önce müstakbel kocamı, yani sadece ismen kocamı gördüm, neredeyse çıplak ve ıslaktı ve az önce getirdiğin pizzadan daha güzel kokuyor* gibi bir ifade var mı?

Umarım değildir.

Pizzaları elime alıp sehpanın üzerine koyduktan sonra biramı alıp kapağını kapattım ve uzun bir yudum aldım.

"Bir tane daha ister misin?" Legend arkamdan soruyor.

"Evet," diyorum, giyinmiş olduğu için biraz daha rahat nefes alıyorum.

İkimize de en sevdiğimiz yemeklerden birkaç dilim hazırlamakla meşgulken mutfaktan gelen sesini duyuyorum. "Teşekkür ederim," diyorum yanımdaki sehpaye bir bira daha koyduğunda.

"Bir şey değil. Bunun için teşekkürler." Tabağını aldı ve yemeye başladı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Utanmak iyi sayılır mı?" Gülüyorum. "Kapının çalınmasının beni bu kadar korkuttuğuna inanamıyorum."

"Ne düşünüyordun?"

Sen.

İslanmışsın

.

Sen .

"İzleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum." "İyi bir şey buldun mu?"

Seni o banyoda düşünürken hayal gücümün ortaya çıkardığı kadar iyi bir şey yoktu. "Pek sayılmaz."

"Hmm." Kumandayı eline aldı ve kaydırmaya başladı. Sevdiğimi bildiği ve birkaç gece önce başladığım bir diziyi seçiyor.

"Bunu izlemek zorunda

değiliz." "Bu diziyi

seviyorsun."

"Biliyorum, ama bu bir tür kız filmi." "Ve

sen de bir hatunsun."

"Sen değilsin."

"Biriyle yaşıyorum, mutlu etmek istediğim biriyle." Oynatma düğmesine ve kumandayı ulaşamayacağım bir yere koyuyor.

"Teşekkürler, Efsane."

"Ne zaman istersen,

güzelim."

Bir de baktım ki havaya kaldırılıyorum. "Yürüeyebilirim," diyorum ona.

"Tuttum seni." Beni odamıza taşıdı ve yatağa yerleştirdi. "Al, bununla uyuyabilirsin." Boynunun arkasına uzandı ve üzerindeki tişörtü çıkardı. "Ben gidip kapıyı kilitleyeceğim." Alnıma bir öpücük kondurup odadan çıkıyor ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor.

"Başım çok büyük belada," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Ayağa kalkıyorum, külotuma kadar soyunuyorum ve yorganın altına girmeden önce gömleğini başımdan geçiriyorum. Gömleğini burnuma doğru kaldırıp içime çekiyorum.

Kahretsin, çok güzel kokuyor.

Birkaç dakika sonra Legend odaya geri gelir. Işığı kapatıyor ve yatağın kendi tarafına doğru ilerliyor. O da yorganın altına girmeden önce etrafta hışırdadığını duyabiliyorum. Yüzüm ona dönük, yan yatıyorum. O da aynısını yapıyor. Panjurlardan içeri süzülen ışık onun şeklini seçmeye yetiyor.

"Mo?" diye fısıldıyor.

"Öyle mi?"

"Burada olmana gerçekten çok sevindim."

Fısıltıyla yaptığı itiraf karşısında kalbim göğsümde çarpıyor. "Ben de."

İkimiz de sessiziz, yüklü havanın aramızda asılı kalmasına izin veriyoruz. Hareket ettiğinde aramızda yanan bu görünmez ateşi söndürmeye çalışmak için dönmeye hazırlanıyorum ve kollarının beni sardığını hissediyorum.

"Buraya gel," diyor usulca. Yüzünü boynuma gömüyor ve ben de göğüslerimin hemen altında duran elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "İyi geceler, güzelim."

"İyi geceler." Gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalmak için kendimi zorluyorum. Bunu yapamıyor gibiyim. Belki de kanepede biraz kestirdiğim içindir. İşte bu yüzden

olmalı. Elbette bunun nedeni bana sanki onun için değerliymişim gibi sarılan adam değil.

Ondan değil.

Bu olamaz.

Kendime yalan söylemeye devam edersem, buna inanmaya başlayacağımdan eminim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ON BİR

EFSANE

Ekim ayının ikinci haftası ve şenlik ateşi yakmak için mükemmel hava koşulları. Forrest bütün hafta bunun hakkında konuştu. Hepimizin orada olmasını beklediğini açıkça belirtti. Hiçbirimiz bunu es geçecek değiliz. Biz yakın bir grubuz ve birbirimizin arkadaşlığını başkalarınınkine tercih ederiz.

Yine de kız arkadaşımı onlara tercih ederim. Sahte kız arkadaşımı. Monroe ve ben bu hafta tam bir aydır numara yapıyoruz ve her şey yolunda gidiyor. İzin günlerinde benimle öğle yemeği yemeye geliyor ve haftada en az iki kez ofisine en sevdiği içeceği bırakıyorum. Onun ailesi ve benim ailemle ikinci kez akşam yemeği yedik ve şu ana kadar kimse birlikte olduğumuzu fark etmemiş gibi görünüyor.

En azından annemin ilk şokundan sonra. Hâlâ özür diliyor ama dilemesine gerek yok. Onun endişelerini anlıyorum. Çocuklarım olduğunda, oğlum eve çok daha genç bir kadın getirdiğinde ben de aynı şekilde hissedeceğimi hayal edebiliyorum, ama genel olarak bakıldığında, on yıl o kadar da fazla değil. Pek sayılmaz. İkimiz de yetişkin insanlarız ve ne istediğimizi biliyoruz. İnsanlara ne istediğimizi söylememiz gerektiğini biliyoruz.

Hatta o taşınmadan önce birkaç kez yatıya kaldık çünkü beklenen buydu ve ben onun yatağında olmasından nefret etmiyordum. Hâlâ da istemiyorum. Aslında, benim evimde kalmasına karar verdiğimiz gecelerde, kendimi eve gidip yatmak isterken buldum çünkü

onun olacağını biliyordum. Bu yanlış ve bununla başa çıkmam gerektiğini biliyorum ama önce kız arkadaşıma evlenme teklif etmeliyim.

Geçen ay boyunca çok konuştuk ve bir ay kadar bir sürenin açık bir şekilde çıkmak için yeterince uzun olduğuna karar verdik. Nişanlanmak ve evlenmek istiyoruz, böylece hayatımızın gelecek yılına başlayabileceğiz. Sahip olduğum çekinceler kaybolup gidiyor. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, bunu yapabileceğimize o kadar çok ikna oluyorum. Sadece ismen evli olan arkadaşlar olabiliriz ve bundan zarar görmeden çıkabiliriz. Bu onu istemediğim anlamına gelmiyor. Benim kızım -sahte ya da değil- çok seksi ve birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça bunu daha iyi anlıyorum. Ona gerçekten benim diyebilen adam şanslı piçin tekidir.

Genelde birlikte gideriz ama bu gece Forrest'ın evine giderken uğramam gereken bir yer vardı. *Çok önemli bir durak*, diye düşündüm ailesinin garaj yoluna girerken. Monroe'ya bunu doğru şekilde yapacağıma dair söz verdim ve ben sözümün eri bir adam değilim. Bu yüzden daha önce babasını arayıp uğrayıp uğrayamayacağımı sordum.

Anahtarlarımı alıp telefonumu kamyonette bırakmaya karar verdim. Bunun için dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yok. Dışarı çıkarken sağ ön cebime dokunuyorum ve yüzük kutusunun orada olduğunu teyit edince gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Beni ön kapıya götüren her adımda sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor. Babası bana izin vermezse ne yapacağız? Yine de bunu yapacak mı? Ya ben?

Hayır. Cevabımı düşünmeme bile gerek yok.

Eğer ailesi bunu kabul etmezse, o zaman iptal ederim. Paraya ihtiyacım yok ve onları kandırıyor olmamız yeterince kötü. Evli olduğumuz süre boyunca onun benim dünyam olacağını söyleyemezlerse ve bunu kabul etmezlerse, o zaman bu iş olmaz.

Kapı açıldığında elimi kapıyı çalmak için kaldırmıştım. "Efsane. Seni görmek güzel," diye selamlıyor babası beni. "İçeri gel."

"Teşekkür ederim, efendim."

Gülümsüyor. "Eric." Geri adım atıyor ve eve girmeme izin veriyor. Beni oturma odasına götürüyor, Monroe'nun annesinden iz yok ama sorun değil. Bunu yapmak için onlardan sadece birine ihtiyacım var. "Seni buraya getiren nedir?"

"Kızınızı çok önemsiyorum efendim." Sertçe yutkundum. "Onu seviyorum." Havadan sudan konuşmanın bir anlamı yok. Buraya gelmemin tek bir nedeni var ve yüzündeki ifadeye bakılırsa beni anlıyor.

Bana inanmasını isteyerek bakışlarını tutuyorum. Onu gerçekten sevmiyor olabilirim, kalbimin sahibi gibi, ama onu önemsiyorum. Uzun zamandır hayatımda ve son bir aydır çok yakınlaştık.

"Seni seviyor mu?"

"Evet, efendim." Bunun için cehenneme gideceğim ama kararlıyım. Cebime uzanıp yüzük kutusunu çıkardım ve ona doğru tuttum. "Bugün buraya sizin onayınızı almak için geldim. Monroe'ya evlenme teklif etmek istiyorum."

Uzanıp kutuyu alıyor. Islık çalıyor. "Bu büyük bir taş, Efsane."

"İki karat. Ortadaki kare elmas bir karat ve etrafındaki daha küçük elmaslar da bir karat." Bunun önemli bir bilgi olup olmadığını bilmiyorum ama sanırım onun onayını almayı umarak ayrıntıları anlatıyorum.

Saatlerce kutunun içindeki yüzüğe bakıyor, oysa olmadığını biliyorum. Sonunda başını kaldırıp baktığında dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Bu ona benziyor," diyor ve kutuyu kapatıp bana geri uzatıyor.

"Evet, efendim. Bir süre aradım. Ne istediğimi bilmiyordum ama gördüğümde anlayacağımı biliyordum."

"Çok fazla hayat yaşadın. Kızımdan on yıl daha fazla. Senden hoşlanıyorum Efsane ve onunla nasıl olduğunu görüyorum. Onun kanatlarını kırmayacağına dair bana söz verebilir misin? Öğrenmesine, büyümesine ve olmak istediği kadın olmasına izin vereceğine?"

"Her gün. Monroe... özel biri. Tanıdığım en büyük kalbe sahip ve onun etrafında olmak bulaşıcı bir şey. Neye sahip olduğumu biliyorum. Onun eşim olmasının benim için ne büyük bir onur olduğunu biliyorum ve size söz veriyorum ne onu ne de onun sevgisini asla hafife almayacağım."

"Biliyor musun, karım ve ben bunun olacağını hissetmiştik. İkinizi bir arada görmek bile. Uyum sağladınız."

"Teşekkür ederim." Boğazımı tıkayan duygu yumağını yutkunarak geri çekiyorum. Ona aşık olmayabilirim ama onu önemsiyorum. Onunla geçireceğim her saniye için can atıyorum. Ve ailesinin bunu gördüğünü bilmek, onların kabul edeceğini umduğum şeye sahip olmak, bir erkeğin duygularını harekete geçiriyor.

"Ailemize hoş geldin, Efsane. Küçük kızıma iyi bak."

"Her zaman, efendim. Teşekkür ederim." Ben rahat bir nefes alıyorum ve o kahkahalarla gülüyor.

"Ona ne zaman soracaksın?"

"Yakında." Bu gece, sanırım, ama bunu ona söylemiyorum. Eğer bunu arkadaşlarımızın önünde yapmaktan korkarsam, onu hayal kırıklığına uğratmak istemem.

"O telefon görüşmesini dört gözle bekliyor olacağım."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve yüzük kutusunu cebime geri soktum.

"Nerede olduğunuzu bilmesine izin vermeden onu evden nasıl çıkardınız?"

"Dükkâna uğramam gerektiği ve bir saat sonra Forrest'ın evinde buluşacağımız gibi bir bahane uydurdum. Buraya gelmeden önce arabasının orada olduğundan emin olmak için Roman'a mesaj attım ama artık gitmeliyim."

"Sen iyi bir adamsın, Legend."

Omuzlarıma bir ağırlık çöktü. Onu kandırmaktan nefret ediyorum ama artık geri dönemeyecek kadar ileri gittik. "Teşekkür ederim, efendim. Yakında görüşürüz." Beni kapıya kadar geçiriyor ve el sallayarak arabadan iniyorum.

Zihnim yarışıyor. Şimdi, kız arkadaşıma evlenme teklif .

Hâlâ Monroe'nun karım olacağı gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Forrest'ın evine giderken senaryolar ve söylemek istediklerim havada uçuşuyordu. Evlenme teklif etmeyi hiç düşünmemiştim. Bir gün yaparım diye düşünmüştüm ama o kadar. Şimdi o an geldi, doğru olmasını istiyorum. Bizim için doğru, onun için doğru. Bu anın onun hayal ettiği her şey olmasını istiyorum. Dediği gibi, bu onun tek evlenme teklifi olabilir ve ben onun tam bir deneyim yaşamasını istiyorum. En azından bunu yapabilirim.

Evin yan tarafına doğru ilerlediğimde herkesin çoktan ateşin başında toplandığını ve yan tarafa büyük bir odun yığını yığıldığını görüyorum. Lyra'nın yanı sıra Drake ve kız arkadaşı Lisa da burada. Everlasting Ink ailemize yeni katıldılar ama iyi uyum sağlamış görünüyorlar. Onların burada olması Monroe ve benim bütün gece burada olmamız gerektiği anlamına geliyor. Ki bu iyi bir şey. Buna alıştık.

Oturduğu yere doğru ilerleyerek sandalyenin arkasına eğiliyor ve burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum.

Kıkırdıyor, bana bakmak için başını geriye eğiyor. "Hey, bebeğim."

Ona gülümsüyorum. Bana bebeğim demeye başladı ve itiraf etmeliyim ki bundan nefret etmiyorum. Hiç biriyle evcil hayvan isimleri takacak kadar uzun süre birlikte olmadım.

"Muhteşem." Ona gülümsüyorum. "Bir tane daha ister misin?" Elindeki içkiyi gösteriyorum.

"Evet, lütfen."

İçeceklerinden bir tane daha almak için soğutucuya gitmeden önce omzunu hafifçe sıkıyorum. Yanına vardığımda, ona uzatıyorum. Ayağa kalkıyor ve ben de onu kucağıma çekerek yerine oturuyorum. Sırtını göğsüme yaslıyor ve ben de kollarımı ona doluyorum. Monroe'ya karşı şefkatli olmak çok kolay.

"Ah," diyor Lyra, bizi göstererek. "Bunu çok seviyorum."

Monroe gülüyor ve ben de sessiz kalarak ona gülümsüyorum. Bu benim her zamanki duruşum değil. Genelde yüksek sesle konuşur, güler ve şakalaşırdım. Hâlâ o adamım ama şu anda kız arkadaşını yakınında tutan adamım.

"İçki içmiyor musun?" Lachlan soruyor.

"Hayır, kızımı eve sağ salım götürmem gerekirken olmaz."

"Siz ikiniz burada kalmalısınız," diye öneriyor Emerson. "Ya da bizimle."

Monroe doğruluyor ve dönüp bana bakıyor. "Benimle içecek misin, erkek arkadaşım?" diye soruyor.

Elimi uzatıp saçlarını gözlerinden çekiyorum. "İstedğin bu mu güzelim?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet, uzun oldu."

"Seninle ilgilenmeyi seviyorum." Gerçek bu. Monroe bana evlenme teklif ettiğinde içimde bir şeyler değişti. Birdenbire, bakması ve koruması gereken bir kadını olan bir adam oldum ve bu işi ciddiye aldım.

"Benimle bir içki iç."

"Kalıyoruz," diyorum Lachlan'a, gözlerimi Monroe'dan ayırmadan. Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor ve eğilip ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor.

Son birkaç haftadır bunu çok sık yapıyoruz. Alın öpücükleri, yanaktan öpücükler ve sadece ağzımızın kenarlarında kalan öpücükler. Henüz dudaklarının tadını tam olarak alamadım ve sanırım bunu değiştirmenin zamanı geldi. Elim boynunun arkasına kaydırıp ona doğru eğiliyorum ama Maddox araya girip bir bira uzatıyor.

Sandalyeye geri oturup ondan alıyorum ve o da sırtıyor. Pislik. İntikam kötüdür ve bunu unutmayacağım. Ne yapmak üzere olduğumu biliyordu; lanet olsun, onuöpme niyetimi saklamıyordum.

Monroe göğsüme yaslanıyor. Kolumu tutup etrafına sarıyor ve Maddox'a olan kızgınlığım kayboluyor. Ondan başka bir şeyi nasıl düşünebilirim ki?

Gece ilerledikçe, Monroe ve ben ikimiz de suya geçtik. üç içki içtik ama yine de kalıyoruz. Hayatta riske atmam

Onu. Elbette, tek bir içkiydi ve saatler geçti, ama ona ya da bir başkasına zarar verseydim asla kendimle yaşayamazdım.

Monroe kucağında kıpırdanıyor, karşı tarafa geçiyor ve yüzük kutusunu hissettiğinde duraksıyor. Kamyonetime kilitlemediğim için kendime lanet ediyorum.

Dönüp bana bakıyor. "Bu ne?" diye sordu. "Ne ne?"

Aptal rolü yapıyorum. Ona sormak için doğru zaman olduğundan emin değilim. Ateşin etrafına bakıyorum ve Roman'ın Emerson'ı kucağına almış olduğunu görüyorum. Forrest ve Maddox yarınki futbol maçından ve kimin kazanacağını düşündüklerinden bahsediyorlar. Lachlan yarı uykulu, çenesini göğsüne gömmüş, kollarını kavuşturmuş. Drake, Lisa ve Lyra kısa süre önce ayrıldılar. Sadece orijinal ekip var ve hiçbirisi bize zerre kadar ilgi göstermiyor.

"Cebinde ne var Legend?" Monroe soruyor. Ateşin ışığı gözlerinde dans ediyor.

Lachlan gözlerini açarak, "Cep roketi," diye mırıldandı.

"Hayır, o çok daha büyük." Monroe onu başından savar.

O bilirdi. Yatağında geçirdiği her gece, kalçasına bastırılmış sert sikimle uyanıyor. İlk seferinde kendimi suçlu hissettim ve kahvaltı yapmak için yataktan Ancak bir dahaki sefere uyanmasını bekledim. Vücudumun onu istediği gerçeğine tepkisini görmek istedim.

Onu istediğimi.

Bundan bahsetmedi bile. Aslında, bu konuda ilk kez tek kelime ediyor ve onu öpme ihtiyacı her geçen dakika daha da güçleniyor.

Elim yanağını okşamak için hareket ediyor. "Bu senin için aldığım bir şey."

Gözleri yaşlarla parlıyor. "Göster bana."

"Biraz daha romantik bir şey umuyordum," diye itiraf ediyorum. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. Teni o kadar yumuşak ki.

"Beni ateşin önünde tutuyorsun. Bundan daha romantik ne olabilir?" Sesi yumuşak, konuşmayı aramızda tutuyor.

"Bunu gerçekten burada mı yapmak istiyorsun?" Ona soruyorum.

Alt dudağını ısırtıyor. "Etrafımız arkadaşlarımızla çevrili."

"Bunun asla unutamayacağın bir an olmasını istiyorum. Geriye dönüp baktığında gülümsemeni istiyorum. İstedğin her şeye sahip olmanı istiyorum." Biraz daha yaklaştım.

"Sen."

"Ben ne?"

"Bunu özel kılan sensin. anı önemsiyor olman, o anı Efsane yapıyor."

Başımı sallıyorum ve kalçasına dokunuyorum. Diğer tarafa doğru hareket ediyor ve ben de elimi cebime atıp yüzük kutusunu çıkarıyorum. Kalçasına tekrar dokunuyorum ve ayağa kalkıyor. Önünde diz çöküyorum. Küçük siyah kadife kutunun kapağını açarken ellerim titriyor. Sol elini tutup yüzüğü parmağına doğru uzatıyorum.

Sonunda gözlerimi onunkilere dikiyorum ve gözyaşlarımla parıldıyorlar. Eğer yüzündeki göz kamaştırıcı gülümseme olmasaydı, tereddüt ettiğini düşünebilirdim. "Çok güzelsin."

Gülüyor ve başını sallıyor.

"Öylesin. Tanıdığım herkes arasında en büyük kalbe sahip olan sensin. Seninle vakit geçirmek benim en sevdiğim şey. Bunu sonsuza dek istiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Monroe Morrison, karım olma onurunu bana bahşeder misin? Benimle evlenir misin?"

Kısa sürede en sevdiğim kişi oldu.

Onunla vakit geçirmeyi herkese tercih ederim.

Kalbi kocaman ve ona bakmak bile nefesimi kesiyor.

"Evet." Yüzüğü parmağına geçirirken gülümsemesi ıslıl ıslıl. Ayağa kalkıyorum ve onu kendime çekerek sarılıyorum. Kalbim sanki bir maraton koşmuşum gibi hızla çarpıyor ve göğsünün hızla inip kalkmasından onun da benzer bir deneyim yaşadığını söyleyebilirim.

Geri çekildiğimizde, yüzünü ellerimin arasına alıyorum, istediği şeyin bu olmadığına dair bir işaret arıyorum. Benim için çok şeyden vazgeçiyor. Benim olduğu sürece ona dünyayı vereceğime dair sessiz bir yemin ediyorum.

"Bundan emin misin, bebeğim?" Ona karşı daha önce hiç kullanmadığım bir sevgi sözcüğü ama dilimden kolaylıkla dökülüyor.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım," diye cevap veriyor. Dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor ve ben onun tadına bakmak zorunda kalıyorum.

Ağzımı onunkine bastırıyorum. Dudaklarımız nazikçe birbirine değiyor ama bu yeterli değil. Dilimle dudaklarında iz bırakıyorum ve o da bana açılıyor. Dilim dudaklarının arasından süzülüyor ve pratik bir kolaylıkla onunkine değiyor. Sanki onu yıllardır öpüyormuşum gibi. Bu bir ilk öpücük gibi hissettirmiyor. Bu, olacakların bir vaadi gibi hissettiriyor.

Bağırışları ve alkışları duyana kadar ondan uzaklaşmadım. Çok uzağa değil. Alnımı onunkine yaslıyorum, onu hâlâ kollarımda tutuyorum.

Nefesimi tuttuktan sonra, "Bunu yaşamamıza asla izin vermeyecekler," diyorum.

"Nişanlını öpmek suç değildir."

"Benim karım olacaksın." bir heyecan kaplıyor. Sonsuza kadar benim olmay, ama şimdilik benim ve bununla iyi geçinmeyi öğrenmem gerekecek.

"Evet," diye kabul ediyor.

"Bir bakayım." Yanımızda, Emerson yüzüğü incelemek için Monroe'yu kollarımdan çekiyor. "Kahretsin, Legend, iyi iş çıkardın," diyor.

Kızlar gülüyor ve ben de aptal gibi gülümsediğimi biliyorum.

Roman yanımdaki yerinden, "de sahte görünmüyordu," diyor.

Omuz silkiyorum. "Gerçek olmasını istedi. Eğer alacağı tek teklif buysa, bunun gerçek olmasını istediğini söyledi."

"Bu senin için gerçek mi?"

"Tabii ki öyle. O benim karım olacak."

"Kastettiğim bu değildi Efsane, bunu sen de biliyorsun."

"Bizim yaptığımız kadar gerçek." Bu bir cevap değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ona bunun gerçek olduğunu söyleyemem. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, oraya neden ya da nasıl geldiğimizi düşünmedim. Tek düşünebildiğim yüzüğümün onun parmağında olacağıydı.

O benim.

BÖLÜM

ON İKİ

MONROE

Gelin için ayrılmış bir odada aynanın karşısında durmuş yansımama bakıyordum ki kapı çalındı. Düğünümüz için şehrin dışında küçük bir mekân seçtik. Ailemin evinde evlenmeyi düşündüm ama sonunda vazgeçtim.

İyi ki de gitmişim. Mekan çok güzel. Herkes katkıda bulundu ve çıkan sonuca bayıldım.

"Ben bakarım," diyor Emerson ve kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı hafifçe aralıyor. "Hayır. Düğünden önce gelini göremezsin."

"Ama-"

"Benim gözetimimde olmayacak, Raines."

Dönüp Emerson'ın ayağıyla kapıyı kapattığını ve kollarını kavuşturduğunu gördüğümde gülüyorum. Elleri bebeğinin karnında duruyor. Doğum tarihini yarılamaş durumda ve küçük bebekleriyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Geçen hafta ultrasona girdi ve bebeğin cinsiyetini öğrendiler, ancak düğüne kadar bunu bir sır olarak saklıyorlar. Beklemek beni öldürebilir.

"Karımı görmem gerek."

Benden karısı olarak bahsettiğini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Henüz değil, ama önümüzdeki otuz dakika içinde, annem ve Legend'ın bir araya getirdiği güzel, taze çiçeklerden oluşan bir kemer olan sunakta beni bekliyor olması gerekiyor. Bu ikisi anında anlaştı ve

Düğün, nişanımızdan sadece üç hafta sonra şekillendi. Elbette, Legend ve ben bunun olacağını biliyorduk, bu yüzden zaten planlıyorduk. Ailelerimiz neden bu kadar hızlı olduğumuzu sorguladı, biz de onlara hazır olduğumuzu söyledik ve onlar da cevabımızı kabul ettiler.

"O henüz senin karın değil," diye şımarır Emerson.

"Bebeğim." Roman'ın derin sesi konuşmaya katılır.

"Roma, onlar evli değiller ve damadın gelini düğünden önce görmesi kötü şans getirir."

Legend, "Gözlerimi bağlayacağım," diyor.

"Tamam. Olduğun yerde kal." Emerson kapıyı üzerlerine kapattı ve bir hışımla bana döndü. "Senin şu kocan tam bir baş belası."

"O henüz benim kocam değil." Sözlerini ona geri fırlatıyorum.

Emerson gözlerini devirir. "Ne demek istediğimi biliyorsun ve şimdi benimki de onunla güçlerini birleştiriyor. Seni görmek istiyor. Sanırım seninle konuşmak istiyor, çünkü gözlerini bağlayacağını söyledi."

Omuz silkiyorum. "değil. İçeri gönderin."

"Önce gözlerini bağlamak için bir şey bulmalıyım." Elbisemin içine girmeden önce giydiğim bornozun kuşağını çıkarana kadar etrafı karıştırıyor. "Bu iş görür." Kapıdan çıkıp gidiyor ve birkaç saniye sonra Legend odaya giriyor. Kuşağı gözlerinin etrafına bağlamıştı. Kapıyı kapatıyor ve sırtını kapıya yaslıyor.

"Efsane mi?"

"Buraya gel, bebeğim."

İstedikini yaptım ve ona doğru yürüdüm. Yeterince yaklaştığımda, uzattığı iki elini de avuçlarımın içine alıyorum. Omuzları gevşiyor ve el ele tutuştuğumuzda nefes veriyor.

"İyi misin? Tereddütlerin mi var?"

"Hayır, hiç tereddüt etmedim ve şimdi iyiyim. Ya sen?" Sesi yumuşak ve biraz tereddütlü. Sanki cevabımın ne olabileceğinden korkuyormuş gibi.

"Giyindim ve gitmeye hazırım." Elbiseme baktım. Elbiseyi alırken aklımda Legend'ın olduğunu kabul ediyorum. Tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum.

Bunun üzerine gülümsüyor. "Seni elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum." Başparmaklarını parmak eklemlerime sürüyor, sonra iki elini de teker teker kaldırıp sırtıma bir öpücük konduruyor.

" oluyor, Efsane?"

İç çekiyor. "Seni görmeyeli iki gün oldu."

"Biliyorum. Tüm son dakika detaylarını halletmek çılgıncaydı." Dün gece Emerson'ın evinde kaldım. Legend ve benim bir gece önce ayrı kalmamız konusunda ısrarcıydı. Çok fazla şikayet edemem. Yazın Roman'la evlendiğinde de aynısını yapmıştım.

"Seni özledim. Sanırım tüm bunların senin için hâlâ iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Artık vazgeçmek için çok geç." İstedğimden değil. Ayrıca onu özlediğimi de söylemedim. Zaten çok derindeyim. Kalbimin etrafındaki duvarlar yıkılıyor ve onları yerinde tutmak için daha çok çalışmam gerekiyor.

"Hayır, öyle değil. Benim için çok şeyden vazgeçiyorsun, Monroe."

"Bunu konuşmuştuk. Bir yıl oldu, Legend. Her şey yoluna girecek. Oraya gideceğiz, evleneceğiz ve birlikte bir yıl geçireceğiz. Her şey yoluna girecek." Duraksadım ve sonra sordum, "Bunu hâlâ istiyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Seninle evlenmek istiyorum."

Cevabı kalbime saplanan bir ok gibi. Sözlerinin sıcaklığını üzerimden atıyorum. "O zaman buradan gitsen iyi olur. Bilmiyorsan diye söylüyorum, beyazlar içindeki ben olacağım."

"Gözlerini senden alamayan, seni kendisine ait kılmak için bekleyen kişi ben olacağım."

Cevabına gülüyorum çünkü tatlı sözlerinin kalbime işlemesine izin veremem. Şimdi olmaz. Bugün olmaz.

Legend'ın harika bir adam olduğunu biliyordum. Tabii ki biliyordum. O en iyisi, ama onun tatlı tarafını bilmiyordum. İşine ara verdiğinde bana en sevdiğim içkiyi getiren yanını. Geceleri beni yatağına taşıyan ve film izlerken uyuyakaldıktan sonra bana sarılan adam. Beni kendine ait kılmak için beklediğini söyleyen adam. Her şey çok gerçekçi geliyor ve kendime her gün bunun geçici olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Yine de onunla geçireceğim bu zamanı kaçırmak istemiyorum. Hiçbir şey beni o koridorda ona doğru yürümekten alıkoyamaz.

"Gitsen iyi olur."

"Seni bir daha gördüğümde karım olacaksın."

"Yeterince yakın." Gülüyorum.

"Yakında görüşürüz, güzelim."

"Yakında görüşürüz." Yanağına bir öpücük kondurup geri çekiliyorum. Kapıyı el yordamıyla açıyor ve dışarı çıkıyor.

Ben daha nefesimi toparlayamadan Emerson hızla odaya geri döndü. "Gözlerini bağlamamış olsa iyi olur."

"O yaptı." En iyi arkadaşına gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ne istiyormuş?"

Omuz silktim. "Beni özlediğini söyledi." Tüm söylediği bu değildi, ama konuşmamızdan seçtiğim ve Legend söz konusu olduğunda zaten yumuşak olan kalbime ilıstırdığım kısım buydu.

"Ah." Emerson'ın yüzü yumuşar. "Sanırım senden gerçekten hoşlanıyor, Mo." "Tabii ki seviyor. Biz arkadaşız."

"Hayır. Bundan daha fazlası var. Onu evlenme teklif ettiğı gece gördüm ve tüm bunlar başladığından beri onu her gün görüyorum ve her seferinde.... Bilmiyorum. Sanırım seninle daha uyumlu. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Birlikte çok zaman geçiriyoruz. Bunun olması kaçınılmaz." Gerçeğı görmemesi için ona sırtımı dönüyorum: daha fazlası olduğunu. En azından bana öyle geliyor. Ancak artık çok geç. En iyi arkadaşım beni herkesten daha iyi tanıyor.

"Ona aşık oluyorsun." "O harika bir adam."

"Monroe."

Ona bakmıyorum. Bakamam. Yüzümün her yerinde yazan gerçeğı görecekt. Ona aşık oluyorum ve bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini bilsem de yapmayacağım. Yapmak istemiyorum.

Nefesimi tutarak onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Emerson." Tatlı tatlı gülümsüyorum ve o da şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Konuş benimle."

"Güzel. Evet, ona biraz aşık oldum." Bana bu boku sıkı sıkıya kilitlememi söylemesini bekliyorum ama onun yerine sadece sırtıyor.

"sırtıyorsun?" "Onaylıyorum."

"Hadi ama Emerson. Bunun ne olduğunu sen de en az benim kadar biliyorsun. Bu adama aşık olabilirim ama işlerin seninki gibi mutlu sonla biteceğine dair hiç umudum yok."

"Bu konuda içimde iyi bir his var. Yabancı olduğumu unutuyorsun."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Demek istediğim bu değildi. İkinizi birlikte gözlemleyebiliyorum." Duraksıyor. "Düğün için her şeyi yaptığınıza sevindim."

"Ne?" Konuyu değıştirmesi beni kamçılıyor. "Neden?" "Çünkü bu senin ilk ve tek evliliğın olacak."

Alay ediyorum. "Beni yalnız ve yaşlı bir kedi kadın mı yapmaya çalışıyorsun?" "Hayır. Sadece bir önsezim var."

"Evet, evet, gitmemiz gerek." Ne dediğini duyuyorum. Ona her yaklaştığımda bu bağı hissediyorum ama bu anlaşmanın amacı bu değil. Kuralları değiştiremem. Dürüst olmak gerekirse, kalbimin Legend'ın bir ömür boyu benim olduğunu düşünmesine izin vermekten çok korkuyorum.

"Senin de bir önsezin vardı ve bak ben ."

"Em, bu farklı. Sen sadece Roma'yı istedin ve dikkatini veren bizler için onun da seni aynı derecede şiddetle istediğini görmek kolaydı."

İşaret parmağıyla şakağına vuruyor. "Dediğim gibi. Gözlem yapıyordum. Şimdi, bu kadar tartışma yeter. Hadi seni evlendirelim. Hazır mısın?"

"Evet." Tereddüt yok.

Legend Raines'den alabileceğimi alacağım.

"Çok güzel görünüyorsun, tatlım." Babam yanağımı öpmek için eğildi. "Küçük kızımın evlendiğine inanamıyorum."

"Kurut şunu, yaşlı adam. Beni ağlatacaksın." Ona doğru eğildim, o da usulca kıkırdadı.

"Bunu istiyorsun, değil mi? Onu sevdiğini biliyorum, o da seni seviyor ama baban olarak sormak zorundayım."

Bunu nereden biliyor? Sormak yerine yanağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum. Müzik başlıyor ve ben boğazımı temizliyorum. "Buna hazır mısın baba?"

Burnunu çekiyor. "Evet. Hazırım."

Kolumu onun koluna doladığımda çift lobi kapısı açılıyor ve koridorda yürümeye başlıyoruz.

Düğün küçük, sadece arkadaşlarımız ve yakın ailemiz. Gülümseyerek, gözlerimin Legend'ı aramasına izin vermeden önce her iki tarafı da tarıyorum. Lachlan'ın yardımıyla annelerimizin yaptığı çiçek kemerinin önünde duruyor. Kolları iki yanında ama göz göze geldiğimizde elini yumruk yapıp ağzına götürüyor. Bakışları hiç hareket etmiyor. Ona ulaşmak için son adımları atarken ikimizin de göz kırptığından emin değilim.

Vaizin ne dediğini duymuyorum ama babamın "Annesi ve ben biliyoruz" dediğini duyuyorum.

Legend bana uzanıyor ve önünde durmak için son adımı atmama yardım ediyor. Ellerimi dudaklarına götürüyor ve şefkatle öpüyor. "Hey, güzelim." Bana o kendine has ukala, cilveli sırtışını gösteriyor ama arkasında başka bir şey daha var. Son birkaç aydır çok iyi tanıdığım adamın şefkati.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

Vaiz konuşmaya başlıyor ve yemin etme sıramı kaçırmak istemediğim için söylediklerini dinlemekte zorlanıyorum ama Legend'ın hararetli bakışları beni büyülüyor. Zaman durmuş gibi görünüyor. Kendi konuşmalarımı duyabiliyorum ama sanki bir tünelin içindeyim. Legend parmağıma bir alyans takıyor, ben de aynısını ona yapıyorum. Yüzüklerimi öpüyor ve ben karşımda duran bu adama duyduğum ihtiyaçla eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum.

"Şimdi sizi koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz." Legend sırtıyor ve yaklaşıyor. "Merhaba karıcığım," diye fısıldıyor.

"Merhaba, kocacığım."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma indiriyor. Beni yakın tutuşundaki şefkat gözlerimi yaşartıyor. Dudakları benimkilerle birleşirken yumuşacık. Ancak, aramızda kıvılcımlanan şehvetin zap'ı şefkatten başka bir şey değil. Bu sıcaklık ve tutku. Her şeyi tüketiyor. Vücudum onun dudaklarına karşı tepki verirken başım dönüyor.

Ben evliyim.

Legend geri çekildiğinde, kolunu belime doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. Herkes bizi alkışlayıp tezahürat yaparken dudaklarını şakağıma bastırıyor. Başımı kaldırıp ona gülümsüyorum ve onun da bana karşılık vermesi içimi aydınlatıyor.

"Bay ve Bayan Legend Raines!" Maddox bağırıyor.

Küçük aile ve arkadaş grubumuza doğru ilerliyoruz ve kucaklaşmalar ve iyi dileklerle karşılaşıyoruz. Bana soyadını veren adam da dahil olmak üzere düğünüm için hayal edebileceğim her şey vardı.

Gerçek olmadığını biliyorum ama bugün gerçekmiş gibi davranacağım. Gülümseyeceğim, güleceğim ve kocamı öpebildiğim kadar çok öpeceğim. Dans edeceğiz, şampanya içeceğiz, pasta yiyeceğiz ve bugünü kutlayacağız.

Düğün günümüz.

Bu sahte değil. O gün, az önce ettiğimiz yeminin ardındaki anlam ya da bana her baktığında ya da dokunduğunda kalbimin hızla çarpması. Bunlar

Hepsi çok gerçek. Aramızdaki Şeylerin değiştiğini hissedebiliyorum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bildiğim tek Şey, küçük dokunuşlar için bile can attığım ve önümüzdeki yılı vermek istediği kadarını içime çekerek geçireceğim.

"Eh, artık sadece iki yaşlı evliyiz," diye takılıyor Emerson, eli bebeğinin karnında.

"yleyiz." En iyi arkadaşıma gülümsedim. "Hey, en iyi düğün hediyesi ne olurdu biliyor musun?"

"Sana zaten aldığım."

"Evet, mikseri seviyorum ama hayır. Bana bebeğin cinsiyetini düşünüyordum. Alışveriş yapmam lazım."

Emerson güler. "Sen de herkes gibi bekleyebilirsin."

"Bu nasıl adil olabilir? Ben en iyi arkadaş, en sevilen teyzeyim. Cinsiyet konusunda hak sahibi olmalıyım."

"İnan bana, annem de bunu bizden saklamak için her Şeyi denedi. Herkesin birlikte öğrenmesi fikri hoşuma gidiyor."

"Peki, bu ne zaman olacak?"

"Balayından eve döndüğünüz hafta." Kaşlarını sallıyor.

"Yasal görünmesi için sadece birkaç günlüğüne gidiyoruz," diye fısıldadım. "Hı-hı."

İkna olmadı ve açıkçası onu suçlamıyorum. Kendiniz bile inanmıyorsanız ikna edici olmak zordur.

"Hiçbir Şey olmuyor."

"Evlenme teklif ettiği gece seni ciddiymiŐ gibi öptü, sanki ortada kesinlikle bir Şeyler varmış gibi."

"Bu ilk ve bugüne kadarki son pŐmemizdi." İlk pŐmemizin anısı sonsuza dek zihnimde yer edecek. Dudaklarını dudaklarıma deędiriŐini, diliyle dudaklarımda iz bırakıŐını hatırlamak gecenin içinde bir fener gibi yanıyor. Ateşin yanındaki o anı asla unutmayacağım.

Emerson beni daha fazla sorguya çekme fırsatı bulamıyor çünkü kocalarımız bize katılıyor. Roman kollarını onun beline doluyor ve elini yumruğunun üzerine koyuyor. Legend da benzer bir hareket yaparak beni kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor.

"Siz hanımlar burada ne konuşuyorsunuz?" Roman soruyor.

"Artık ikimizin de yaşlı evli kadınlar olduğumuzu." Emerson gülüyor. "Yani, rüyayı yaşıyoruz." Roman onun yanağından öper.

"Onun gibi bir şey." Sırtışı geniş.

"Kulübe hoş geldiniz." Roman, Legend'a geçmeden önce benimle göz teması kuruyor. "Keyfini çıkar kardeşim."

Legend, Roman'a yumruğunu uzatıyor ve yumruklarını tokuşturuyorlar. Bu açıklama beni hazırlıksız yakaladı. Roman tüm bunların arkasındaki gerçek nedeni biliyor. Belki de diğer konuklar yüzünden karakterine sadık kalıyordur.

"Balayınız için ne zaman ayrılıyorsunuz?" Emerson soruyor.

"Sabah yola çıkacağız," diyor Legend ona. "Dört günlüğüne oradayız, yani Çarşamba günü bir noktada evde olacağız."

"Bir var, değil mi?" Roman soruyor.

"Evet, bir dağın yamacında," diye ekliyorum. "Resimlerde kapalı havuzu ve jakuzisi olduğu görülüyor. Çok büyük, iki kişi için ihtiyacımız olandan çok daha büyük."

Roman omuz silkiyor. "Bu senin balayın. Çok abartılı ve her zaman hatırlayacağınız bir şey olması gerekiyor."

"Gördün mü?" diyor Legend, dudakları kulağımın yanında. Yanağımı öpüyor ve ben de onun içinde eriyorum.

"Biz de aynı şeyi yaptık, sadece Georgia'da. Nerede olduğumuzun bir önemi yoktu. Evden pek çıkmazdık."

"Bunu duymamış gibi yapacağım," diyor Forrest ve bize katılıyor. Lachlan ve Maddox da onun arkasından geliyor.

Küçük bir toplantıdayız, ekibimiz. O kadar uzun süredir birlikteyiz ki her zaman birbirimizin yanında olacağımızı bilmek güzel. Bu yıl bittiğinde dinamiğin nasıl değişeceğini düşünmemeye çalışıyorum. Değişmeyeceği konusunda umutluyum. İşlerin şimdiki gibi eşit bir akışa dönmesi biraz zaman alabilir. Emerson beni en iyi arkadaşı olarak seçtiği ve karşılığında bu harika adamları hayatıma soktuğu için sonsuza dek minnettar olacağım.

"Peki, sırada kim var?" Emerson soruyor.

"Neden bahsediyorsun, bebeğim?" Roman sorar.

"Evlenmek için. Sırada hanginiz var?" diye soruyor Maddox, erkek kardeşi ve Lachlan'a.

"Em, bunun... gerçek olmadığını biliyorsun," diye fısıldıyorum ona.

Omuz silkiyor. "Senin olduğunu tahmin ediyorum, ağabey," diye alay ediyor, cevabımı tamamen görmezden geliyor.

Forrest başını sallar. "Kendime bir başrol oyuncusu bulabilirim."

"Lider kadın mı?" Maddox kahkahalarla kükrüyor. "Kahretsin dostum, sanki yetmiş yaşıdaymışız gibi konuşuyorsun."

"Yani, hepiniz eski topraksınız," diye şaka yapıyorum.

"Hey, şimdi." Legend boynumu ısırtıyor ve kollarında kıvranmama neden oluyor. Sadece ısırık yüzünden değil, dudaklarını tenimde hissettiğimde vücuduma yayılan sıcaklık yüzünden de.

"Sorun yok, kocacığım. Gerçeğin acı verdiğini biliyorum." Belime sıkıca sarılmış olan kolunu okşuyorum.

Ellerini kalçalarımın götürüyor ve beni kendine yakın tutuyor. Sert boyu kışıma baskı yapıyor. Herkese defolup gitmelerini, böylece yalnız kalabileceğimizi söylememek için yanağımın içini ısırtıyorum.

"Bu sana yaşlı bir adammışım gibi mi hissettiriyor?" Sözleri sadece benim için fısıldandı.

"Daha fazla kanıtı ihtiyacım olabilir." Kollarında dönüyorum. Arkadaşlarımızın yakınımın durduğunun ve söylediklerimizi duyma ihtimallerinin yüksek olduğunun farkındayım ama şu anda umurumda değil.

"Hazır olduğunda bana haber ver, karıcığım, ben de sana ihtiyacın olan tüm kanıtı vereyim." Sözleri, dudaklarını benimkilere hızlı ve sert bir şekilde bastırmasıyla mühürlendi. Bütün çocuklar yuh alıyor ve bağırıyor. Nefesimi kontrol altına almaya çalışarak yüzümü göğsüne gömüyorum.

Başım çok büyük belada.

Kocamla seks yapmak istiyorum.

BÖLÜM ON ÜÇ

EFSANE

"Bugün güzel bir gündü," diyorum ve uzanıp karımın elini tutuyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. Bütün gün ona sarıldım ya da onu öptüm ve şimdi düğün resepsiyonumuzdan eve doğru yola çıktığımızı göre, kendimi gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

Günün pek de hoş olmayan tek yanı - ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda tarafsızım - dedemlerin avukatının da katılmış olmasıydı. Monroe ve ben merhaba dedik ve geldiği için teşekkür ettik ama onun dışında onu görmezden geldik. Ne zaman gittiğinden bile emin değilim. Buradaydı; evli olduğumun kanıtını kendi gözleriyle gördü. O adamla arkadaş olmak zorunda değilim.

"Mükemmeldi."

Onun hüzünlü sesi beni gülümsetiyor.

Bir öpücük için dudaklarıma götürmeden önce elini usulca sıkıyorum. Sınırları aşıyorum ama bunu bilmek beni durdurmaya yetmiyor. Onu istiyorum. Bu kadar basit. Son birkaç aydır çıkıyoruz ve kollarımda uyandığı bir yatağı paylaşıyoruz ve şimdi o benim karım. Bunun gerçek olmadığını hatırlamakta zorlanıyorum.

Tüm bunların sonunda onun incineceğinden endişeleniyordum. Aklımın bir köşesinde, kalbinin kırılacağı endişesi vardı. Şimdi, gerekenin Monroe olmadığını anlıyorum.

Benim yüzümden. Kendi kalbimi korumam gerekirdi. Onun yerine, onun için çok endişelendim ve o da savunmamı aştı.

Karım kısa sürede en sevdiğim insan haline geldi ve bundan nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum. Bunun gerçekleşmesi için önümüzde koca bir yıl var. Birkaç saattir karı koca olmamız çok şey ifade ediyor ve şimdiden beni bırakıp gideceği günden korkuyorum.

Eve vardığımızda motoru durdurdum ve yüzümü ona döndüm. "Olduğun yerde kal."

"Yürüyeblirim Efsane," diye küstahça konuşuyor. Sinirlenmiş gibi davranmaya çalışıyor ama dudaklarında beliren gülümseme onu ele veriyor.

Konsolun üzerine eğilerek elimi boynunun arkasına götürdüm ve onu kendime doğru çektim. "Yapabileceğini biliyorum *karıcığım*. Ama bugün bizim düğün günümüz ve ben senin kapını açacağım." Burnunun ucunu öpüyorum, elimi bırakıyorum, anahtarlarımı alıyorum ve kamyonetten iniyorum.

Kapısını açtığımda sırtıyor, ben içeri uzanıp emniyet kemerini çözerken başını sallıyor. "Yeminlerimizde kocamın bana hizmet etmesi gerektiğini söyleyen kısmı kaçırdım mı?" diye takılıyor.

" olmalı." Dışarı çıkmak için dönmeden önce uzandım, onu kollarımın arasına aldım ve kamyonundan kaldırdım.

"Efsane!" diye çığlık atıyor. Kapıyı kapatmak için kalçamı kullandığımda ve ön kapıya doğru yürümeye başladığımda kahkahaya dönüşüyor. "Ne yapıyorsun?" Kollarını boynuma doluyor.

"Gelinimi eşikten geçirirken." Göz kırpyorum ve o güzel mavi gözlerini şakacı bir şekilde yuvarlarken bile sırtışı büyüyor.

"Legend, tüm bunları yapmana gerek yok. Hadi, indir beni." İsteği en iyi ihtimalle bayat. Boynumun arkasında birbirine dolanmış ellerini çözmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Dudaklarım kulağının hemen yanına gelene kadar eğildim. "Hayır."

Gülme itirazlarına aldırmadan ön kapıya doğru ilerlemeye devam ediyorum. Onu ayağa kaldırmadan anahtarsız giriş kodunu girmeyi başarıyorum ve eşimi içeri taşıyabilmek için kapıyı iterek açıyorum.

Benim. Karım.

Yapmadan duramadığım başka bir şey daha var. Kafamın içinde ve yüksek sesle ondan karım olarak bahsetmek. Sanki artık benim olduğu için, o da dahil olmak üzere tüm dünyanın bunu bilmesine izin vermem gerekiyor. Bu çok saçma ve kısa bir süre önce Roman'a da aynı şeyi yaptığı için kızdığım bir anı hatırlıyorum. Bana bir gün anlayacağımı söylemişti ve o gün nihayet geldi.

Artık Bayan Legend Raines olduğunu bilmek farklı bir duygu. Bunu yaşamadan asla inanmazdım.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve yüksek bir çarpma sesi çıktı. Sıçradı ve ona daha sıkı sarılmama neden oldu. "Üzgünüm, güzelim." Onu korkutmak istememiştim.

"Artık beni bırakabilirsin." Bu sözleri söylerken kollarını boynuma dolamaya devam ediyor. Sözleri yine bayat. Ona biraz daha sıkı sarılmamı sağlayan boş bir istek. Onu bırakmamı söylemesi gerektiğini sanıyor ama kollarımda olmaktan son derece memnun.

"Sabırlı ol, karıcığım." Elimdeki güzel kadına gülümsüyorum.

O benim. Tek odaklanabildiğim şey bu. Başka kimse ona dokunamaz ya da gece uyurken onu kucasına alamaz. En azından önümüzdeki bir yıl boyunca. Bu ayrıcalık bana ait ve siktir et, ama bu konuda çok heyecanlıyım.

Zamanımız dolduğunda kendimi bir çöküş ve yanma senaryosuna hazırlıyorum, ama o böyle kollarımdayken, bana tutunmuşken, sanki aya asılmışım gibi bana gülümserken, verecek bir sık bulamıyorum. Ona kraliçem olacağına söz verdim ve önümüzdeki on iki ay boyunca bunun tam olarak ne anlama geldiğini ona göstermeye niyetliyim.

Sonuçlara ve acıya lanet olsun.

Odamıza varıyorum ve içeri giriyorum. Karanlık, ama körlemesine yatağa doğru ilerleyebiliyorum ve uzanıp başucu lambasını yakmadan önce onu nazikçe yere bırakabiliyorum. Işık odayı aydınlattığında gördüğüm ilk şey karımın gülümsemesi oluyor. Odayı lambanın aydınlatabileceğinden çok daha fazla aydınlatıyor.

"Evlilik hayatı böyle mi olacak? Beni her yere taşıyacak mısın?" Gülümsemesi ıslık ıslık ve sorduğu soru cevabını zaten bildiği bir soru.

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen." Önüne geçip uzun, siyah, kıvrıkcık saçlarını omzunun üzerinden itiyorum. "Çok güzelsin."

Hafif pembe bir kızarıklık yanaklarını kaplıyor. "Teşekkür ederim. Yakışıklı görünüyorsun." Monroe düğmeleri çözölmüş siyah gömleğimin eteklerini çekiştiriyor.

Ona bakıyorum ve tek düşünebildiğim onu o elbiseden soyarak. Bir erkeğin düğün gecesi yapması gereken şey budur. Karıma değer vermem gerekiyor. Bunu yapma ihtiyacı o kadar güçlü ki, sanki gelgitli bir arzu dalgası beni içine çekiyor.

"Hadi seni elbiseden çıkaralım." Sesim kendi kulaklarıma bile boğuk geliyor.

Monroe'nun gözleri birazcık açılıyor ama ben fark ediyorum. Ona elimi uzattım ve o da onu ayağa kaldırmama izin verdi.

"Arkanı dön."

İstediğimi yapıyor ve fermuara erişebilmek için saçlarını sola doğru çekiyorum. Karşı koyamayarak öne doğru eğildim ve ipeksi beyaz kumaşın sınırlarından çıkmasına yardım etmeye başlarken dudaklarımı boynunun arkasına bastırdım. Güzelce ve yavaşça çekiyorum, bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Sütyen giymediğini fark ettiğimde sırtının yarısına kadar inmiştim.

Sikeyim.

"Sütyen yok mu?"

"Hayır. Elbisenin dekoltesine uymazdı."

Monroe'nun açıklaması kulak ardı ediliyor çünkü karımın göğüsleri bu ince kumaş parçasının altında çıplak. Bu şartlar altında dikkatimi vermem beklenemez.

Fermuarı çekiştirmeye devam ediyorum, acı verici bir yavaşlıkla, ta ki sırtının küçük kısmındaki uca ulaşana kadar. Bandında *Bayan Raines* işlemeli beyaz dantel bir tanga beni karşılıyor.

Bayan Legend

Raines. Eşim.

Bunu nasıl görmezden gelebilirim? Tek yapmak istediğim bu elbiseyi parçalara ayırmak ve ona ziyafet çekmekken, üstünü değiştirmesi için ona mahremiyet vermek üzere bu odadan nasıl çıkabilirim?

İşaret parmağımı boynunun dibine yerleştirip az önce indirdiğim fermuarın çizgisi boyunca yavaşça sürüklemekle yetiniyorum. Teni ipek gibi yumuşak ve tüyleri diken diken oluyor. Dilimle her bir küçük çıkıntının izini sürmek istiyorum. Tangasına ulaştığımda işaret parmağımı bandın altından kaydırıyorum.

"Bu külot benim için mi?" Sesim çakıllı. Bu kadına olan arzumu gizleyemiyorum.

Göğsü hava ile genişliyor. "Onlar bir hediye idi. İş yerindeki kızlardan."

"Bana göstermedin."

"Onları göreceğini düşünmemiştim."

"Onları seksi gösteriyorsun."

Omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor. Elektrik mavisi gözleri arzuyla kararmış. "Beni seksi hissettiriyorsun," diye mırıldanıyor.

İptal.

Bu odadan çıkmam gerek. Uzaklaşmalı ve onu yalnız bırakmalıyım. Bu ilişkiyle her türlü görünmez çizgiyi aşıyorum. Kendime bunların hepsinin göstermelik olduğunu hatırlatmalıyım. Rol yapıyoruz ve görünüşe göre bunda çok da iyiyiz çünkü ondan dalga dalga yayılan ihtiyacı hissedebiliyorum.

"Takmaya devam et," diyorum, sesim hırçın. "Kıçında bizim adımızla uyuduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Elimi bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Sikim koyu renk elbise pantolonumun fermuarında zonkluyor. Onu istiyorum ama ona sahip olamıyorum. "Ben çıkayım da sen bitir."

Bununla birlikte, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odadan dışarı fırlıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Güvenli bir şekilde diğer tarafa geçtiğimde dönüp alnımı kapıya yaslıyorum. Elim kapının kolunda çünkü bu kapıdan içeri onun ırzına geçme isteği çok güçlü.

O kadar güçlü ki.

Kendimi dönüp gitmeye zorluyorum. Ekstra banyoya doğru yürüyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Çok kısıtlayıcı hissettiriyorlar. Elbise pantolonum inip çıkar çıkmaz boxer külotuma uzanıp sikimi avuçluyorum. Gözlerimi kapattığımda, parmaklarımın altındaki yumuşak tenini hâlâ hissedebiliyorum. Boxer külotumu sertleşmiş aletimin üzerinden aşağıya doğru zorlayarak, kökten uca doğru okşuyorum. Bunun için cehenneme gideceğim ama lanet olsun, biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Bu olmadan onun yanında uyuyamam.

Duşa uzanıp musluğu açıyorum, spreyin altına girmeden önce suyun izin veriyorum. Bir elimi duş duvarına dayayarak başımı eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Görebildiğim tek şey karımın görüntüleri. O seksi beyaz elbisesi. Üzerinde ismimizin yazılı olduğu tangası.

Kahretsin, o muhteşem.

Koridorda bana doğru ilerlerken onu hayal ederken okşamaya başladım. Mavi gözleri lacivert elmaslar gibi parlıyordu. Beni izleyişini. Sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi birbirimizi izleyişimiz.

Daha hızlı
vuruyorum.

Daha sert.

Onun hayallerinin zihnimde dans etmesine izin verirken sikim avucumun içinde ağırlaştı. Bütün gün uzun bir ön sevişme seansıydı. Fantezimde, yatağımızda altımda yayılıyor. Daha önce hiç görmediğim ama hayal etmek için fazla bir şeye ihtiyaç duymadığım diri göğüsleri, ilk kez içine girdiğimde tam olarak sergileniyor.

Bu .

Tek gereken bu.

Onun içinde olma düşüncesi beni tahrik ediyor ve elime ve duş duvarına dökülüyorum. Ağır nefes alıyorum. Sanki maraton koşmuş gibiyim. Hayır, uzun zamandır yaşadığım en iyi orgazmdı, seksi karımı hayal ederken kendi elimle orgazm oldum.

Çabucak temizlenip kurulandım. Yanımda hiç kıyafet olmadığını fark ediyorum. Belime bir havlu sararak banyonun kapısını açıyorum. Yatak odasının kapısı açıktı, bu da yatmaya hazır olduğu anlamına geliyordu. Lambanın hâlâ yumuşak bir parıltı verdiği odaya giriyorum. Monroe yatakta, yorganın altında oturuyor. Everlasting Ink tişörtlerimden birini giyiyor. Birkaç hafta önce taşındığından beri benim uyuyor. Bu neden bu kadar seksi? Daha önce de benim kıyafetlerimi giyen kadınlar görmüştüm ve bana bir şey ifade etmemişti.

Ama karım olduğunda? Evet, bu çok seksi.

Şifonyerimi açarak boxer külotumu alıyorum, havluyu bırakıyorum ve giriyorum. Monroe'nun nefes alışını duyuyorum ve gülümsüyorum. Onun da benim varlığımdan en az benim kadar etkilendiğini görmekten memnunum. Yüz hatlarımı düzene sokarak yerden atılmış havluyu alıp banyoya götürüyorum.

"Yatmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Banyodan çıkarken ona sordum.

"Ben hazırım."

Başımı salladım ve başucu lambasını kapattım. Yatağın onun tarafında olduğu için karanlıkta üzerine sürünüyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum.

"Yatağın senin tarafına bir lamba almamız lazım," diye takılıyor.

"Olmaz, o zaman her gece üzerinde sürünemem."

"Bu senin ilgilendiğin bir şey mi?" Oda karanlık ama sesindeki mizahı hâlâ duyabiliyorum.

Yorganın altına girip yan yatana kadar hareket ediyorum. Onu kendime çekiyorum ve o yine kıkırdıyor. Kahretsin, ama bu sese bayılıyorum. Yuvarlanıyor, sırtını önüme dayıyor ki bu benim için sorun değil. Bedenimi onunla aynı hizaya getiriyorum, kolumu ona doluyorum.

"Senden hoşlanıyorum." Sözlerim sanki yüksek sesle söylersem onu korkutup kaçıracaktı gibi yumuşak. Artık çok geç. Sözcükler orada ve mutlak gerçekler. Karımdan hoşlanıyorum, ki bu berbat bir şey çünkü sadece arkadaş olmamız gerekiyordu.

Cevap vermiyor. Vermesini beklediğimden değil. Ayrıca geri de çekilmiyor.

Gözlerimi kapatarak onu kollarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum. Gelecek yıl için aldığım bir şey ve şimdiden bağımlısı oldum. Nefes alışım yavaş ve eşit ve uykuya daldığımı hissedebiliyorum.

"Efsane mi?"

"Evet?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ne isterse olmaya ya da yapmaya hazırım. "Bugün için teşekkür ederim."

"Sana teşekkür etmesi gereken kişinin ben olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Bugünü özel kıldınız. Eğer bu yaşadığım tek düğün olursa, nasıl bir his olduğunu anlayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana değer verildiğimi hissettirdiniz. Bugün... düğün günümde olmasını umduğum her şey vardı. Bunun gerçek olmadığını biliyorum ama hissettiklerime engel olamıyorum."

"El üstünde tutuluyorsun. Sana bunu söylemiştim. Sen benim karımsın. Kraliçemsin." Omzundan öperim. "Rol yapıyor olmamız gerekiyor ama bu kısmı doğru. Sana öyle davranacağım."

"Sadece rol yaptığımızı kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldığım anlar oldu."

"Değildim."

"Ne?" Vücudu hafifçe sertleşiyor ve başparmağımı onu tuttuğum kolunun üzerinde gezdiriyorum. Birkaç dakika sonra bana doğru gevşedi.

"Rol yapıyordum. Rol yapmıyordum. Sana her dokunduğumda ya da seni her öptüğümde, bunun olmasını istedim."

"Çizgileri

bulanıklaştırıyoruz."

"Biliyorum."

Aramızda bir sessizlik var. İkimiz de üzerinde anlaştığımız ve hissettiğimiz şeylerin sınırında asılı duruyoruz. İkimiz de spektrumun zıt uçlarında yer alıyoruz ve ikimiz de hangi yolu izlememiz gerektiğinden emin değiliz.

"İnanılmaz bir gündü. Yarın daha iyisini yapacağız," diyor sonunda.

"Evet," diye kabul ediyorum ama yalan söylediğimi biliyorum. Tek istediğim ellerimin onun üzerinde olmasıyken nasıl daha iyisini yapabileceğimi bilmiyorum.

Monroe'yu kendim için bir seçenek olarak görmeme asla izin vermedim. O benim arkadaşımdı. En iyi arkadaşlarımdan arkadaş ve sözde küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı. Bu çok karışık ve karmaşık bir durum. Onu bu kutuya koymuştum.

Açmama izin verilmeyen bir tane. Benim için çok genç olan, inanılmaz derecede güzel ve eğlenceli bir kızdı. O kutunun içinde güvenli bir şekilde saklanmıştı.

Ta ki karım olmaya gönüllü olana kadar.

O gün kutu açıldı ve ona karşı hissettiklerimin karmaşıklığı göğsümün ve zihnimin içinde zıplamak üzere serbest bırakıldı. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onunla geçirdiğim her dakika bu duyguların daha da büyüdüğü.

Yavaştan alacağız. Evlilik hayatına nasıl adapte olacağımıza bakacağız ve oradan devam edeceğiz. Hiç Monroe gibi birini istememiştim. Bir kadının sonsuza dek benim olmasını hiç hayal etmemiştim.

Şimdiye kadar.

Belki de yeminimizdi? Belki de arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde onu seveceğimize ve ona değer vereceğimize söz vermemizdi.

Sadece bugün olabilir.

Gözlerimi kapatıp uykunun beni ele geçirmesini beklerken kendime söylediğim şey bu. Uyandığımda her şey normale dönmüş olacak. Monroe bana yardım eden bir arkadaş ve aynı zamanda sadece ismen eşim olacak. Bu sadece günün anlamı. Hepsi bu. Düğün beni çok heyecanlandırdı. Kendimi o ana kaptırdım.

Bu iyi bir yalan.

Buna inanmamam çok kötü.

BÖLÜM ON DÖRT

MONROE

Gözlerim açık değil ama yatakta yalnız olduğumu biliyorum. Legend'ın bedeninin sıcaklığını kendi bedenimde hissetmiyorum. Yanılıyor olma ihtimalime karşı kollarımı başımın üzerine uzatıp yatağa uzanıyorum ama çarşaflar soğuk. Onun kollarında uyanamamanın verdiği hayal kırıklığıyla savaşıyorum. Gözlerimi açmaya zorlayarak yatağın onun tarafındaki noktasına bakıyorum ve parmaklarımı soğuk çarşafların üzerinde gezdiriyorum.

Dün gecenin anıları, bana nasıl sarıldığı. Bana numara yapmadığı konusunda ne kadar kararlı olduğunu. Ona aramızda neler olduğunu sormalıydım ama korktum. Sadece bu da değil, o da bu konuda konuşmak istemiyor gibiydi. İkimiz de birbirimizin kollarında olmaktan ve günün anılarının bizi çevrelemesine izin vermekten memnunduk.

tehlikeli, ama nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Aramızdaki şeylerin değiştiğini hissedebiliyorum. Bu olmasını beklediğim bir şey değildi. Legend iyi bir adam ve daha önce hiç görmediğim bir yönünü ortaya çıkardı. Artık sadece benimle utanmadan flört etmeyi seven eğlence düşkünü bir adam değil. O artık benim ihtiyaçlarım için endişelenen bir adam. Nasıl uykuya dalarsak dalalım, gecenin bir yarısı kendini bana sarılmış halde bulan bir adam. Bana dokunmak, beni öpmek istediğini iddia eden, numara yapmadığını söyleyen adam.

Bu savaşamayacağımı bildiğim ölümcül bir kombinasyon.

Dün gece, uykuya dalmamı bile beklemedi. Sadece bana sarıldı ve sıkıca tuttu. Her nasılsa, tüm o çılgın düğün planlamalarının ve onun yanına taşınmanın ortasında, bana sarılmasını arzular hale geldim.

Bu bir sorun. Çünkü Legend'a bunun iyi olacağını söyledim. Ona sadece arkadaş olduğumuzu, bu evlilik olayını yapacağımızı, bir yıl evli kalacağımızı, mirasını alacağımızı ve her şeyin eski haline döneceğini söyledim. Sorun şu ki, asla geri dönemeyeceğimi biliyorum. Onun kollarında uyanmanın nasıl bir his olduğunu asla unutamayacağım. Onun dünyasının merkezi olmanın nasıl bir his olduğunu asla unutamayacağım.

Beni bu hale o getirdi.

Kapı aralığında belirlediğinde kalbim göğsümde yerinden fırlıyor. "Günaydın, güzelim. Nasıl uyudun?" Kapının çerçevesine yaslandı. kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Sesi uykudan dolayı hâlâ hırıltılı ve saçları buruşuk. Uykulu ve seksi bir tanrı gibi duran bu adam her kadının fantezisi.

Önümde duran bu güzel adamı tanımak için kendime birkaç dakika izin veriyorum. Gözlerim onunkilerle buluşmadan önce göğsündeki dövmelerin üzerinde geziniyor. "Bir bebek gibi."

Cevabıma sırtıyor ve odaya doğru bir adım atıyor. "Kahvaltıyı hazırladım ve öğleden önce kulübeye varmak istiyorsak yola çıkmamız gerekiyor."

"Öğleden önce kulübeye varmak istiyor muyuz?" Ben soruyorum.

Yanımdaki yatağa oturuyor ve elini kalçama koyuyor. "Çarşamba gününe kadar kulübemiz var. Küçük tatilimize bir an önce başlamak istersin diye düşündüm. Ayrıca, orada kar yağıyor ve karda mahsur kalma ihtimalimize karşı durup ihtiyacımız olabilecek tüm malzemeleri almak için zamanımız olduğundan emin olmak istiyorum."

"Eğer yaparsak kulübede yapacak çok şey olması iyi bir şey."

Sırtıyor. "Sanırım bunu çözebileceğiz, güzelim." Kalçamı sıkıyor ve ayağa kalkıyor. "Haydi, tembel. Başlamamız gereken bir balayımız var."

Yorganı fırlatıyorum ve üzerine yapışmış tişörtünü hızla aşağı çekiyorum. Önemli değil. Vücudu benimkine yapışmış bir şekilde uyudu. Vücudumu hissetti. Onun da görmesinin ne zararı var?

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor. Gözleri çıplak kalçalarımın kilitlenmişken sesi boğuk çıkıyor.

Birdenbire kavrulan boğazımı temizliyorum. "Sanırım idare edebilirim."

Başını sallıyor, gözleri kalçalarımından hiç ayrılmıyor. "Bu durum değişirse bana haber ver." Bununla birlikte, dönüyor ve yatak odasından dışarı çıkıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. Bunu onun gözlerinde gördüm. Yardıma ihtiyacım olduğunu söylememi istiyordu. Ben de yardıma ihtiyacım olduğunu söylemek istiyordum ama o noktaya gelemeyeceğimizi biliyordum. O çizgiyi geçemeyiz. Yirmi dört saatten az bir süredir evliyiz ve aramızdaki bu yoğun kimyaya teslim olma isteği şimdiden çok güçlü.

Düşüncelerimden sıyrılıp üzerime bir şeyler giydim ve duşa girdim. Bu işlemi aceleyle yapıyorum çünkü hâlâ toplanmam gerekiyor. Bunu erteliyordum çünkü bir insan sadece ismen onun olması gereken ama aynı zamanda her fantezisinin nesnesi olan kocasıyla sahte balayına gitmek için ne hazırlar?

Mücadele gerçek.

Son dakikaya kadar beklediğim için ne alacağımı düşünecek zamanım yok, bu yüzden gideceğimiz birkaç gün boyunca bana yetecek kadar kıyafet atıyorum. Ayrıca iş yerindeki kızların benim için düzenledikleri gelin partisinde hediye ettikleri birkaç parça eşyayı da yanıma aldım. Onları giyecek kadar cesur olup olmayacağımı bilmiyorum ama yine de hazırlıklı olmak istiyorum.

"Hazır," diyorum çantamı mutfığa bıraktığımda.

"Kahvaltınız soğumuş." Legend yumurta tabağını kapar.

"Hey, geri ver şunu." Elinden alıyorum, tezgâha benim için koyduğu çatalı alıyorum ve büyük bir ısırık alıyorum. Yuttuktan sonra "Peynirli yumurtaya bayılırım," diyorum.

"Biliyorum. Sana taze bir şeyler hazırlayacaktım."

"Bunlar iyi, Efsane. Teşekkür ederim." Bir ısırık daha alıyorum. Yumurtaya peynir eklemenin onu çok daha iyi yapan bir yanı var.

Tabağımdaki tost aldı. "En azından sana taze tost yapmama izin ver. Vıcık vıcık olduğunda sevmediğini biliyorum."

Burnumu tiksintiyle kırııştırıyorum ve o gülüyor. "Vıcık vıcık ekmeğim bitti."

"Biliyorum, güzelim. Otur ve yemeğini ye. Bu sadece birkaç saniye sürecek." Tost makinesine iki parça taze ekmek koymakla meşgul.

"Biliyor musun, beni böyle şımartmaya devam edersen, senden boşanmayı kabul etmeyebilirim," diye takılıyorum peynirli yumurtalarımı ısıtırken. Soğuklar ama yine de en sevdiklerim.

Omuz
silkiyor.

Omuz
silkiyor.

Bu ne demek oluyor? Boşanmamız umurunda değil mi? Boşanmak istemeyeceğimi umursamıyor çünkü nasıl olsa beni boşayacak mı? Zihnim koşturuyor ve ona sormam gerektiğini biliyorum ama vereceği cevaptan da korkuyorum. Ben kafamda bunları tartışırken, önüme içinde iki parça taze tereyağlı tost olan bir tabak koyuyor. Yakınıma eğiliyor ve dudaklarını şakağıma bastırıyor.

"Kahvaltını yap, karıcığım." Bununla birlikte, yatak odasına doğru yürüdü. Az önce ne oldu?

Tahrik oluyorum, içime bir sıcaklık doluyor. Bana her karım dediğinde bu oluyor. Bu neden bu kadar ateşli?

Vücudumun ona olan ihtiyacını görmezden gelerek bana söyleneni yapıyorum ve sıcak, tereyağlı tostumu yiyip kalan yumurtalarımı bitiriyorum. Arkamı toplayıp bulaşıkları yıkıyorum çünkü birkaç günlüğüne gidiyoruz ve kimse eve döndüğünde kokmuş bulaşıklarla dolu bir lavabo görmek istemez. Ben işimi bitirdiğimde Legend omzuna attığı bir spor çantasıyla mutfığa giriyor. Benim çantamı da aldı.

"Bunları kamyonu götürüyorum. Yola çıkmaya hazır mısınız?"

"Evet. Sadece çantamı ve telefonumu almam gerekiyor."

"Harika. Kilitlemek için geri döneceğim. Bir şey unutursak endişelenmeyin. Oraya vardığımızda alırız."

O kamyonete doğru ilerliyor, ben de çantamı ve komodinin üzerinde hâlâ şarjda olan telefonumu almak için aceleyle odamıza dönüyorum. Ben yatak odasından çıktığımda Legend mutfakta, arka kapıyı kontrol ediyordu. Bana elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. Etrafta şov yapmamız gereken kimse yok ama bu adamla yaklaşmanın hiçbir şeklini es geçmeyeceğim.

Hiçbir zaman.

Ön kapıdan çıkarken parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. Kapıyı kilitliyor ve beni kamyonetinin yolcu tarafına götürüp kapıyı benim için açıyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum. Yaptığı yorum yüzünden hâlâ kendimde değilim.

Legend kapımı kapatmadan önce kemerimi takmamı beklerken sessiz. Kamyonun önünden geçerken ve direksiyonun arkasına geçmek için kapısını açarken onu izliyorum. Uzanıp bana telefonunu uzatıyor.

"DJ sen olacaksın."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

"Mutlu eş, mutlu hayat." Sırıttıyor.

"Yani ne istersem, ne zaman istersem alabiliyorum?" Sesimde mizah var. Şaka yaptığımı biliyor. Çok bakımlı biri değilim ve bu maskaralık başladığından beri olduğu gibi beni şımartmaya devam etmesini beklemiyorum.

Gözlerini yoldan ayırmıyor ama sırtışını görebiliyorum. "Evet, güzelim, tam olarak bu anlama geliyor." Arabayı yola çekti.

"Yani, biz her öğün taco yiyeceğimizi söylesem?" "İyi ki taco severim."

"Çok kolay. Her şeyi yersin." Ben gülüyorum, o da gülüyor. "Peki ya her gece yatmadan önce ayak masajı istediğimi söylesem?"

"Tamamdır."

"Öylece mi?"

Gözlerini tekrar yola çevirmeden önce hızlıca bakıyor. "Şaşırmış gibisin. Ellerimin senin üzerinde olması bana kötü bir fikir gibi gelmiyor."

Kalbim göğsümde takla atıyor. Flörtöz Efsane'yle başa çıkabilirim. Yıllardır onunla uğraşıyorum. Tatlı Efsane ile ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi yapışkan bir su birikintisi gibi hissediyorum. Bu adamın sözleriyle getirdiği baygınlık bir üst seviye. Sertleşmem gerekecek. Bu anlaşmamızdan zarar görmeden çıkmaya çalışacaksam kalbimin etrafına bazı beton bariyerler dikmem gerekiyor.

Adam yine beni suskun bıraktı. Yanaklarıma sıcaklık doldu. Genelde utanan biri değilimdir, şimdi de değilim ama tahrik oldum. Sözlerini duymazdan geliyorum çünkü buna nasıl cevap verebilirsin ki? Onun yerine telefonunun ekranına dokunuyorum ve ana ekranını gördüğümde nefesim kesiliyor.

"Bunu nereden buldun?" Telefonunu tutuyorum.

Bana bakıyor ve gülümsemesi savaşları bitirebilir. İnan bana, o kadar ölümcül. "Annem aldı. Bu sabah bana mesaj attı."

Telefonuna bakıyorum. Dün düğün resepsiyonumuzda ikimizin çekilmiş bir fotoğrafı. Legend arkamda duruyor, kollarını belime dolamış ve başını benimkinin yanına eğmiş. İkimiz de gülüyor ve gülümsüyoruz. Resim inandırıcı. Yeni evli mutlu çiftin timsali gibi görünüyoruz.

Sahte kocam ana ekranına düğün günümüzde çekilmiş bir fotoğrafımızı koydu. Telefonunu ondan ve görünüşe göre benden başka kimse görmeyecek.

"Bayıldım," diyorum usulca, elimdeki telefona bakarak.

"Ben de öyle. Dükkândaki odam için bana bir kopyasını basacak."

"Odana bizim resmimizi mi koyacaksın?" Bu büyük bir olay. Tüm müşterileri ve arkadaşlarımız bunu görecek. Arkadaşlarımız rol yaptığımızı biliyor ama yine de.

"Neden odama karımla benim bir resmimizi koymayayım ki?" diye soruyor. Sanki neden şaşırdığımı gerçekten anlamış gibi kaşları çatılıyor.

"Sanırım rol yaptığımız için."

"Az önce soyadımı almış olmanızın göstermelik bir yanı yok, Monroe."

Bu sefer sadece kalbim değil, karnım da göğsümde dönüyor. Sanki bir kelebek sürüsü uçuşuyor gibi hissediyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sadece rol yapıyoruz."

"Dün benimle evleniyormuş gibi mi yaptın? İkimizin de o kağıtları imzaladığımızı ve 'Evet' dediğimizi çok net hatırlıyorum."

"Hayır."

Uzanıp ellerimden birini tutuyor ve öpmek için dudaklarına götürüyor.

"Bize biraz melodi ver, güzelim."

Başımı sallıyorum ve bir elimle onun müzik uygulamasında gezinip bir çalma listesi seçiyorum. Country'de karar kılıyorum çünkü bu adam beni çok etkiliyor. O da bunu biliyor, bu yüzden konuyu değiştirdi.

Başparmağının elimin arkasında izlediği yolun beni tahrik ettiğinin farkında değil mi? Onun basit bir dokunuşunun beni ne hale getirdiğinden haberi yok mu?

Kapat şunu, dedim kendime.

Tüm düşüncelerimi ve bu adama duyduğum arzuyu derinlere itiyorum. Boşta kalan elimle çalma listesinde gezinip şarkıları değiştiriyorum. Şarkılara eşlik ediyorum ve sanki bu kamyonda sadece ben varmışım gibi davranıyorum. Gideceğimiz yere varmak için üç saatten biraz fazla vaktimiz var. Kocama nasıl karşı koyacağıma dair bir plan yapmalıyım.

"Vay canına. İnternetteki resimler buranın hakkını vermiyor." Bu yıl boyunca evimiz olacak kulübeye daha iyi bakabilmek için öne doğru eğildim.

önümüzdeki birkaç gün.

"Eminim oradan manzara inanılmazdır." En üstteki balkonu işaret ediyor. Üç katlı ve her katın kendine ait bir balkonu var.

"Neden sadece ikimiz için bu kadar büyük bir kulübe aldık?" diye sordum.

"Kapalı havuzu, jakuzisi, sinema salonu, oyunları, bilardo masası ve yapılacak bir sürü başka şey var. Hava kötüleşir ve kar altında kalırsak çıldırmayacağımızdan emin olmak istedim."

"Sence bu mı?"

"Emin değilim. Dağın epey yukarısında olduğumuzu biliyorum ama kamyonum dört tekerlekten çekişli. Öyle olsa bile bir hafta yetecek kadar erzağımız var."

"Bu yüzden tüm o yiyecekleri arabamıza atıyordun."

Gülümsüyor. "Sadece seninle ilgilendiğimden emin olmaya çalışıyorum. Tüm olasılıkları düşünmek zorundayım."

"Ben büyük bir kıyım, Legend. Kocam olman benim iyiliğimden sorumlu olduğun anlamına gelmez."

"Tamam."

Beni yatıştırmak için söylüyor. İkimiz de biliyoruz ki istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu düşündüğü şeyi bana vermek için elinden geleni yapmaktan vazgeçmeyecek. Ne yazık ki başkalarının onun bu yönünü görmesine izin vermiyor. Bu daha tatlı, daha yumuşak tarafını saklı tutuyor. Genelde partinin neşesi olan, donut salında kendinden geçen adam, bana sözünün eri olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyor. Benimle ilgileneceğine söz vermişti ve bu sözünü hayal bile edemeyeceğim bir seviyeye taşıyor.

Bu sözü verdiğinde, evliliğimiz boyunca başımızı sokacak bir ev tutmayı, belki de arabamın yağını değiştirmeyi kastettiğini düşünmüştüm. Bunların ikisini de yapacağından hiç şüphem olmasa da, bana peynirli yumurta yapmaya devam edeceğini ve ıslak tost yemememi sağlayacağını da biliyorum.

Kalbim şişiyor ve sanki göğsüme sığmayacak kadar büyümüş hissediyorum.

"Hadi gel. Gidip kontrol edelim, ben de her şeyi içeri taşımaya başlayayım." Bana elini uzattı, ben de tuttum ve beni içeri götürmesine izin verdim.

Odanı odaya ve kattan kata geçip her yeri kontrol . İnanılmaz ve sadece ikimiz için çok fazla. "Herkesi buraya geri getirmeliyiz. Bir arkadaş tatili gibi. Sizce hepiniz uzun bir hafta sonu için dükkândan uzaklaşabilir misiniz?"

"Evet, sanırım bunu başarabiliriz. Artık Drake ve Lyra telefonlara bakıyor ve biz hiçbir şey yapmasak bile işlerin yürümesini sağlıyorlar.

Mürekkep. Eve döndüğümüzde bir şeyler planlamalıyız. Eminim Roma ve Em bebek gelmeden önce kısa bir gezintiye çıkmak isterler."

"Belki, ya da sonrası için plan yapabiliriz. Em'in bebeği bırakmak istemeyeceğini biliyorum ama onu da bizimle getirebilirler. Hepimiz sırayla bebek bakıcılığı yaparak onlara bir mola verebiliriz."

"Sen planla ve bana ne zaman ve nerede olmam gerektiğini söyle."

"Bir kız her zaman istediğini elde etmeye alışabilir."

Gülüyorum. "Güzel." Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Hangi odayı alıyoruz?" "değil. Sen seç, ben de kalanlar arasından seçeyim." Yürümeyi bıraktı ve yüzünü bana döndü. "Sen benim karımsın."

Ona gülümsüyorum, elimi kaldırıp nişan yüzüğümü ve alyansımı oynatıyorum. "Sanırım bunların anlamı bu," diye takılıyorum.

Ellerini kalçalarımaya koyarken alını benimkine yaslanacak şekilde eğiliyor. "Karım yanımda uyuyor."

"Aynı odayı mı paylaşmak istiyorsun?" Şaşırarak sordum. Sadece biz varız ve bu yerde kaç tane yatak odası olduğunu sayamadım.

"Evet."

"Tamam."

"Tamam." Başını kaldırıyor ama çok uzağına değil çünkü ağzımın kenarına bir öpücük . "Gidip eşyalarımızı alacağım."

"Yardım edeceğim," diyorum az önce olanların etkisinden kurtulmaya çalışarak. Kalbim göğsümde dört nala atıyor ve dudaklarını biraz daha yaklaştırmadığı için biraz hayal kırıklığına kendimi alamıyorum.

"Dışarısı soğuk, güzelim. Ben yiyeceklerle başlayayım, sen de bavulları boşaltmaya başlayabilirsin. Nasıl olur?"

"Tamam."

Gülümsüyor. "Hemen döneceğim."

Gitmek için dönüyor ve ben koridorda durup bakıyorum. Sanırım az önce kocama biraz aşık oldum.

BÖLÜM

ON BEŞ

EFSANE

"Bu gece ne yapmak istiyorsun?" Monroe'ya sordum. Eşyalarımızı yerleştirdik ve kulübemizin ana salonundaki kanepede oturuyoruz. Tüm yiyecekleri yerleştirdikten sonra kulübemizin yanındaki patikalarda uzun bir yürüyüşe çıktık. Neyse ki kar ve buzla kaplı değillerdi. Ayrıca herhangi bir ayıya da rastlamadık, bunun için de minnettarım. Geri döndüğümüzde akşam yemeği hazırladık ve nihayet bavullarımızı açtık, bu da bizi şu ana getirdi.

"Hiçbir şey. O yolculuktan sonra kamyona geri dönme fikri hiç de cazip değil."

"Anlaştık. Tiyatro odasında film izlemek ister misin? Jakuzide ıslanmak? Yüzmeye gitmek?" Kabinimizin sunduğu birkaç seçeneği sıraladım.

"Hadi yüzmeye gidelim. Kapalı havuz alanı çok güzel."

"Hadi yapalım." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Hiç sorgulamadan elimi tuttu ve onu yatak odasına götürmeme izin verdi. Aralarından seçim yapabileceği pek çok oda olmasına rağmen onunla paylaşmak için ısrar ettiğim odaya. "Önce sen banyoya gir," diyorum, elini bırakıp yatağa oturuyorum.

O sırtarak şifonyerin çekmecesini açıyor, mayosunu çıkarıyor ve ben burada oturup kendime zihinsel bir moral konuşması yaparken banyoya koşuyor. Onu birçok kez mayoyla görmüştüm. Bu sefer de farklı değil. O

sayısız kez takıldığım aynı muhteşem kadın. Farklı olan tek şey artık benim karım olması.

Banyo kapısı açılarak dikkatimi çekti. Onu görünce neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Hayal gücüne çok az şey bırakan beyaz bir bikini giyiyor. Mükemmel yuvarlak, diri göğüsleri küçük kumaş üçgenleriyle zar zor örtülüyor.

"Uyanmışsın." Hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor. Bana ne yaptığını göremiyor mu? Ona duyduğum arzu yüzümden okunmuyor mu?

Ayağa kalkıp ona sırtımı dönüyorum ve uzanıp sikimi ayarlıyorum, o banyodan çıkmadan önce dar olmayan kot pantolonumun içinde ona yer açıyorum, bir seks tanrıçası gibi görünüyor. Şifonyerin çekmecesini açarak mayomu buluyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Kendimi banyoya doğru önce bir, sonra bir adım daha atmaya zorluyorum. Yanında duruyorum ve çıplak omzuna bir öpücük konduruyorum. "Çabuk olacağım." Sesim boğuk ve ona olan arzumla dolu, saklamak istesem bile saklayamazdım. bikinisinin içinde görmek bile beni bu kadar tahrik etmişken.

Ona karşı duyduğum bu arzuyu kontrol altına almalıyım.

Banyoda kıyafetlerimi çıkarıp sikimi avuçluyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var ama kapalı kapının diğer tarafında beni beklerken değil. Bunun yerine, sevimli köpek yavruları ve tüm bu planı ilk etapta harekete geçiren büyükannemden gelen mektup gibi seksi olmayan şeyler düşünüyorum. Sonunda kendimi kontrol altına aldığım da, şortumun içine giriyorum, atılmış kıyafetlerimi topluyorum ve yatak odasının kapısını açıyorum.

"Her ihtimale karşı diğer banyodan biraz havlu aldım. Havuz alanında zaten havlu olup olmadığını kontrol etmedim." Monroe kanıt olarak elindeki havluları havaya kaldırıyor.

"Karım sadece güzel değil, akıllı da."

Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor ama göğsünden yüzüne doğru yükselen kızarıklık onu ele veriyor. Kıyafetlerimi bir sandalyenin üzerine bırakıp elindeki havluları alıyorum ve bir kolumun altına sıkıştırıp boştaki elimi ona uzatıyorum. O da alıyor ve bizi alt kattaki havuz alanına götürüyorum.

"Dalmak için yeterince derin değil ama yine de bir şeydir," diyerek elimi bırakıyor ve suya adım atıyor. "Oh, çok sıcak." Gülüyor. "Bunu neden düşünmedim bilmiyorum."

Havluları bir şezlonga atıyorum ve onu suya kadar takip ediyorum. Sıgılığa dizlerinin üzerine çöküp suyun onu yıkamasına izin veriyor,

Gözleri sikimle aynı hizadayken önünde nasıl durduğumu düşünmeden edemiyorum. Tekrar sertleşiyorum ve gözleri açıldığında, bunu gördüğünü biliyorum.

Yanına çöküyorum ama Monroe dizlerinin üzerindeyken ben kıcımın üzerine oturabiliyorum. "Kendimi çocuk gibi hissettiriyor," diyorum ellerimi suyun içinde gezdirirken.

"Evet," diye onaylıyor başını arkaya eğerek. "Teyze olmak için sabırsızlanıyorum. En iyi arkadaşımın bana yeğenim mi yoksa yeğenim mi olacağını söylememesi çok kötü."

"Ne zaman paylaşacaklar?"

"Düğünden sonra dedi. Bundan uzaklaşmak istemedi. Ona umursamadığımızı söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi."

"Çocuk istiyor musun?" diye sordum. Roman ve Emerson'ın bebeğinden bahsederken gözlerinin parlaması bana istediğini söylüyor.

"Var. En azından iki tane. Peki ya sen?" "Karımın bana vereceği kadar."

Sözlerim üzerine gözleri parlıyor ve az önce söylediklerim zihnimde canlanıyor. Bu da Monroe'nun hamile olduğunu düşünmeme yol açtı. Karnı bebeğimizle doluydu. Hay sikeyim. Bunu düşünemem. Zaten acı verici bir şekilde sertleştim ve onun çarpıcı olacağını biliyorum.

"," diyor benden uzaklaşıp yüzmeye başlamadan önce.

Peşinden gidiyorum ve havuzun kenarına ulaştığında ayak bileğinden tutuyorum. Vücudunu kendime doğru çekiyorum, sırtı önümle aynı hizaya geliyor. Kollarımı ona dolamakta tereddüt etmiyorum. "Yakaladım seni," diye fısıldıyorum kulağına boğuk bir sesle.

Omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor ve gözlerinde gördüğüm tek şey arzu.

Havuzun kenarına kadar yürüyorum ve sırtım çıkıntıya dayanacak şekilde dönüyorum. "Arkanı dön."

Dediğimi yapıyor, kollarımda dönüyor. Bacaklarını tutuyorum ve duvardan, bana sarılabileceği kadar uzaklaşıyorum. Bu taraf daha derin, belki bir buçuk metre, bu yüzden su neredeyse onun bir buçuk metrelik bedenini kaplıyor ve başını suyun üstünde tutarken ayaklarının üzerinde durmasını zorlaştırıyor.

"Ne yapıyorsun Efsane?" diye mırıldanıyor.

"Sana sarılmak istedim."

"Bizim işimiz bu değil," diye cevap veriyor ama kolları ve bacakları etrafımda kilitli kalıyor. Benden uzaklaşmaya çalışmıyor.

"Kuralları biz koyarız."

İkimiz de içinde bulunduğumuz durumdan dolayı sudan çıkmış balığa döndük. İkimiz de hiç evlenmedik ve daha önce hiç sahte bir ilişkimiz olmadı. Kuralları biz koyarız.

"Bu yeni bir kural mı? Bana sarılman mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sanırım," cevap veriyorum sonunda. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Kollarımda kıpırdanıyor ve sikim kalçalarının arasına giriyor.

"Sanırım bu kuralı sevdim," diyor, göz bebekleri arzuyla büyümüş.

"Sanırım senden hoşlanıyorum," diyorum ona, burnunun ucunu öperek.

"O kadar da kötü değilsin," diye takılıyor ve kıcının yanağını çimdikleyerek ciyaklamasına ve kollarımda kıvrınmasına neden oluyorum.

"Ahh."

"Kıçın suyun altında olduğu için şanslısın, yoksa onu tokatlardım."

Gözleri büyüdü. "Bu tür şeylerden hoşlanır mısın?"

"Ne tür bir şey bu?" Tam olarak ne sorduğunu biliyorum ama söylediğini duymak istiyorum.

"Bilirsin, sert olmak. Yatakta," diye ekliyor.

"Hayır, . . En azından öyle olduğumu sanmıyorum. Ya sen?"

Omuz silkiyor. "Hiç denemedim."

"İstiyor musun?"

"Emin değilim. Güvendiğim biriyle olmalı. Beni asla incitmeyeceğini ve ihtiyacım olduğunda duracağını bildiğim biriyle."

"Şaplak atmaktan mı yoksa bir şeyden mi bahsediyoruz?"

"Hepsinden." Omuz silkiyor.

"Ben senin kocanım."

Gülümsemesi yumuşak. "Sahte

kocam." "Sahte değil." Ona biraz daha

sıkı sarılıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu gerçek bir evlilik değil. Ayrıca, senin gibi bir adam benim gibi bir kızdan çok daha fazla deneyime sahip."

"Bana yaşlı mı diyorsun, karıcığım?" Homurdanıyorum.

Onun cevabı kahkahalarla başını geriye atmak oluyor. "Yani, yaşlı demezdim, ama biliyorsun, benden on yaş büyüksün."

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Senden çok daha yaşlı olmam?" Onu rahatsız ettiğini sanmıyorum. Roman ve Emerson'a ve evliliklerine tam destek veriyor ama onunla işleri ilerletmeden önce bilmem gerekiyor. Onu asla rahatsız hisseceği bir duruma sokmak istemem.

"Hayır. Bu beni rahatsız etmiyor. Ancak bu gerçek bir evlilik olsaydı, yani beni seçmiş olsaydın, seni rahatsız edebilirdi. Ben o kadar da tecrübeli değilim." Bakışlarımı kaçırıyor ve omzumun üzerinden bakıyor.

"Monroe?" Sabırla bekliyorum ama bana bakmayı reddediyor. Bir elimle her yerini tutarken diğer elimle gözlerini kendime çeviriyorum. "Beni hayal kırıklığına uğratacak tek bir parçan bile yok. Kahretsin güzelim, ne kadar uzun olursa olsun sana benim diyebileceğim için onur duyuyorum." Zamanımızın sınırlı olduğunu söylemek istemiyorum, çünkü birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek ve düşüncelerimin olabileceklere kaymasına ne kadar izin verirsem, o kadar çok bitmesini istemediğimi biliyorum. "Sen de bir şeyi unutuyorsun."

"O da ne?" Başını yana eğiyor. "Seni ben seçtim."

Dudakları ayrılıyor. Ağzını hızla kapatıyor, sonra cevap verecekmiş gibi tekrar açıyor ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Bunu yapmayacaktım. Para umurumda değil. Büyükanнем ve büyükbabamın anneme yaptıkları gibi beni de kontrol etmeleri fikri beni çileden çıkarıyor. Farklı olduğunu, benim seçmem gerektiğini biliyorum ama bu yine de oynadıkları bir oyun, ipleri mezardan çekiyorlar ve ben bu fikirden nefret ediyorum."

"O zaman buraya nasıl geldik?" "Bana yardım etmeyi teklif ettin."

"Legend, anlamıyorum. Benim yerime geçmek isteyecek bir sürü kadın var."

Başımı salladım. ", ama ben hiçbirini istemedim."

"Beni istediğini mi söylüyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, ne dediğimi bilmiyorum. "Diyorum ki sen gönüllü olana kadar bu benim için zor bir hayırdı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sen olmasaydın bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Büyükanнемin ve büyükbabamın avukatına siktir olup gitmesini söyler ve hayatıma devam ederdim."

"Özür dilerim."

"Ne? Neden üzgünsün? Benim için en büyük fedakarlığı yapıyorsun."

"Seni buna zorlamışım gibi hissediyorum."

"Sana soyadımı kendi özgür irademle verdim, Monroe Raines." Eğilip ağzının kenarını öpüyorum. Bir adım geri çekilmem gerektiğini biliyorum. Dilimle teninin her santimetresinde gezinmeme izin vermesi için ona yalvarmak üzereyim. Belirlediğimiz sınırları zorluyorum, çizdiğimiz çizgileri siliyorum.

"Yatmaya hazır mısınız?"
diye sordum. "Evet."

Başımı sallıyorum ve onu havuzdan çıkarıyorum. Havluların bulunduğu şezlonga ulaştığımızda onu ayağa kaldırıyorum ve bir tane alıp kurulanmasına yardım ediyorum. "Kollarını kaldır," diyorum ve o da itaat ederek havluyu etrafına sarmama izin veriyor. Hemen kendim için bir tane daha alıp belime bağlıyorum. Elini tutarak bizi eve ve odamıza geri götürüyorum.

"Ben duş alacağım," diyor.

"Evet, onu da yapacağım." Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Diğer banyolardan birini kullanacağım. Sadece birkaç şey almam gerekiyor."

"Bu duş çok büyük. İkimiz için de fazlasıyla yeterli."

Söylediklerini düşünürken sertçe yutkunuyorum. "Büyük bir duş," diye kabul ediyorum.

Havluyu belinden çıkarıyor ve banyoya doğru dönüyor. Kapıya ulaştığında durdu ve omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Geliyor musun?"

Sikeyim. Ben.

"Tam arkadayım." Şu anda çizgiler o kadar bulanık ki onları göremiyorum bile. Ne yaptığımızı bilmiyorum ama onun da bunu hissettiğini biliyorum. Aramızdaki bağ onun hissetmemesi çok güçlü. Beni kendisine katılmam için davet eden oydu. Havlumu yırtıp ellerimle sıkıca kavrayarak onu banyoya kadar takip ediyorum.

Camla çevrili büyük bir duşakabin var. Duvarda birbiriyle uyumlu iki yağmur duş başlığı ve arka duvar boyunca uzanan bir bank var. Artık çıplak olan karımın spreyin altına girmesini izlerken oda buharla dolmaya başladı bile.

O kadar güzel ki.

Islak mayomu çıkarıp fayans zemine bırakırken gözlerimi ondan alamıyorum. Duşa girdiğimde sırtı bana dönüktü. Yanına gidip onu kollarımla sarmak yerine diğer tarafa yöneliyorum ve sıcak spreyin altına giriyorum. Başımı arkaya yatırıp suyun üstümden akmasına izin verirken sessiz bir sabır dileği gönderiyorum. Aletim çelik gibi sert ama burada kontrol bende değil.

Tüm kontrol Monroe'da.

Döndüğünde, hayatımda daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkardım, ama lanet olsun, onu ilk kez böyle görmek hayatımı değiştirdi. Bu anı hayatım boyunca unutmayacağım. Göğüsleri, bir avuçtan biraz daha fazla,

yuvarlak ve . Daha koyu bir gül rengi olan meme uçları dudaklarıyla uyumludur. Karnı düz ve amı-

". " Gözlerim çıplak amcığının üzerinde gezinirken kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

"Bu hoşuna giden bir şey mi?"

"Çok seksi."

"Ya çıplak olmasaydım?" soruyor, ses tonunda biraz alay var.

Hâlâ kalçalarının birleştiği yere bakıyorum. "Yine de seksi olurdun." Bakışlarımı kaldırdığımda onun beni izlediğini görüyorum. Gözleri çıplak göğsümün üzerinde geziniyor ve bakışları sikime odaklanana kadar durmuyor. Sertçe yutkunuyor ve dudaklarını yalayarak sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Monroe." Sesim zımpara kağıdı gibi sert. Gözlerini benimkilere dikti. İkimiz de hareketsiz duruyoruz, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve şu anda ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim.

"Saçımdaki kloru yıkamalıyım." O kadar hızlı dönüyor ki kayıp düşmediğine şaşıyorum ve şampuan şişesine uzanıyor.

Parmaklarım ona dokunmak için ağrıyor. Uzun, koyu kıvrırcık saçlarını köpürten kişi olmak için. Sabunlu ellerimi onun muhteşem vücudunda gezdirmek için. Bunun yerine kendi şampuanımı toplayıp duşumu bitiriyorum. Acele etmiyorum çünkü bu duştan onsuz çıkmamın imkanı yok. Ona dokunamayabilirim ama her santimini ezberleyebilirim. Sabunun vücudunda nasıl gezindiğini, siyah saçlarının sırtını nasıl okşadığını kataloglayabilirim.

İşini bitirdiğinde kulpa uzanıyor ve suyu kapatıyor. Burada kalıp bir tanesini ovmak istiyorum ama onun yanında olma ihtiyacı çok güçlü. Ben de aynısını yapıyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Havluya uzanıyorum ve ona uzatıyorum. Gülümsüyor ve saçlarını türbanla sarıyor, ben de başka bir havluya uzanıp onu omuzlarına sarıyorum.

"Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum, kendime bir havlu alıyorum ve belime sarmadan önce hızla saçlarımdan ve göğsümden geçiriyorum. "Mutfaktan bir şey ister misin?" Ona soruyorum. Kendimi kontrol altına almak için bir dakikalığına uzaklaşmam gerekiyor.

"Belki bir şişe su. Kavruldum." Dudaklarını yalıyor ve ben de onun ağzına benimkiyle saldırmamak için yanağımın içini ısırıyorum.

Başımı salladım. "Hemen döneceğim." Karşı koyamayarak eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum ve yerden su damlatıyor olmamı umursamadan odadan çıkıyorum. Merdivenlerden inip mutfığa giriyorum. Ellerimi adaya dayayıp başımı öne eğiyorum ve sadece nefes alıyorum. Burada boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Boğuluyorum.

Karıma aşık oluyorum.

Kendime benden on yaş küçük olduğunu ve daha yaşayacak çok hayatı olduğunu hatırlatıyorum. Tecrübesiz olduğunu itiraf etti ve bunun beni ondan uzak tutacağını düşünüyorsa yanılıyor. Hem de çok yanılıyor. Bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor. Ona birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi göstermek istiyorum. İstiyorum. Hayır. Hayır. Hayır. Buna bir son vermeliyim. Bana yardım ettiğini unutmamalıyım. Ona benimle güvende olacağına söz verdim ve bu onu baştan çıkaramayacağım anlamına geliyor, onun içinde olmayı ne kadar çok istesem de.

Derin bir nefes alarak iki şişe su alıyorum ve odamıza geri dönüyorum. O çoktan yorganın altına girmişti.

"bakalım," diyerek şişeyi ona uzattım.

Hemen kapağını açıyor ve yarısını mideye indiriyor. Her yutkunuşunda boğazı düğümlenirken başka tarafa bakıyorum.

Onun için aklımı kaçıyorum.

Yatağın benim tarafıma geçerek şişemi açıyorum ve komodinin üzerine koymadan önce aynısını yapıyorum. Şifonyerime geçip boxer külotumu çıkarıyorum ve havluyu bırakıp giriyorum. Beni izliyor mu bilmiyorum ama umarım izliyordur. Muhtemelen bunun için cehenneme gideceğim ama oynadığımız bu oyun bağımlılık yapıyor.

Bağımlılık yapıyor.

Kapıya doğru yürüyorum, ışıkları kapatıyorum ve körlemesine yatağa doğru ilerliyorum. Yanına tırmanıyorum ve cezalandırma konusunda obur olduğum ve kendime engel olamadığım için ona uzanıyorum. İsteyerek geliyor, vücudumu onun etrafında kıvırmama izin veriyor.

"İyi geceler, güzelim."

"İyi geceler, Efsane."

Uyanık bir şekilde uzanıyorum, derin ve düzgün nefes alana kadar onu tutuyorum. Yerleştiğinden emin olduğumda gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum.

BÖLÜM

ON ALTI

MONROE

Kulübedeki son günümüz. Sabah ayrılıyoruz ve burada birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif almış olsam da eve dönmeye de hazırım. İşimi ya da Ashby'yi özlediğim için değil. Sadece birkaç gündür buradayız. Hayır, eve gitmeye hazırım, böylece kocamla arama biraz mesafe koyabilirim.

Her gece onun kollarında uyuyorum - bu bizim için yeni bir şey değil - ama burada, bu yerde, farklı hissettiriyor. Ayrıca bana her fırsatta dokunmaya devam ediyor ve dün gece bana iyi geceler öpücüğü verdi. Sadece dudaktan bir öpücük değil, "iyi uykular" türünden bir öpücük. Hayır, ağzını benimkine yapıştırdı ve beni yuvarlamadan, sarılmadan ve iyi geceler fısıldamadan önce saatlerce öptü.

Başım belada.
Çok büyük bir
bela.

Ona karşı koyamıyorum. Daha da kötüsü karşı koymak istemiyorum. Dün gece neredeyse Emerson'ı aramak için sıvışacaktım ama vazgeçtim. Bu yüz yüze konuşmamız gereken bir konu. Ayrıca, bu kulübe büyük olabilir ama sadece ikimizin olduğu sessiz bir yer. Konuşmamızı duyması riskini almak istemedim.

"Sabah ne zaman yola çıkmak istersin?" Legend soruyor.

Kanepede oturuyoruz. Akşam yemeği programını izledikten yeni dönmüştük. "Buradan ne zaman çıkmamız gerekiyor?"

"On bir, sanırım."

Başımı salladım. "Ben . Yarın müşterin var mı?"

"Hayır. Bütün hafta izinliyim."

Bu beni şaşırttı. "Öyle misin?"

"Evet, bana bütün hafta izin yapacağını söylediğinde ben de öyle yaptım."

Bak, bu adam kalbimi eritiyor. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum ama alışverişe gidebiliriz diye düşünmüştüm. Evi senin için daha çok ev gibi hissettirecek birkaç şey alırsınız."

"Efsane, buna gerek yok."

"Belki yatak odasını ya da başka bir odayı boyayabilirsin. Küçük ama sen orada yaşarken seninmiş gibi hissetmeni istiyorum."

"Evinizi seviyorum. Hiçbir şeyi değiştirmedim. Bir ya da iki battaniye alabilirim. Sürekli yatak odasındaki battaniyeleri almak zorunda kalıyoruz." Kıkırdıyorum, Legend'ın sarılıp yatmayı sevdiğimi bildiği için battaniyeleri oturma odasına çektiğini düşünüyorum.

"Bunu yapabiliriz. Kim bilir? Biz dışarıdayken başka bir şey görebilirsiniz."

"Buna gerçekten gerek yok, Legend."

"Evdeymişsin gibi hissetmene ihtiyacım var."

". Bana hoş karşılandığımı hissettirdin. Söz veriyorum." Ona gülümsedim.

O da başını sallıyor. "Son gecemizde ne yapmak istersin?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Jakuzi," dedim hemen. "Henüz denemedik." Dün bütün gün evdeydik. Biraz alışveriş yaptık, dağlardan geçtik, bir akşam yemeği gösterisine katıldık ve eve gelip uyuduk. Ciğerlerimdeki nefesi öptükten sonra.

Başını salladı. "Kulübenin bize düğün hediyesi olarak verdiği bir şişe şarap hâlâ duruyor."

"Evet, lütfen." Koltuktan kalktım. "Gidip üstümü değiştireyim."

"Şarabı alıp jakuzinin yanına koyayım, sonra ben de üzerimi değiştirmeye geleceğim."

"Teşekkür ederim." Parmak uçlarımda duruyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Bana verdiği gülümseme yumuşaktı ve eğer daha iyi bilmeseydim, bunun sevgi dolu olduğunu söyleyebilirdim. Aceleyle odamıza çıktım, hızlıca bikiniyi giydim ve bir çift

Jakuzinin balkonda yer aldığı üst kata çıkmadan önce havlularınızı kurulaşın.

Yatak odasının kapısını açtığında Legend'a çarpıyorum. Beni sabitlerken ellerini kalçalarımaya koydu.

"Eyvah. Bunun için zgnm." Ona

gülümsedim. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece buradaki son gecemizin tadını çıkarmaya hazırım."

Başını sallar. "Bir dakika içinde orada olacağım. İkimize de birer kadeh şarap doldurdum." "Gelmiş geçmiş en iyi koca." Ona göz kırpmıyorum, o da kıkırdıyor.

Etrafindan dolanmak için hamle yapıyorum ve eli kıkırmaya değince ciyaklıyorum. Duruyorum ve omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. Omuz silkiyor ve odamızda kayboluyor. Elinden sızlayan kıkım ve daha fazlasını arzulayan amımla st kata çıkıyorum, havluları bir sandalyeye atıyorum ve yan taraftaki bardak tutucudan bir bardak şarabımı alarak suya dalıyorum.

İşte hayat bu.

Legend'ın bana katıldığını duyuyorum ama başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum. "Bir jakuzi almalıyız," diyorum ona.

Kıkırdıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Ama benden boşandığında ziyaret hakkım olacak." Artık geceleri onun yanında uyuyamayacağım düşüncesi midemi bulandırıyor. Kendime bunun bizim geleceğimiz olduğunu hatırlatıp duruyorum, bu beni ne kadar endişelendirse de.

Sessiz ve şakama cevap vermiyor. Tek gözümü açıyorum ve başımı onu görecek kadar kaldırıyorum. Vücudumun ısınmasına neden olan bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Balayımızda boşanma hakkında konuşmayalım."

"İyi, iyi," diye takılıyorum. "Şarap için teşekkürler." Kadehimden uzun bir yudum alıyorum.

Kendininkine uzanıyor ve şişeyi alıp bardağını yeniden doldurmadan önce bardağını boşaltıyor ve benimkini de doldurmak için bana doğru ilerliyor.

kendi tarafına dönmek yerine, benim yerleşti.

Uzandığım için ayaklarımı kucağına çekiyor ve masaj yapmaya başlıyor.

"Bir kız buna alışabilir," diyorum ona.

"Güzel."

Glmsediğini anlamak için ona bakmama gerek yok. şey hakkında konuşuyoruz. Legend ile birlikte olmak çok kolay. Rahat ve eğlenceli biri.

etrafında olmak için. Son zamanlarda daha ciddiydi ama mirasını almak için benimle evlenmenin stresini tahmin edebiliyorum. Bu adil değil -bunun gerçekleşmesi için atması gereken adımlar- ama ona yardım edebildiğim için mutluyum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama kocaman şarap şişesi artık boş ve parmaklarım budanmış durumda. "Yaşlı bir kadın gibi görünmeye başladım." Kıkırdarken Efsane'yi göstermek için ellerimi kaldırıyorum. Kesinlikle çok fazla şarap içmişim.

Sırıttırıyor. "Ne kadar yaşlanırsan yaşlan seksi olacaksın. Ayrıca, yaşlı bir adamla evlisin."

"Sen yaşlı değilsin."

"Ben elli yaşıma geldiğimde, sen kırk yaşında olacaksın." "Ve?"

"Beni daha genç bir adam için terk edeceksin."

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Sanki yirmi yıl sonra hâlâ evli olacaktıymış gibi konuşuyor. "Seni asla terk etmem," diyorum ona. Uzanarak parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, alnına doğru itiyorum.

Beni belimden kavırıyor ve kucağına çekiyor, böylece ona yaslanmış oluyorum. "Çünkü sen benim karımsın," diyor avucunu yanağıma dayayarak. "Yemin ettik."

"Hatırlıyorum."

"Sana bir sır verebilir miyim?"

İkimiz de içiyorduk. Çekingenliğimiz eriyip gitti ve ikimiz de alkol almasaydık olacağımızdan daha gevşek dudaklıyız. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Karımı öpmeyi gerçekten seviyorum." "Öyle mi?"

Mırıldanıyorum.

"Sana başka bir sır verebilir miyim?"

"Dinliyorum." Ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Sen olmasaydın dinleyeceğimi sanmıyorum."

"Ne yapacağını düşünmüyorsun?" Ne demek istediğini bildiğimden oldukça emin olmama rağmen soruyorum. Kalbim göğsümün içinde iki kez atarken kesinlikle öyle düşünüyor.

"Karım olmasaydın karımı öpmek gibi."

"Hadi, Casanova. Bu geceyi bitirmeliyiz." Dikkatlice ayağa kalkıp sıcak küvetten çıkıyorum ve bir havluya uzanıyorum. Legend hemen arkamda. Bu an çok gerçek, çok çiğ ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. İstiyorum ki

Onunla anlaşmamızın bir parçası olmayan şeyler yaptık ve bunu ikimiz için de zorlaştırmayı reddediyorum.

Bunu yapabilirim. Kalbimi biricik kocama gümüş tepside sunmaktan kaçınabilirim. Tek yapmam gereken kalbim kabul edene kadar bunu kafamda tekrarlamak.

"Yarın yola çıkmadan önce burayı temizleyebiliriz. Hadi seni içeri alalım." Jakuzinin kapağını hızla kapatıyor ve elini sırtımın alt kısmına koyarak beni kulübeye götürüyor.

Odamıza doğru ilerlerken konuşmuyoruz. İçeri girdiğimizde Legend kapıyı arkamızdan kapatıyor. Bir kolunu belime doluyor ve sırtımı önüne doğru çekiyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve derin derin nefes alıyor. "Sen de hissediyorsun, değil mi?"

Neden bahsettiğini sormama gerek yok. Haftalardır bu kimyanın etrafında dans edip duruyoruz. "Ben de hissediyorum," diye fısıldıyorum.

Legend havlumu tutuyor ve yere düşmesine neden oluyor. Sonra da kendi havlusunu düşürüyor. Kıpırdamadan duruyorum, ne yaptığından emin değilim ama bundan sonra ne olacaksa ben de varım. Kıpırdamadan duruyorum, gözlerim kapalı, sadece bekliyorum. Ne için? Emin değilim. Ama her ne ise, kaçırmak istemiyorum.

Parmağı bikinimin askısının altından kayıyor. Bir taraftan diğerine iz sürüyor. Tüylerim diken diken oluyor ve bunun jakuziden yeni çıkmış olmamla hiçbir ilgisi yok.

Bu bir efsane.

Kayışın çözüldüğünü ve üstümün gevşediğini hissettiğimde nefes almaya odaklanıyorum. "Kollar yukarı, güzelim."

Bana söyleneni yapmakta tereddüt etmiyorum ve kollarımı başımın üzerine kaldırarak bikini üstünün yere düşmesine izin veriyorum. Sırada ne olduğunu görmek için beklerken kollarım tekrar yanlarıma doğru kayıyor. Her ne olacaksa onun için buradayım. Legend'ın iri, nasırlı elleriyle göğüslerimi avuçlaması için çok beklemem gerekmiyor.

Başımı arkaya yatırıp omzuna yaslıyorum, o da meme uçlarımla oynuyor, parmaklarının arasında kıştırıp yuvarlıyor. "Oh," diye inliyorum, çünkü lanet olsun, bu iyi hissettiriyor.

Havadaki arzu o kadar yoğun ki neredeyse tadını alabiliyorum ama o beni keşfetmeye devam ederken ikimiz de sessiz kalıyoruz. Gözlerim kapalı ve sahte kocamın ellerinin üzerimde olduğu her dakikanın tadını çıkarıyorum.

Çok geçmeden elleri belime düştü. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, bir sonraki adımın ne olacağından emin olmadan başımı kaldırıyorum. İşaret parmağını belimin altından geçirmeden önce sırtımın küçük kısmına nazik bir öpücük konduruyor.

her iki tarafa ve çeker. Bikini altlarım ayaklarımın dibinde birikiyor. Söylemeden onları yana atıyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum. Derin, boğuk ses doğrudan içime işliyor.

Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor. Dudaklarının yumuşak bir öpücükle kığımın yanağına bastırıldığını hissettiğimde, ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Az önce kığım mı öptün?" diye sordum.

"Bebeğim, her santimini öpmek istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum. "Evet, lütfen!" diye bağırarak istiyorum ama tek yapabildiğim başımı sallamak, sesimi bulamıyorum.

Ayağa kalkıyor ve çıplak omzumu öpüyor. "Gel benimle uzan." Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni yatağa götürüyor.

Oturuyorum, benim çıplak olduğumun ve onun çıplak olmadığının farkındayım. Uzun süre endişelenmeme gerek yok çünkü Legend şortunu çabucak çıkarıp banyo kapısından içeri atıyor. Sikini avuçluyor ve sıkı bir kavrama gibi görünen bir şeyle kendini okşuyor. Gözlerimi ondan alamıyorum.

"Benim için arkana yaslan."

Başımı yastığa bastırmak için çabalıyorum ve bir sonraki talimatını bekliyorum. Şifonyere doğru ilerliyor ve vazoda duran uzun saplı kırmızı güllerden birini çıkarıyor. İlk başta, Legend'ın tanıdık el yazısının bulunduğu kartı okuyana kadar onları bize kabin kiralayan yerin verdiğini düşündüm: *Mutlu balayı, sevgiler, L.*

Sevgiler, L.

Legend yatakta yanıma oturuyor. "Tenin ipek gibi," diye mırıldanıyor gülün izini göğüslerimin üzerinde sürerken.

Yaprakların tenimde bıraktığı yumuşak his karşısında kesik kesik nefes alıyorum. "Kızarıyorsun, bebeğim."

"Bu benim için yeni bir şey."

Buz mavisi gözleri yumuşuyor. "Durmamı istiyor musun?"

"Hayır," demek için acele ediyorum. "Lütfen... yapma."

Başını sallıyor. O gülü çıplak tenimde gezdirirken kıkırdamadan durmak için her şeyimi harcıyorum. Amıma geldiğinde güle hafifçe dokunuyor ve ben inliyorum.

"Bana ne yapıyorsun?" Bu beni etmemeli, değil mi?
Gülle amımı tokatlamak mı?

"Yaşımız, benim deneyimim ve seninki hakkında endişelendiğini biliyorum. Birkaç kez ima ettiniz. Sana bunların hiçbirinin

sen ve ben olduğumuzda önemli." Eğiliyor ve gözleri benimkilerle buluşmadan önce diliyle sert bir meme ucunun üzerinde hafifçe geziniyor. "Seninle yaşadığım her şey bana ilk kezmiş gibi geliyor, Monroe."

"Sen bu işi çok daha uzun zamandır yapıyorsun."

Başını sallar. "Bu değil. Asla bu değil. Hiç kimseyi seni arzuladığım gibi arzulamadım." Gülü yere atıyor ve yanındaki yatağa yerleşiyor. Bana bakarken bir dirseğinin üzerinde yükseliyor.

"Neden durdun?"

"İstedığinin bu olduğundan emin olmalıyım."

"Seni istiyorum."

"İkimiz de içiyorduk." "Ne sorduğumu biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü biz evliyiz, güzelim. Önümüzdeki bir yıl boyunca her gece yanımda uyuyacaksın. Bu... bu gece, aramızdaki her şeyi değiştirebilir."

"Belki de anlaşılmamıza bir ekleme yapmalıyız," diye öneriyorum. "Dinliyorum."

"Biz evliyiz. İkimiz de sadık olacağız çünkü biz buyuz. Belki evliyken kaşıntımız olursa diğerinden kaşınmasını isteriz."

"Kaşıntın mı var bebeğim?" diye sorar, ses tonunda mizah vardır.

Kelimelerle cevap vermek yerine boştaki elini tutup göğsümün üzerine koyuyorum. Meme ucumu başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlamadan önce hemen nazıkçe sıkıyor. "Seviyorum," diyorum sonunda.

"Bunu mu istiyorsun? Beni mi istiyorsun?"

"Çok fazla." Sonuçlar hakkında endişelenmeliydim. Açıkça çizilmiş çizgileri havaya uçurmanın sonuçları, ama şu anda tek düşünebildiğim Legend ve onun ellerindeki ve ağzındaki her şey. Bu tek seferlik bir şey mi bilmiyorum. Onunla bir daha böyle birlikte olma şansım olacak mı bilmiyorum ve size Legend Raines tarafından tapınma fırsatını kaçırmayın dediğimde ciddiylim.

Hâlâ başlangıç aşamasındayım ve onunla geçireceğim bir gecenin, onun tüm ilgisine sahip olmanın hayatımı değiştireceğini biliyorum.

Legend'ın daha fazla talimata ihtiyacı yok. Kalçalarımın arasına yerleşmek için hareket ediyor ve beni öpmeye başlıyor. Bacaklarımı ona doluyorum, içimde olmasını istiyorum ama o inatçı ve benden çok daha büyük, bu yüzden bacaklarımla baskı uyguladığımda hareket bile etmiyor.

Onun yerine dudaklarını dudaklarımdan çekip bana gülümsüyor. "Sabırlı ol, karıcığım."

Kalçalarımın arasından sıcaklık akıyor ve eğer bu kadar tahrik olmasaydım ve ona olan ihtiyacım aklımı başımdan almasaydı, utanabilirdim. "Benimle alay ediyorsun."

"Hayır, bebeğim. Senden zevk alıyorum. Arada fark var." "Alay ediyormuşsun gibi geliyor." Surat astım.

"Bunu almama izin verir misin?" Sözleri bir ifadeden çok bir soru gibi çıkıyor. Sanki tüm dünyası benmişim gibi bana bakıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak. Kalbim göğsümün içinde hızlı hızlı çarpıyor çünkü onun olmak istiyorum.

Rol yapmak istemiyorum.

Başımla onaylıyorum ve yüzüne bir rahatlama yayılıyor. Hayır diyeceğimi mi düşünmüştü?

Ağız benimkiyle çarpışmadan önce bunun üzerinde duracak zamanım yok. Dilini dudaklarımdan arasından geçirirken öpücüğü aç ve talepkâr.

"Efsane."

"Evet,
karıcığım?"

"Seni
istiyorum."

"Siktir." O dinleniyor onun alın karşı Benim. "Sen yapmak bu işi ağırdan almak son derece zor."

"Yavaş gitmemiz gerektiğini kim söyledi?" "Bu birlikte ilk seferimiz."

"Hızlı ya da yavaş, bunu asla unutmayacağım. Haftalardır bunun etrafında dans edip duruyoruz - bu her neyse, çekim ya da arzu ya da adına ne dersiniz deyin." Ellerimi yanaklarını okşamak için kaldırıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Dudaklarıma sert bir öpücük bırakıyor ve yataktan kalkıyor. Nereye gittiğini sormaya hazırlanırken şifonyerinin çekmecesini açıp açılmamış bir kutu prezervatif aldığını görüyorum.

"İzci miydin, Efsane Raines?" Alay ediyorum.

Elinde bir folyo paketiyle yatağa doğru yürüyor ve bana attığı bakış ancak için için yanmak olarak tanımlanabilir.

"İzci değilim ama bu noktaya gelirsek seni koruyabilmek istedim."

"Ve sen," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallıyor, paketin köşesini ağzına götürüyor ve yırtarak açıyor. Prezervatifi sert sikinin üzerinde yuvarlamasını dikkatle izliyorum.

ve yatağa geri tırmanıyor. Parmaklarını kıvrımlarımda gezdiriyor. "Benim için çok ıslaksın."

"Evet. Sen," diyorum, kalçalarımı kaldırarak, daha fazlasına ihtiyaç duyarak. "Seni incitmek istemiyorum."

"Sen bana asla zarar vermezsin, Efsane." "Önce senin gelmen gerek."

"Hayır. Sen içimdeyken boşalmak istiyorum." "Bebeğim." Gözleri yumuşadı.

"Kocamı içimde istiyorum." Bana bunu söyleten neydi bilmiyorum ama gözlerindeki vahşi bakış bana bundan hoşlandığını söylüyor.

"Kocanın sikini mi istiyorsun?" diye soruyor kalçalarımın arasına yerleşirken. Bir eliyle ağırlığını tutarken diğer eliyle de sikini girişime hizalıyor.

"Evet, lütfen."

"Söyle."

"Kocamın sikini istiyorum. Ben de seni istiyorum."

"Sikeyim." Kalçalarını ileri doğru itiyor ve sonuna kadar girene kadar durmuyor. Gözleri sıkıca kapanmış ve çenesi sıkıca kenetlenmiş.

"Efsane mi?"

"Cennet gibi hissediyorsun. Bir dakikaya ihtiyacım var, yoksa daha başlamadan bitecek."

Bacaklarımı ona dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Al beni," diye fısıldıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne istediğini bilmiyorsun."

"İstiyorum. Senin için soruyorum. Kendini tutma. Ben de hissediyorum Legend." Elimi kalbinin üzerine koyuyorum ve ağır atışını hissedebiliyorum. "Haftalardır ön sevişme yapıyoruz. İkimizin de buna ihtiyacı var. Al beni."

"Bana tutun."

İstediğini yapıyorum. Ellerimi kollarının altından geçirip sırtını kavriyorum. Tutuşumu hisseder hissetmez çekiliyor ve tekrar içine giriyor. Tırnaklarımı derisine daha derinden geçiriyorum, ayak bileklerimi birbirine kenetliyorum ve yolculuk için tutunuyorum. Şimdiden orgazmımın yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Yaklaştım." Kelimelerim nefes nefese.

"Seni hissediyorum, bebeğim. Lanet olsun, amın beni mengene gibi sıkarken dayanamayacağım."

İçime doğru sallanıyor ve gökyüzünde çırpınan bir kasırga gibi orgazmım çöküyor. Dalga dalga saf mutluluk ateş gibi akıyor

damarlarımda dolaşıyor. Hayatımda hissettiğim en yoğun zevkti.

"Siktir!" diye kükrüyor, kendini aynı zevke kaptırırken hareketsiz kalıyor. O da benim gibi ağır nefes alıyor.

Sırtındaki ölümcül tutuşumu bırakıyorum, bir iz bıraktığımdan eminim, ama bir şey bana umursamayacağını söylüyor.

Çekiyor, prezervatifi yatağın yanındaki çöp kutusuna atıyor ve beni kollarına . Kalbi hızla atıyor, tenimiz terden kayganlaşıyor ve ben hiç olmadığım kadar mutluyum. Bana değerliymişim gibi sarılıyor, onunla birlikteyken hep böyle hissediyorum.

Sonunda ikimiz de nefesimizi tuttuk ve ben kendimi tutamayıp "Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?" diye sordum.

Kıkırdıyor ve bana biraz daha sıkı sarılıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YEDİ

EFSANE

Karım tam bir duman altı. Cidden, gözlerimi ondan alamıyorum. Yılbaşı gecesi hepimiz Forrest'ın evindeyiz. O ve Emerson, hamile göbeği ve her şeyiyle, oturma odasının ortasında dans ediyorlar. İpek pijama pantolon ve uzun kollu gömlek giymişlerdi. Görünüşe göre Emerson giyinmek istemiyordu ve evde kaldığımız için karım bunun bir pijama partisi olduğuna karar verdi.

Siz sormadan söyleyeyim, evet, bu hepimiz demek. Bu dünyada Roman ve benim eşlerimiz söz konusu olduğunda hayır diyebileceğimiz tek bir şey bile yok. Aynı şey Forrest, Maddox ve Lachlan için de geçerli. Onlara da hayır diyemezler. Kısacası, hayatımızdaki kadınlar söz konusu olduğunda bir grup dövmeli, kaslı iticiyiz.

Pijamalar seksi değil ama karım bir yem çuvalını bile güzel gösterebilir. Saçları başının üstünde dağınık bir düğüm halinde toplanmış ve yatmaya hazır gibi görünüyor. Belki de bu beni tahrik ediyordur. Yatma vakti geldiğinde onu kollarıma aldığımı ve çoğu gece ortak kaşıntımızı kaşıdığımızı biliyorum. Balayımızda kaşıdığımız ve henüz konuşmadığımız kaşıntıyı. İkimiz de bundan kaçınıyoruz ama eninde sonunda konuşmak zorunda kalacağımızı biliyorum.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" Roman soruyor.

Burada durmuş, duvara yaslanmış, bir tür sürüngen gibi kadınları izliyorum, ama kendime engel olamıyorum. Onun olduğu yerde olmak istiyorum. "Şikayet edemem. Sen?"

"Harika. Baba olacağıma inanabiliyor musun?"

Elimi omzuna vuruyorum. "Hem de çok iyi bir tane. Sonunda bize ne yediğini ne zaman söyleyeceksin?"

"Bugün erken saatlerde aileme ve Forrest'a söyledik."

Alınmadım. Forrest, Emerson'ın kardeşi ve onun tek ailesi, çünkü aileleri boktan insanlar. "Ee, detayları anlat."

"Evet, bir planımız var," diyor hoparlöre doğru yürüyüp müziğin sesini kısarken. Kadınlar onunla yüzleşmek için hareket ederken gülüyor ve gülümsüyorlar. "Hazır mısın bebeğim?" Roman Emerson'a sorar.

Gözleri parlıyor ve başını sallıyor. Ona doğru koşuyor ve adam onu mutfağa götürmeden önce elini karnına koyarak usulca öpüyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Monroe soruyor. Ona su şişemi uzatıyorum ve o da alıp açgözlülükle içiyor. Bitirdiğinde "Teşekkür ederim," diyor.

Şişeyi ondan aldım ve bitirdim. "Bebeğin cinsiyeti hakkında konuşuyorduk, bir planları olduğunu söyledi ve çekip gitti."

Kolumu tutuyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeye etrafta dolanıyor. "Sonunda bize söyleyecekler mi?"

Gözleri parlıyor ve onu öpmekten başka bir şey istemiyorum, bu yüzden yapıyorum. Eğildim ve yumuşak dudaklarını gagladım. Buradaki herkes hâlâ rol yaptığımızı düşünüyor. Ben yapmıyorum ve eminim o da yapmıyor. "Bilmiyorum güzelim, ama sanırım öyle."

İşiliyor. "Efsane! Çok heyecanlıyım. Bebeğin cinsiyetini bilmeden onlar için alışveriş yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Gülüyorum ve kolumu beline doluyorum. "Hayır, ama sanırım sert?"

"Çok zor," diyor dramatik bir şekilde.

"Hepinizin beklediğini biliyorum-" Emerson en iyi arkadaşına gülümsüyor. "-Monroe," diye takılıyor. "Forrest ve Rome'un ailelerine bugün erken saatlerde söyledik ama hepinizle de paylaşmak istedik. Süslü bir cinsiyet açıklama partisi yapma konusunda bir ileri bir geri gittik ve günün sonunda kolay yolu seçmeye karar verdik."

Dönüp Roman'a bakıyor ve Roman tezgâhın üzerine küçük bir pasta koyuyor. Birkaç kattan oluşan yuvarlak bir pasta, pembe ve mavi renklerle süslenmiş ve üzerinde Mutlu Yıllar yazıyor.

"Bunu nasıl fark etmedim?" Monroe soruyor.

Emerson güler. "Bilmiyorum ama yapmadığınıza sevindim. Bu pastayı yaptırdık ve içindeki renk cinsiyetini ortaya çıkaracak."

Roman onun arkasına geçiyor, kollarını beline doluyor ve ellerini bebeklerinin üzerine koyuyor. "Hazır mısın bebeğim?"

"Aslında, bu onuru Forrest'ın yapmasını istiyorum."

"Ben mi?" Forrest sesindeki şaşkınlığı gizleyemeyerek sorar.

Emerson başını sallar. "Evet, sen." Emerson pastanın yanındaki adada duran bıçağa doğru başını sallar.

Forrest'ın boğazını temizlemesini, birasını bitirmesini ve adada durmaya gitmeden önce çöpe atmasını izliyorum. Roman hamile karısıyla dayanışmak için içmiyor. Karım en iyi arkadaşıyla dayanışmak için içmiyor, ya ben? Ben içmiyorum çünkü burada kalmıyoruz. Karımı kollarıma alıp ortak kaşintımızı kaşıyabileceğim eve gidiyoruz, bu da güneş doğana kadar onunla sevişeceğim anlamına geliyor. Yeni yıla girmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum. Elbette, bizi eve , ama bizim için planladığım şey için ayık olmak istiyorum.

Forrest, Lachlan ve Maddox içiyorlar ama ağırdan alıyorlar. Arkadaşlarımla sakin bir gece geçirdim ve evde karımla yatakta kalmayı saymazsanız, yapmayı tercih edeceğim tek bir şey bile düşünemiyorum.

Forrest ellerini birbirine sürtüyor, eğiliyor, kız kardeşini yanağından öpüyor ve sonra bıçağı alıp pastayı kesiyor. Ortası parlak pembe bir dilim çıkardığı anda Monroe alkışlıyor ve kollarını bana doluyor. Ona zaten sarılıyorum ama biraz daha sıkı sarılıyorum. Gözyaşlarını silerken en yakın arkadaşına koşuyor ve ona şiddetle sarılıyor.

Forrest pastanın ilk dilimini yerken Lachlan ve Maddox Roman'ın elini sıkıyor. Cinsiyeti zaten bildiğinden, çifti tebrik etmek için onlarla bire bir zaman geçirdiğinden eminim.

Roman'ın yanına gidip onu kucaklıyorum. "Tebrikler kardeşim." Sesimdeki duyguya şaşırdım. Kan bağıımız olmayabilir ama o benim kardeşim. Hepsi öyle. Onun kızı benim ilk yeğenim olacak ve bu konuda çok heyecanlıyım. Belki karım kadar değil ama yine de heyecanlıyım.

"Görünüşe göre iki kız bebeğiniz olacak," diye Roman'a takılıyorum.

Genişçe gülümsüyor. "Evet. Bir kız babası." Gülüyor. "Umarım sen ve çocuklar büyük, korkutucu amcalar olmaya hazırsınızdır."

Forrest ağzı kekle doluyken, "Bu bokun her yerindeyim," diyor. Yutkunuyor. "Arkasında bir ordu olacak."

"Çok doğru," diye katılıyor Roman.

"Hadi ama," diyor Monroe. "Ona kendi kararlarını vermesi ve kendi hatalarını yapması için alan tanınmalısın."

"İşte Monroe Teyze burada devreye giriyor," diyor Emerson ona. "Bu beşliyi kontrol altında tutmalıyız. Ve geri kalanınız evlendiğinde, eşlerinizi de işe alacağım."

Emerson'a zihinsel bir yumruk atıyorum. Monroe'yla evli kalmaya devam edecekmişiz gibi konuşuyor ve bunun için ona deli gibi sarılabiliyim. Sadece iki aydır evliyiz ve her geçen gün bizim için bir gelecek görebiliyorum. Bu beni korkutmalı ama korkutmuyor. Bu konuda konuşmuyoruz ama her dokunuşumuzda, her bakışımızda bunu hissedebiliyorum.

Monroe da hissediyor.

Bu konuda konuşmamız gerektiğini biliyorum ve konuşacağız da. Ancak, hala balayı aşamasındayız. Karar vermemiz gereken birkaç ayımız var. Bu süreci atlatacağız ve umuyorum ki benim ona sarıldığım gibi o da bana öyle bir sarılacak ki boşanmayı unutmak isteyecek ve sonsuza kadar mutlu yaşayabileceğiz. Birinci yıl dönümümüzden korkuyorum. Büyükanнемin avukatıyla buluşacağımız gün. Daha aylar var ve şimdiden ondan boşanmayı isteme düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Monroe'nun benim olmadığı bir hayatı hayal edemiyorum.

Boku yedim.

"Monopoly oynamaya ne dersiniz?" Roman öneriyor.

Biz kıs kıs gülüyoruz çünkü o da biliyor ki hepimiz bu lanet oyunun ne kadar uzun sürdüğünü görünce hüsrana uğruyoruz ama Emerson buna bayılıyor. O kırbaçlandı ve bundan gurur duyuyor.

"Evet." Emerson onun kollarında döner ve onu öper. "Hazırla. Ben pastanın geri kalanını dağıtacağım."

"Elbette, bebeğim."

Hepimizin oynamak istediğini onaylamıyorlar. Oynayacağımızı biliyorlar. Biz böyle yaparız. Çocuklar ve ben masayı temizlemek için yemek odasına süzüldük ve Monroe ve Emerson bebek pambesi pasta dilimlerini hazırlarken biz de oyunu kurduk.

Geçen yılbaşı gecesi bana bu geceyi nasıl geçireceğimi sorsaydınız, bingo kartımda bu olmazdı, ama sorun değil. Bu geceyi ya da son birkaç ayda yaşadıklarımı hiçbir şeye değişmem.

"On, dokuz, sekiz..." Hepimiz saymaya başladık.

Elimi masanın altından kaydırıp Monroe'nun kalçasına koyuyorum. Bana baktı, tam da umduğum gibi. Yakınına eğildim. "Üç, iki, bir. Mutlu yıllar karıcığım." Onu usulca öperken karşılık vermesine fırsat vermiyorum. Onu gerçekten böyle öpmek istemezdim ama rol yaptığımızın farkındayım.

Rol yapmamız gerekiyordu.

Arkadaşlarımız bizi bir şeylerin değiştiğini anlayacak kadar birlikte gördü. Bilmelerini istiyorum ama bu konuda konuşana kadar onu Roman Emerson gibi yiyip bitiremem.

"Kız kardeşim," diye öksürüyor Forrest ve hepimiz gülüyoruz.

"Mutlu yıllar, kocacığım." Monroe göz kırpmıyor ve sikim pijama pantolonumun içinde seğiriyor. Benden sık sık kocası olarak bahsetmiyor ama lanet olsun, bahsettiğinde bu beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar tahrik ediyor.

Oyunu tamamlamamız bir saat daha sürer. Emerson her zaman olduğu gibi galip geldi.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" Monroe'ya sordum.

"Evet." Esnemesini eliyle kapatıyor. "Çok yorgunum. Artık bu gece geç saatlere kadar çalışmam." Gülüyor.

Lachlan, "Mo yaşlı bir adamla evli, şimdi de onun gibi davranıyor," diye takılıyor.

Monroe, "İnan bana, kocamın yaşlı bir yanı yok," diye karşılık veriyor ve ben mağara adamı gibi göğsüme vurmak istiyorum çünkü onun sözleri arkadaşlarımıza söylemediğimiz her şeyi anlatıyor. Birlikte yatıp yatmadığımızı merak ediyorlarsa, artık biliyorlar. Aslında hiçbir erkeğin çıkıp bana sormamasına şaşırdım. Sanırım bu işin dışında kalıyorlar. En azından şimdilik. Eminim bu yorum, kaçamayacağım bir solucan kutusu açmıştır.

"İlginç. Bize daha fazlasını anlat." Lachlan sırtıyor. Maddox sırtıyor.

"Eve gidiyoruz. Forrest, kardeşim, bizi ağırladığınız için teşekkürler." Ayağa kalktım ve Monroe'ya elimi uzattım. "Rome, Em, kızınız için tebrikler. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ," diye aynı anda cevap veriyorlar. "Hazır mısın?" Monroe'ya soruyorum.

"Sadece ceketimi ve çantamı almam gerekiyor."

"Kapının yanındalar." Elimini sırtına koyarak onu kapıya kadar götürüyorum. Kendi montumu giymeden önce onun montunu giymesine yardım ediyorum ve çantasını onun için taşıyorum. Dışarı çıktığımızda, düşündüğümde daha fazla kar yağdığını görüyorum. Hiç düşünmeden eğilip onu kollarımın arasına alıyorum ve gülmesine neden oluyorum.

"Ne yapıyorsun?" "Seni kamyonu taşıyorum."

Kapının önüne geldiğimde kapıyı açtı ve onu koltuğa oturttum. "Oh, ısıtılmalı koltuklar. Kazanmak için uzaktan çalıştırma. Düğmeye bastığını bile görmedim."

"Oyuna kendini çok kaptırmıştın."

"Her zaman o kazanır," diye homurdanıyor iyi huylu bir şekilde.

"Kemerini bağla, güzelim." Çantasını uzatıyorum, yumuşak dudaklarını öpüyorum ve kapıyı kapatıp koşarak sürücü tarafına geçiyorum. Pijamalar gece havasının soğuşundan korunmak için hiçbir işe yaramıyor. Elbette evin içinde sıcak ve rahatlar ama Tennessee'nin soğuk havası karşısında hiçbir işe yaramıyorlar.

Yol kısa ama karımın Emerson ve Roman'ın küçük bir kızları olacağı için ne kadar heyecanlı olduğu hakkındaki konuşmalarıyla dolu. "Onlar adına çok mutluyum," diyor yanımdaki koltuğundan. "Birlikte olmak için çok mücadele ettiler ve şimdi kendi ailelerini kuruyorlar. Em'in bizim aşk romanlarımızdan birini yaşadığını hissediyorum."

"Her zaman Forrest'ın aramızda ilk evlenen ve aile kuran kişi olacağını düşünmüştümdür."

"Değil mi? Bunu ben de görebiliyorum. Em'in Roma'ya ilgi duyduğunu biliyordum, bu yüzden dikkat ettim ve yalnız olmadığını görmek kolaydı. Her şeyin onlar için yoluna gireceğini biliyordum. Zaten öyle olmasını umuyordum ama bu kız bebek, hiç tahmin etmediğim bir olay örgüsü ama ikisi de çok mutlu."

Kamyoneti park edip motoru kapattıktan sonra yüzümü ona dönüyorum. "Hemen çocuk istiyor musun?" Bu konuya daha önce de değinmiştik ama daha çok sıradan bir sohbetti. Anne olmak istiyor. Bunu bana zaten söyledi.

"O kadar belli mi ediyorum?" Gülüyor. "Lütfen seni kandırıp hamile bırakacağımı düşünme. Söz veriyorum böyle bir şey olmayacak. Ama evet, Em ve ben her zaman çocuklarımızın birlikte büyümesi hakkında konuşurduk ve o benden önce başladı. Anaokulundan beri en iyi arkadaşım. Çocuklarımızın da yakın olması güzel olur."

Ona bu gece başlayabileceğimizi söylemek istiyorum. Bu konu hakkında, bizim hakkımızda ve ikimizin de ne istediği hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor. Yine de biraz daha zaman vermeliyim. Bana aşık olmasına ihtiyacım var. Bana *gerçekten* aşık olsun ki sonsuza dek benim olsun.

"Olduğun yerde kal," diyorum ona, kapıma uzanıyor ve kamyondan iniyorum. Hemen yanına koşuyorum ama o çoktan kapısını açmış. Onu kollarıma alıyorum ve kıkırdaması beni gülümsetiyor.

"Biliyor musun, beni o kadar şımartacaksın ki, bir sonraki kocam senin yerini doldurmakta zorlanacak."

İçim içimi yiyor. Bir başkasının onunla bu anları yaşayabileceği düşüncesi damarlarımda bir ateş yakıyor. Bu duygunun ne olduğunu bilmiyorum. Bu aşk mı? Karasevda mı? Her neyse, eğer çekip giderse beni kırık ve yaralı bırakacağını ve asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

Ön kapıya vardığımızda onu ayağa kaldırdım. Kilidi açtıktan sonra onu içeri alıyorum. Işıkları açmaya zahmet etmiyorum; bunun yerine kapıyı arkamızdan kilitliyorum ve onu karanlık evin içinden yatak odamıza götürüyorum.

Yatak odamıza girerken, "Pijama partisinin en eğlenceli yanı zaten yatmaya hazır olmamız," diyor. Bir daha asla bu odayı ya da bu evi sadece benim olarak düşünmeyeceğim. Burası bizim.

"Hmm," diyorum, onu kollarıma çekip boynunu öperek. "Hâlâ soyunmamız gerektiğini düşünüyorum."

Başını yana eğiyor ve ben de dilimle boynunun ince uzunluğunu izlerken bundan faydalanıyorum. "Sanırım ben de aynı fikirdeyim. Yani, fazla giyinmişiz," diye cevap veriyor. Sesi nefes nefese ve ihtiyaç dolu. "Biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Karımın her ihtiyacına yardım etmezsem nasıl bir koca olurum? Bu gece yardıma ihtiyacın olan başka bir şey var mı, karıcığım?"

"Kaşıntım var."

Boynunun dibindeki yumuşak tenine gülümsüyorum. "Bana nerede olduğunu söyle, güzelim."

"Her yerde. Çok fazla kıyafet var," diye mırıldanıyor.

Elleri aramızda hareket ediyor ve saniyeler içinde pijamasının üstünü çıkarıp yerde bir yere bırakıyor.

"Burası mı?" Sütyeninin üzerinden göğüslerini avuçlayarak soruyorum. Arkasına uzanarak sütyeninin kopçasını açıyorum. Sütyeni vücudundan çıkarmadan önce bir askıyı ve ardından diğerini omzundan düşürmek için acele etmiyorum.

"Efsane."

"Anlat bana."

"Ağzın."

"Bu memeleri emmemi mi istiyorsun?" Avuçlarımın içinde göğüslerinin ağırlığını test ediyorum.

"Lütfen."

"Madem bu kadar nazıkçe sordun." Eğilerek sert bir meme ucunu ağzıma götürüyorum ve nazıkçe emiyorum. Boğazının derinliklerinden gelen bir sesle inliyor. Ona zevk verdiğimi bilmek beni teşvik ediyor. Kısıtıyorum, emiyorum ve yalıyorum, ağrıyı dilimle yatıştırıyorum.

Sırtımı kavriyor, gömleğimi kazıyor. Tırnaklarını çıplak tenimde hissetmeyi arzuluyorum.

Duyulabilir bir patlamayla meme ucunu serbest bırakarak dik duruyorum, gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve bir hamlede altımdan ve boxer külotumdan kurtuluyorum. Karşı meme ucunu ağzıma alıyorum ve aynı ilgiyi ona da gösteriyorum.

"Efsane."

"Neye ihtiyacın var?"

"Sana."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ona beni istediği sürece sahip olduğunu söylemeliyim ama bunu yapamam. Birlikte çıplakken olmaz. Bu, karanlıkla yıkanan yatak odamızda olmadığımız zamanlar için bir konuşma olmalı. Yüzümü görebilmesine, sözlerimdeki samimiyeti görebilmesine ihtiyacım var. Ona yaptığım açıklamanın o anın sıcaklığından kaynaklandığını düşünmesini istemiyorum.

"Bana sahipsin." Çok fazla konuşmadan yapabildiğimin en iyisi bu. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Dizlerimin üzerine çökerek karnına nazik bir öpücük konduruyorum.

"Böyle mi?" "Daha aşağı." Poposunu kavriyor ve kalçalarına doğru itiyor, oğlum-

kısa külotlar ve hepsi.

Aminin hemen üstünü öpüyorum. "İşte."

"Efsane." İnliyor. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Karım amını yalamamı ister mi?" diye sordum.

Keskin bir şekilde nefes alıyor. "Evet. Bu."

"Söyle."

"Oramı yala."

"Hadi, güzelim. Eğer ağzımı bu amcığın üzerinde istiyorsan, bana söylemelisin." Neden bilmiyorum ama onun söylediğini duymaya ihtiyacım var.

"Amımı yala, kocacığım."

Sikim onun sözleriyle ağlıyor. Uyluklarının arkasını kavıyorum ve alnımı karnına yaslıyorum. Kendimi utandırmadan ve sadece bu dört kelimeden boşalmadan önce bir dakikaya ihtiyacım var. Bana istediğimden fazlasını verdi. Kendimi biraz olsun kontrol edebildiğimi düşündüğümde ayağa kalkıyorum. "Yatağa, bebeğim." Yatağa tırmanıyor. Körü körüne bacaklarını yokluyorum, ayak bileklerini kavıyorum, onu kenara çekip dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bacaklarını omuzlarımin üzerine kaldırıp karımın istediği gibi amını yalarken "Şu haline bak, benim için çok ıslaksın" diye övüyorum. Dilimle klitorisine masaj yaparak ona ziyafet çekiyorum. Kıvranıyor, kalçalarını kaldırıyor, ellerini saçlarıma gömüyor. Uzun, kalın bir parmağımı içine soktuğumda inliyor ve bacakları başımın etrafında o kadar sıkı kilitleniyor ki istesem bile hareket edemiyorum.

Hareket etmek istemiyorum. Onu kucaklamak, dilime boşalırken onu yutmak istiyorum. Adımı haykırana kadar durmuyorum. Amı parmağımı bir mengene gibi kavıyor ve ben buna dayanamıyorum. Onun içinde olmalıyım.

Ayağa kalkıp onu kollarıma aldım. Bir elimle onu dengeliyorum. Fazla bir şey yapmama gerek kalmıyor. Kollarını ve bacaklarını bir maymun gibi etrafıma sarmıştı. Sikimi onun girişine hizalayıp içeri itiyorum.

Home.

Onun içindeyken hissettiğim aidiyeti hiç hissetmemiştim. Karımın içindeyken.

Etrafımda zonkladığında ve gözleri kafasının içine doğru döndüğünde, sadece birkaç derin, sert itiş alır ve ben de onunla birlikte boşalırım. Onun içine. Birkaç hafta önce prezervatifleri bıraktık. Kondomlarımız bitmişti ve çok heyecanlıydık ama sonra bana doğum kontrol hapı kullandığını söyledi. O geceyi asla unutmayacağım. Çıplak sikimle bir kadının içine girdiğim ilk geceydi. Bunun karımla olması çok uygun. O benim ilk cinsel deneyimim olmayabilir ama benim için bir anlam ifade eden ilk kadındı.

Onu banyoya götürdüm ve duşu açtım. İkimizi de hızlıca kurulamadan önce her santimini yıkamak için zaman ayırdım ve

onu yatağa geri götürüyorum. Çıplak bedenini yanımda tutuyorum ve sonsuza dek böyle görünmesini istediğimi biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM SEKİZ

MONROE

Kapıdan girer girmez beni yumuşak bir müzik ve midemi guruldatan cennet gibi bir koku karşılıyor. Bugün Sevgililer Günü. İkimiz de çalışmak zorundaydık, bu yüzden sakın bir gece geçirerek kutlamaya karar verdik. Soran olursa, evde romantik bir akşam yemeği planladığımızı söyledik. Bu bizim hikayemiz. Ama loş ışık, müzik ve o nefis koku sayesinde kocam bunu gerçeğe dönüştürdü.

Ayakkabılarımı çıkarmadan önce Legend'ın bugün işte bana teslim ettiği gül buketini dikkatlice masanın üzerine koyuyorum. Çantamı ve anahtarlarımı çiçeklerin yanına atıp Legend'ı aramaya koyuluyorum. Onu mutfakta, fırından bir şeyler çıkarırken buluyorum.

"Bir şeyler güzel kokuyor."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Umarım açsındır." "Ne yiyeceğiz?"

"Fırında biftek, patates püresi ve mısır güveci." "Ağzım sulanıyor."

O gülüyor ama ben şaka yapmıyorum. İnanılmaz kokuyor ve açlıktan ölüyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel. Uzun." Ona iyi uyuyamadığımı söylemiyorum çünkü onu, bizi ve zamanın göz açıp kapayıncaya kadar nasıl geçip gittiğini düşünmeden edemiyorum. Bu yıl biz farkına bile varmadan bitecek ve ben

buna hazır değilim. Çoğu gece bunu kapatabiliyorum ama dün gece, her gece onun yanında uyumadan hayatımın nasıl olacağını düşünmeden edemedim. şimdiden bağımlı oldum.

"iekler için teşekkür ederim. Çok güzeller. Günün iyi geçti mi?"

"Bana zaten teşekkür ettin bebeğim. O kadar da kötü değildi. Yeni bir müşterim için bir kola başladım. Merhum eşine bir saygı duruşu. Anılarından ve birlikte sevdikleri şeylerden parçalar ekliyor."

"Gerçekten mi? Bunu çok sevdim. Bittiğinde benim için bir fotoğraf çeker misin?" Legend çok yetenekli ve bu kadar çok çalıştığı için onunla gurur duyuyorum. Ben de bütün çocuklarla gurur duyuyorum. İşlerini sıfırdan kurdular ve kendilerine bir n yaptılar. Yeni tesislerine kavuştuklarında nasıl büyüyeceklerini görmek için sabırsızlanıyorum.

"Yapacağımı biliyorsun. Tüm çalışmalarımın fotoğraflarını saklarım." "Yemek hazırladığınız için teşekkür ederim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Muhteşem kendini masaya koyabilirsin. Orada zaten bir şişe şarap var. Ben tabaklarımızı hazırlarken sen de birer kadeh doldur."

"Beni şımartıyorsun, Efsane Raines."

Yukarı bakıyor, gözleri yumuşak. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Yemeğimizi dağıtmaya geri dönüyor ve az önce karnımı şişirdiğinden haberi yok. Bu adamın her yönünden hoşlandığımı fark ettim. Mutlu, eğlenceli, flrtz tarafı, tatlı, şefkatli tarafı ve yatakta birlikte olduğumuzda edepsizce konuşan tarafı. Kısacası, Legend'ı her şekilde elde edebilirim.

Düşüncelerimden sıyrılıp mutfaktaki küçük yemek masasına geçiyorum ve ikimize de birer kadeh şarap dolduruyorum. "Biraz daha gl?" Masanın ortasındaki bukete bakıyorum. Bunlar, bugün iş yerime teslim edilen ve şu anda koridorda duran düzinelerce gln aynısı gibi görünüyor.

"Elbette. Sevgilim için en iyisinden başka bir şey ," diye cevap veriyor.

Bu adamın söylediği ya da yaptığı, beni tahrik etmeyen bir şey var mı? Varsa bile, henüz bulamadım. Oturmadan önce önüme bir tabak ve kendine de bir tabak koyuyor. Gnlerimizden ve Roman'ın her iki arabasında da bebek araba koltuğu ve hastane çantası olduğundan bahsediyoruz.

"ok iyi bir baba olacak."

"Evet, çok heyecanlı. Gergin ama oldukça heyecanlı." "Emerson da yle.

Sanırım daha çok ne ile karşılaşacağını bilmemek teslimat. Eminim bir sonraki ikisi için de daha kolay olacaktır."

"Sence daha fazlası var mıdır?"

Başımı salladım. "Bundan eminim. Yeter ki yapabilsinler ve bu sefer her şey yolunda gitsin."

"Bunu görebiliyorum." Başını sallıyor ve sanki Roman ve Emerson'ı gelecekteki çocuklarıyla çevrelenmiş olarak hayal ediyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

Yemekler çok lezzetli ve şirket daha da lezzetli. Mükemmel bir evde kalma gecesi ve bunun için kocama teşekkür borçluyum.

Tabağımı temizledikten sonra ona "Çok güzeldi," diyorum. Eğer bu kadar tıka basa dolu olmasaydım, ikinci kez yerdim.

"Umarım tatlı için yeriniz vardır." Ayağa kalkıp tabaklarımızı lavaboya götürüyor ve bir pasta taşıyıcısıyla geri geliyor. Üstünü açıyor ve içinden ev yapımı çikolatalı bir kek çıkıyor.

"Pasta mı yaptın? Bugün çalışmadın mı?"

Gülüyor. "Hayır, ama anneme karım için bir pasta yaptırdım."

"Gerçekten mi?" Bir anda gözlerim doldu.

Legend pastayı masaya bırakıyor ve yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. "O güzel kafanın içinde neler oluyor? Neden ağlıyorsun?" Başparmağıyla tek bir gözyaşını siliyor.

"Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum. Sadece rahatlayacak ve romantik bir gece geçirdiğimizi söyleyecektik. Bunu gerçeğe dönüştürmene gerek yoktu. Ve pasta. Efsane, annene bana pasta yaptırmışsın."

"Yılda sadece bunun için yaratılmış bir günde eşimi kutlamayacak değildim."

"Bu sadece başka bir gün."

"Sonunda kutlama yapabileceğim biri varken olmaz."

Ellerimi yanaklarına koyuyorum. "Bana bir şeyler hissettiriyorsun."

Başını sallar. "Biliyorum bebeğim. Bana da bir şeyler hissettiriyorsun." Eğiliyor ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Gel ." Ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Daha sonra pasta yiyebiliriz. Şu anda oturma odasında bir randevumuz var." Beni oturma odasına götürüyor ve oturmam için işaret ediyor. O kanepenin yanına uzanırken ben söyleneni yapıyorum. Yumuşak, peluş bir battaniye çıkarıp üzerime örtüyor.

"Bu yeni bir şey."

"Evet. Nasıl sarılmayı sevdiğini biliyorum. Bu daha büyük. İkimiz de altına sarılabiliriz." Yanıma oturuyor ve kolunu kaldırıyor. Hiç tereddüt etmeden yanına sokulup battaniyeyi paylaşıyorum. Işıklar, romantik bir hava yaratmak için çoktan kapatılmıştı. İşaret ediyor

Bir film açtım ve *The Notebook* olduğunu görünce gülümsedim. Tüm zamanların en sevdiğim filmlerinden biri.

"Bunu benimle izlemek istediğine emin misin? Her seferinde sonunda ağladığımı biliyorsun."

Cevabı uzanıp bir kutu mendil almak ve onları kucağına koymak oluyor. "Başka hiçbir yerde olmayı tercih etmezdim."

Gecemizin geri kalanını böyle geçirdik. Yeni aldığı battaniyeyi paylaşırken kollarını bana doluyor ve tüm zamanların en sevdiğim filmlerinden birini izliyoruz. Tahmin ettiğim gibi, sonunda hüngür hüngür ağlıyorum. Legend beni kucağına çekiyor ve jenerik bittiğinde gözyaşlarımı siliyor. Bu sadece beni daha çok ağlatmaya yarıyor. Legend beni tutmaya devam ediyor, gözyaşlarım yavaşlayana kadar beni yatıştırmak için elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor.

"Pasta ister misin, yoksa yatmaya hazır mısın?"

"Yatak, sanırım. Pastayı yarına saklayabiliriz."

Ayağa kalkıp beni kollarına almadan ve yatağa götürmeden önce duyması tek şey bu. Hazırlanma rutinlerimizi yerine getirdikten sonra yorganın altına giriyoruz. Legend her gece olduğu gibi beni sarıp sarmalıyor ama kalbim hâlâ filmin etkisinde ve zihnim hâlâ onun bizim için planladığı bu mükemmel geceyi düşünüyor.

Odanın sessizliğinde fısıldıyorum. "Efsane mi?"

"N'aber güzelim?"

"Anlaşamadığımız şeyleri istememe neden oluyorsun." "Yani sadece ben değil miyim?" diye soruyor bana daha sıkı sarılarak.

Onun cevabı bunu kolaylaştırır. "Benimle sevişir misin?"

Hemen ayağa kalkıyor ve yatak odasının panjurlarından sızan ay ışığıyla figürünü seçebiliyorum. "Karımla sevişme fırsatını asla geri çevirmem." Beni o kadar yumuşak öpüyor ki, sanki kırılacağımı düşünüyor. Nasırlı ellerini vücudumda gezdirirken her dokunuşu tüy gibi yumuşak.

Legend benimle sevişiyor, tıpkı ondan istediğim gibi. Farklı ve özel hissettiriyor. Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir seks ve yakınlık biçimine benzemiyor.

Kalbim patlayacak kadar dolu

hissediyorum. Bu aşk mı?

O da hissediyor mu?

Sıcak ve yatağıma sarılmış durumdayım. Tennessee'de Mart ayının sonları ve hala soğuk. Kocamla geceleri bu konuda endişelenmeme gerek yok. O beni sıcak tutuyor. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Yarı uyanık yarı uykulu bir durumdayım. Bugün Cumartesi ve ben uyumayı planlamıştım ama vücudum erken kalkmaya alışık. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama uyanma vaktinin gelmediğini biliyorum. Bugün değil.

Telefonum çalınca irkildim. Legend'ın telefonu da çalarken el yordamıyla komodinin üzerine uzanıyorum. Yatağın eğildiğini hissediyorum ve onun da telefonuna uzandığını anlıyorum.

Korku beni sarıyor. Yanlış bir şeyler var. "Alo?" Cevap veriyorum.

"Mo."

"Emerson? Neyin var? Aman Tanrım, doğum mu yapıyorsun? Geliyor mu?" Yatakta doğruldum, aniden uyandım.

"Hastaneye gidiyoruz. Suyum geldi."

"Neye ihtiyacın var?" Yorganı attım. "Yola çıkıyorum."

"Yok bir şey. Gelmek zorunda değilsin. Doğum odasında sadece Rome ve ben varız. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

"Geliyorum. Evine uğrayıp bir şey almam gerekiyor mu?"

"Hayır." En iyi arkadaşım gülüyor. "Roma'nın beni koruduğunu biliyorsun. Sadece sana söylemek istedim."

"Nasıl bu kadar sakınsın?" Şifonyerimden kıyafetlerimi çıkarmaya çalışırken ona soruyorum.

"Çünkü Mo, sonunda kızım ile tanışabileceğim."

Gözlerim doldu. "Seni seviyorum, Em. İkiniz için de çok mutluyum. Orada olacağım, tamam mı? Bana ihtiyacın olursa, seni bekliyor olacağım. Kızınızla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkürler, Mo. Seni seviyorum," diye yanıtlıyor .

"Ben de seni seviyorum. Yola çıkıyorum." Aramayı sonlandırıp yatağa fırlatırken Legend'ın uyurken giydiği tişörtü çıkarıyorum. Sütyenimi giymek için acele ederken ellerimi kalçalarım da hissediyorum.

"Nefes al, Mo," diyor Legend arkamdan. Çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Giyinelim ve hastaneye gidelim."

"Seni kim aradı?" "Roma."

"Oraya gitmem gerek."

"Geleceğiz. Giyinmeyi bitirelim ve doğruca oraya gidelim. Sen hazır olana kadar gitmeyeceğiz."

"değilsin. O benim en iyi arkadaşım. Benimle gelmek istemeni takdir ediyorum ama yatağına dönebilirsin."

"Roman en iyi arkadaşlarımdan biri ve Emerson da benim için küçük bir kız kardeş gibi. Tabii ki orada olacağım."

Sesindeki acıyı duyabiliyorum.

Kollarının arasında dönerek kendi kollarımı beline doladım ve başımı çıplak göğsüne yaslayarak ona sarıldım. Kalbinin sabit atışının beni sakinleştirmesine izin verdim. "Özür dilerim. Hoş karşılanmadığını ima etmek istememiştim. Sadece evli olduğumuz için gitmene gerek yoktu. Hepsi bu. İkisini de önemseddiğini biliyorum." Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum ki benim içimdeki samimiyeti görebilsin. "Özür dilerim."

"Orada olmak istiyorum çünkü ikisi de benim için önemli. Bu benim doğacak olan yeğenim." Ağzı bir sırtışa dönüşüyor. "Ama onları tanımasaydım ve ikisiyle de hiç tanışmamış olsaydım bile orada olurum. Sen benim karımsın, Monroe. Kocan olarak bana yaslanmanı ve seni her konuda desteklemek istiyorum."

Başımı sallıyorum ve başımı tekrar göğsüne koyuyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ya saklanacaktım ya da ona aşık olduğumu söyleyecektim. Artık bunun aşk olup olmadığını sorgulamıyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Kalbimin her zaman ona ait olacağını ve bu adamdan uzaklaşmak zorunda kaldığımda asla eskisi gibi olmayacağımı biliyorum.

"Hadi bebeğim. Giyinelim. Arabaya servis yapan bir yere uğrayıp çocuklar için kahvaltı alacağız. Diğerlerinin de çoktan hastaneye doğru yola çıktıklarından hiç şüphem yok. Hiçbirimiz yeğenimizle tanışmak için sabırsızlanıyoruz." Beni tutmayı bırakmadan önce başımın üstünü öpüyor.

"Teşekkürler, Efsane."

"Ne zaman istersen, karıcığım." Göz kırıyor. Bu çok seksi ve tam bir Efsane hareketi ve bir anda giyinmeyi bitirmeden önce külotumu değiştirmem gerekecek.

Bütün sabah ve öğleden sonra buradaydık ama hepimiz gitmeyi reddediyoruz. Emerson sanırım 12 saattir doğum yapıyor. Dürüst olmak gerekirse.

zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Neyse ki bekleme odası rahat. Şu anda küçük koltuklardan birine uzanmış, başımı Legend'ın kucağına koymuş durumdayım. Kocam daha önce hediyelik eşya dükkanına gitmiş ve üzerimi örtmem için bir battaniye almıştı. Bu jest gözlerimi yaşarttı. Bulduğumuz yer ve beklediğimiz haberler yüzünden mi yoksa sadece o olduğu için mi bilmiyorum.

Haftalar geçtikçe, Legend arkadaşlarımızın ne kadar yakınlaştığımızı görmesini umursamıyor gibi görünüyor. Rol yapıyor olmamız gerekiyor ama nerede olursak olalım bana sanki onun için değerliymişim gibi davranıyor. Buna arkadaşlarımızla olduğumuz zamanlar da dahil. Emerson bana aramızdaki ilişkinin yürüyeceğini söylüyor. İçinden bir ses Legend'ın sonsuza dek benim olacağımı söylüyor. Ona inanmak istiyorum ama aynı zamanda birinci yıl dönümümüzde tüm bunların unutulup gitmesinden de korkuyorum.

Puf.

Gitti.

Legend parmaklarını saçlarımda gezdirirken ben televizyona bakıyorum ve hiç ses çıkmıyor. Birden fazla telefonda gelen mesaj sesleri bizi uyardığında doğrulup cebimden benimkini çıkarıyorum ve gözlerim yaşla dolarken gülümsüyorum.

Roman: Kız oldu! Anne ve bebek çok iyi. Em biraz zaman istiyor, sonra hepinizi geri davet edeceğiz.

Mutluluk gözyaşları beni boğuyor ve Roman'ın annesinin yüzünde en karanlık geceleri bile aydınlatabilecek kadar büyük bir gülümsemeyle ağladığını görmek için dönüyorum. Onu kollarının arasına alan babasının sırtışı da annesininkiyle yarışıyor.

"Ben bir amcayım." Forrest sandalyesine oturmuş, telefonuna bakarak gülümsüyor. "Hepimiz amcayız," diye hatırlatıyor Lachlan ona.

Forrest hala gülümseyerek başını sallıyor.

"İyi misin, " Legend bana soruyor.

"Ben iyiyim. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Ağladığım için kendimi aptal gibi hissederek gözlerimi sildim.

Legend devralıyor, başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. "Monroe Teyze." Gülümsüyor. "Çok sık bebek bakıcılığı yapacağımızı söylemek doğru olur mu?" diye soruyor.

"Emerson'a listede olmak istediğimi zaten söyledim. Sanırım senin için sorun olmadığından emin olmalıydım. Onu onların evinde tutabilirim."

"Elbette benim için sorun yok. Burası bizim evimiz, bebeğim. Birlikte bizim."

Daha fazla gözyaşı döktüğümü hissediyorum ama göz kırparak onları uzaklaştırıyorum. "Rome'un ailesi muhtemelen bu yüzden benimle kavga edecek." Gülüyorum.

Legend kıkırdar. "Muhtemelen, ama aileniz gibi çok seyahat ettiklerini biliyorum, bu yüzden tahminimce yeğenimizi tutma şansınız oldukça yüksek."

Herkes aniden uyandı, gülüyor ve konuşuyor. Roman'dan odaya gelebileceğimizi söyleyen bir mesaj daha geldiğinde hepimiz aynı anda gidiyoruz. Hemşirelerin bir seferde iki kişi kuralını görmezden geliyor ve koridorda sessizce ilerliyoruz. Hepimiz gizlice gireceğiz çünkü hepimiz onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz. Bizi sonra atabilirler. Rome'un ailesi ve Forrest zaten arkada, bunu anlıyoruz ama ben kız bebekle tanışmaya hazırım.

Odaya girdiğimizde duygularım sel gibi akıyor. "Em." Elimi ağzıma götürürken sesim çatlıyor. "O çok güzel."

Roman, "Teşekkür ederim," der ve herkes güler.

"Onu tutabilir miyim?" Gözlerimi Forrest'ın kollarındaki pembeye sarılmış minik paketten alamıyorum. Onu dikkatle bana uzatıyor ve kalbim eriyor. "Seni değerli şey," diye fısıldıyorum. Başımı kaldırıp en iyi arkadaşımın gözleriyle karşılaşıyorum, onlar da yaşlarla dolu. "Onun adı ne? Ona sürekli 'şey' diyemem. Ürkütücü." Bir elimle gözyaşlarımı silerken, diğer elimle bu minik kız bebeği sıkıca tutarak gülüyorum.

"Adı Lilly Monroe Bailey," diyor Emerson bana. Aynı anda hem gülümsüyor hem de ağlıyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, sözlerini anlamaya çalışırken kalp krizi geçireceğimden korkuyorum. En iyi arkadaşım kız bebeğine benim adımları vermiş. Bu minik, değerli insan benim adımları taşıyor ve ben bu küçük kız, en iyi arkadaşım ve kocası için o kadar onurlandım, duygulandım ve sevgi doluyum ki duygularımın üstesinden gelemiyorum.

"Ne?" Sonunda fısıldadım. "Ona benim adımları mı verdin?" Sesimdeki hayranlığı ben bile duyabiliyorum. Kalbim göğsümde gümür gümür atmasa rüya gördüğümü sanabilirdim ama içimdeki ezici his bana tamamen uyanık olduğumu söylüyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın." Roman boğazını temizler. "En iyi kız arkadaşım," diye düzeltiyor Emerson ve odadakiler gülüyor. "Seni seviyorum. Pek çok mücadelede yanımda oldun ve Rome'la ilk birlikte olduğumuzda en büyük destekçimdin."

Kollarımda uyuklayan bebeğe bakıyorum. "Merhaba, Lilly. Ben Monroe teyzenim ve seni çok seviyorum."

Sonunda Lachlan Lilly'yi kollarımdan alarak sırasını savdı. Tüm çocuklar, hatta Drake bile sırayla onu tutarken Lisa ve Lyra sıraları için yalvarmak zorunda kalıyorlar.

Roman, Emerson'ın başının üstünü öperek, "O zaten şımarık," diyor. Kollarını ona dolayarak yatağa yaslanıyor. Yüzünde aptalca, mutlu bir gülümseme var.

Odanın diğer ucuna bakarken Legend ile göz göze geldim. Yüzündeki ifadeyi tam olarak tarif edemiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Cevap gülümsemesi rahatlatıcı.

Kafamın içinde, bu anı sanki o ve ben ilk bebeğimizi doğurmuşuz gibi hayal etmemeye çalışıyorum. Her şeyi şu anki kadar net görebiliyorum.

Birdenbire tek istediğim bu oldu.

Acaba sahte kocamı sonsuza dek benim olmaya ikna edebilir miyim, böylece böyle anları birlikte paylaşabiliriz.

Keşke ona aşık olduğumu söyleyecek kadar cesur olsaydım.

BÖLÜM

NINETEEN

EFSANE

Kucağında bebek Lilly ile ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. Bana bakıyor ve ben ona göz kırptığımda şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. Tam bir hayal gibi. Öyle ki bunu geleceğim olarak görebiliyorum. Onunla olan geleceğim. Bugün, bu an ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir netlik getiriyor. Sözümü geri alıyorum. İhtiyacım olduğunu biliyordum. Kontrol edebileceğimi umarak ondan saklanıyordum.

Kontrol .

Onu kontrol etmek
istemiyorum. Onu
istiyorum.

Sadece

o. Karım.

Bu anı onun için istiyorum.

Bizim için.

Karıma aşık oldum.

BÖLÜM YİRMİ

MONROE

"Şu gülümsemeye bak. Monroe teyzeni seviyorsun, değil mi?" Bebek Lilly'ye soruyorum.

"Bu gaz," diye yanıtlıyor Forrest.

"Haklı," diye katılıyor Lachlan. "Geçen gün onu kucağıma almıştım, gülüyor ve gülümsüyordu. Sonra ondan çok kötü bir koku geldi. Bu kadar sevimli bir şey nasıl bu kadar kötü kokabilir?"

"O bir bebek, bir şey değil."

Lachlan beni başından savdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Maddox ona "En azından üzerine sıçmadı," diyor.

Roman ona, "Kızımın yanında ağzından çıkana dikkat et," diyor.

"Anlamak için çok küçük."

"Benim küçük uğurböceğim bir dahi," diyor

Roman. "Mo teyzesini seven küçük bir dahi."

"Kızımı yoldan mı çıkarıyorsun?" Emerson bize katılarak soruyor. Yemek masasının üzerine büyük bir kâse patates salatası koyuyor. "Yemeğe hazır mıyız?" diye soruyor Roman'a.

Hepimiz Anma Günü'nü kutlamak için onların evindeydik. Kapıdan girer girmez bebek Lilly'ye doğru bir adım attım ve o zamandan beri onu rehin tutuyorum.

Forrest, "Karın tam bir bebek domuzu," diye homurdanıyor.

Legend ona, "Senin de kendine ait bir tane olmalı," diyor.

"Bunun olması için bir eşe, hatta bir kız arkadaşa ihtiyacım var. Senin bir tane var. Karın yeğenimi almama izin versin diye sen neden kendininkini almıyorsun?"

Hâlâ Legend'ın ne diyeceğini bekliyorum. Zihnimden *"Evet Legend Raines, bebeklerini doğuracağım"* derken gözlerimi Lilly'den ayırmıyorum.

Kaybediyorum.

Legend yüzünde bir sırıtişla bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun, karıcığım?"

Karnımın yaptığı o şey, hani bir sürü kelebeğin saniyede milyonlarca mil hızla kanat çırpması gibi, ortaya çıkıyor. Tıpkı kocamın yanında çoğu gün yaptığı gibi. "Bence Forrest'ın sakinleşmeye ihtiyacı var. Yan dairede yaşıyor. Ona her zaman sahip olabiliyor."

"Ama bugün değil," diye karşı çıkıyor Forrest. Kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Forrest çekici bir adam. İsteddiği kadını elde edebilirdi. Hepsi olabilir. Emerson taşındığından beri yalnız olduğunu biliyorum ama şanslı. Çok uzağa gitmedi. İsteddiği zaman bahçesinde yürüyüp kız kardeşini, yeğenini ve en iyi arkadaşlarından birini görebilir. İşte bu yüzden bugün bu değerli küçük kızı alıyorum.

"Sanırım sıra bende." Legend uzanıp Lilly'yi kollarımdan çekiyor. "Mo Teyze ve Forty Amca'nın paylaşması gerekiyor, değil mi tatlım?" diye soruyor ona.

Legend'ın Lilly'yi kucaklayıp sevmesini, sanki her kelimesini anlıyormuş gibi onunla usulca konuşmasını izliyorum. Bir erkeğin bir bebeği kucağına alıp sevmesi neden bu kadar seksi? Neden Legend'ın bebeğimizi kucağına almasını düşünmeden edemiyorum? Bu bir sorun olmaya başladı. Lilly dokuz haftalık ve doğduğundan beri onu her kucağına aldığı anda aklım hep ona gidiyor.

"Hadi yiyelim." Roman ayağa kalkar. "Legend, onu benim götürmemi ister misin?" "Hayır, dostum. Sen ye. Biz iyiyiz, değil mi Lilly bug?"

Onu böyle çağırmaya başlaması çok sevimli. Roman ona uğur böceği diyor ve Legend biraz değiştirmiş. Çok sevimli. Sadece Legend değil. Bütün erkekler ona böyle demeye başladı. Hepsi de birbirinden seksi dört erkeğin bu kız bebeğe yaltaklanması, yanlarındaki her kadını üremeye hazır hale getirir.

Herkes tabaklarını hazırlamaya başladı. Ben iki tane yapıyorum, biri benim için, biri de Legend için. Masada yerimi aldıktan sonra onun tabağını önüne koyuyorum.

"Bu da ne?"

"Sana bir tabak hazırladım."

Eğiliyor ve dudaklarımı okşuyor. "Teşekkür ederim, bebeğim." Sözleri yumuşak ama arkadaşlarımızın onu duyduğunu biliyorum ve bu öpücüğü gizlemenin bir yolu yok.

"Hey, altı ay olduğunu yeni fark ettim." Emerson ışınlıyor.

Bana göz kırpıyor ve ben de dikkatleri Legend ve benden uzaklaştırdığı için ona hafifçe başımı sallayarak teşekkür ediyorum. Herkesin bizi sorgulamadan öpücüğün ve yorumun geçmesine izin vereceğini umarak hemen konuya giriyorum. Şimdiye kadar tüm dokunuşlar ve öpücüklerle idare edebildik.

"Altı ay ne kadar olacak?" En iyi arkadaşıma sordum. "Altı aydır evlisin."

"Sanırım eğlenirken zaman uçup gidiyor." Legend bana gülümsüyor, sonra da bebeği miyavlamaya devam ediyor.

"O kadar da uzun görünmüyor" diyorum, çünkü her geçen gün onu kaybetmeye daha da yaklaşıyorum ve yaklaştıkça günler daha da kısalıyor gibi görünüyor.

"Altı ay kaldı." Legend bunu sanki o da günleri geri sayıyormuş gibi söylüyor. Keşke gözlerinin içine bakıp onu daha iyi anlayabilseydim ama o bilerek tüm dikkatini bebek Lilly'ye veriyor.

"Peki, nedir bu?" Maddox soruyor. Çatalını sallayarak önce bana sonra Legend'a doğrultuyor. "Hâlâ rol mü yapıyoruz?"

"Biz mi?" Legend sorar.

Maddox onu savar. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Biz diye bir şey yok. Ben ve karım varız."

"Bakın!" Lachlan Legend'ı işaret ediyor. "Sana söylemiştim, Mad. Kancaya takıldı."

Yüzüm ısınıyor. Legend'a karşı bir şeyler hissettiğimi bilmeleri umurumda değil. Bu masadaki herkesin beni çoktan anladığına eminim. Ama Legend'ın zor durumda kalacağı düşüncesinden nefret ediyorum. Kocamın bana duygularının değişmediğini ve altı ay içinde boşanacağımızı bu şekilde söylemesini istemiyorum.

Bugünlerde D-kelimesi hakkında düşünmek bile istemiyorum. Ağır bir inkar ve kaçınma halindeyim. Tüm kartlarımı masaya koymaya hazır değilim. Olduğumuz yerde iyiyiz. İstikrarlıyız, mutluyuz, neden mecbur kalmadan bunu mahvedelim?

"Bunun ne olduğunu biliyorsun," diyor Legend ona. "Tabii ki ona bağlıyım. O benim karım. Onunla yaşıyorum, yanında uyuyorum.... Yemeklerimizi paylaşıyoruz

birlikte. Bunun dışında ne olup olmadığı kalsın."

"Onları rahat bırakın," diye konuşuyor Roman. "Bu bizim işimiz değil. Bilmemizi istediklerinde bize söyleyeceklerdir." Legend'a bir bakış attı. Tarif edemeyeceğim bir bakış. Göz ucuyla kocamın başını salladığını görüyorum.

"Artık yeğenimi alabilir miyim?" Forrest sorar. Masa kahkahalara boğulur ve gerginlik ve garip an geride kalır.

Legend, Lilly'yi Forrest'a vermeden önce yanağından öpüyor. Tek eliyle yemek yerken eli hemen masanın altındaki kalçama gidiyor. Bu çok açık ve arkadaşlarımızın bize meraklı bakışlar attığını görüyorum. Maddox ve Lachlan sanki sadece kendilerinin bildiği sırları varmış gibi sırtlıyorlar.

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum ve yemeğimi yemeye devam ediyorum. Sohbet yeni dükkâna dönüyor ve bu duruma nasıl hatırlıyorum. Çocukların hepsi en iyisini hak ediyor ve Legend'ın mirasını alması beşine de, en iyi arkadaşıma ve kızına da yardımcı olacak. Sonunda kalbim kırılrsa bile, her şeye değmiş olacak. Diyebilirim ki, başıma geleceğini bildiğim acının ötesinde, şansım olsa her şeyi yeniden yapardım.

Bugün izin günümdü. On saatlik dört vardiya çalışıyorum. İzin günüm her hafta değişiyor, ancak hafta içinde bir gün izin alıp işlerimi halletmeyi seviyorum. Bu sabah yaptığım ilk şey paketlenmeden önce markete gitmek oldu. Eve geldim, her şeyi boşalttım ve temizliğe ve çamaşır yıkamaya başladım.

Legend oldukça temiz bir çocuktur. Arkasını toplar ve evi temizlemeye yardım etmekten çekinmez. Bugün biraz derinlemesine temizlik yaptım. Her iki banyoyu da baştan aşağı fırçaladım ve tezgahları temizleyip yerlere geçmeden önce mutfaktaki dolapları ve duvarları sildim. Çoğu yatak takımı olmak beş yük çamaşır yıkadım ve sanırım bütün gün işimde çalışmış olsaydım daha çok yorulacaktım.

Ayrıca Crock-Pot'ta kızarmış patates ve havuç var. Bu akşam yiyemediklerimizi yarın akşam için sebze çorbasına dönüştüreceğim. Tennessee'de Haziran ayının ortasına geldiğimiz için havalar sıcak ama ev yapımı sebze çorbası benim favorim. Tıpkı annemin yaptığı gibi yapıyorum. Bir kutu baharatlı sebze suyu ve bir kutu da normal sebze suyu kullanıyor. Acı değil ama çorbaya

Güzel lezzet. Legend için hiç yapmadım ama şimdiye kadar adamın yemeyeceği bir şey bulamadım.

Mutfakta kaseleri hazırlarken ön kapının açıldığını duyuyorum. Merhaba demek için döndüğümde Legend elinde beyaz bir kutu ve küçük bir hediye poşetiyle karşımda duruyordu. "Bütün bunlar da ne?" diye soruyorum.

"Bir erkek karısını şımartamaz mı?" Sırıltışı bulaşıcıdır. "Beni yeterince şımartıyorsun."

"Asla." Beyaz kutuyu tezgâhın üzerine bırakıyor. "Bu, sevgili karıcığım, ev yapımı tarçınlı streusel kek. Kasabadaki fırından aldım." Bana küçük bir hediye poşeti uzattı. "Bu senin için."

"Legend, bunu yapmayı bırakmalısın." İşyerime sürekli ikramlar bırakıyor, bana battaniye alıyor çünkü onları sevdiğimi biliyor ve asla çok fazla battaniyeye sahip olamazsınız. Bana kaç kere çiçek verdiğinin sayısını unuttum.

Onun cevabı başını eğmek ve beni öpmek oldu. "Yemek yaptığın için teşekkür ederim. Harika kokuyor."

"Beni görmezden gelmeyi bırak."

"Seni görmezden gelmiyorum. Bir soru sormadınız. Katılmadığım bir açıklama yaptınız. Bu tartışmaya girmeyeceğim."

"Buradayım çünkü olmak istiyorum." Bu ifade onun bilebileceğinden çok daha fazla anlam taşıyor.

Kollarını belime doluyor, böylece göğüs göğüse duruyoruz. "Ve seni şımartıyorum çünkü bunu istiyorum."

"Nasıl hala bekarsın?" Ona sordum.

"Değilim." Gülümsemesi yüzünü terk eder. "Mutlu bir evliliğim var." "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Ben de seni bekliyordum." Dudakları ağzımın köşesine kondu. "Takip etmesi zor biri olacaksın, Efsane Raines."

"Ya sana tek oyuncun olmak istediğimi söyleseydim? Aslında, ya sana hiç rol yapmadığımı söyleseydim?"

Derin bir nefes almadan önce nefesim ciğerlerimde durdu. "Ne diyorsun sen?" Ellerim terliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Söylediğini sandığım şeyi mi söylüyor?

Beni kaldırıp mutfak adasına oturtuyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Yakınıma eğilirken ellerini iki yanımda birleştiriyor. "Başka biriyle evli olmayı hayal edemediğimi söylüyorum. Başka bir erkeğin sana elini sürmesi düşüncesi kanımı kaynatıyor diyorum." Şunları kaldırıyor

sert, nasırlı elleriyle yanaklarımı okşadı. "Karıma aşık olduğumu söylüyorum. Rol yapmıyorum, Monroe. Uzun zamandır aşık değildim."

Mutlu gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini engellemek için alt dudağımı ısıyorum. Yemin ederim bu adam onunla geçirdiğim zaman içinde beni duygusal bir sepet vakası haline getirdi. Bir insanın bu kadar çok sevinç gözyaşı dökebileceğini kim bilebilirdi?

Başparmağıyla hafifçe çekiştirerek dudağımı dişlerimden kurtarıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle?"

"Ben de seni seviyorum," diye geveliyorum. Bana bu tatlı konuşmayı yaptığı için içten içe utanıyorum ve tek yapabildiğim kelimeleri ağzımdan kaçırmak oluyor. Ancak, bana verdiği yavaş ve seksi gülümseme sonuçtan memnun olduğunu gösteriyor.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bu konuyu açmak için kendimi hazırlamaya çalışıyordum ama işler bu kadar iyi giderken sorun yaratmak istemedim. Nasıl hissettiğinden emin değildim ve içinde yaşadığımız bu küçük mutlu balonun bozulmasından endişe ediyordum."

"Benim için ne kadar önemli olduğunu sana her gün göstermiyor muyum?"

"Biliyorsun, ama bu anlamaya başladığımızdan beri böyle. Düğün günümüze geldiğimizde, rol yaptığımızı unutmuştum."

"Ne diyorsun Monroe?"

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum ve sanki hayatımda gördüğüm en büyüleyici şeymiş gibi omzunun üzerinden dolaba bakıyorum.

"Bebeğim." Çenemi kavradı ve yüzümü ona çevirdi. "Söyle bana." Gözlerinde o kadar çok umut var ki ve artık bana sevgiyle baktığını bildiğim için, her şey başladığından beri kendime sakladığım gerçeği ona söylüyorum.

"Seninle evlenmek istedim. Sana yardım ettiğim için değil, olduğun adam yüzünden. Kendime ve sana karşı dürüst olursam, yemin ettiğimiz gün sana yarı yarıya aşkıttım, sonuna kadar olmasa da inkar ediyordum."

"Az önce söylediğin her şeyi ruhumun derinliklerinde hissediyorum. Birlikte kurduğumuz hayatı seviyorum. Bu hayatı seninle yaşamak istiyorum. Lanet olası bir son kullanma tarihi istemiyorum çünkü sana olan aşkım asla sona ermeyecek." Dudakları benimkilerle çarpıştı.

Öpücüğe doğru eğildim, ona her şeyimi verdim. Geleceğinden emin olduğum kalp kırıklığı hakkında sürekli endişelenmenin göğsümde yarattığı baskı

gitti.

Legend, kocam, bana aşık.

Ağzını benimkinden çekip boynumdan aşağı öpücükler göndermeye başlıyor. "Bu boşanmayacağımız anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Durur ve başını kaldırır. "O kelimeyi söylemeye iznin yok."

Gülümsüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Sana nasıl hissettiğimi söylemek için aylarımı harcadım. Artık her şey ortada olduğuna göre, yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak istiyorum." Ne dediğini biliyorum ama bunu açıkça duymaya ihtiyacım var çünkü onunla sonsuza kadar birlikte olmak gerçek olamayacak kadar güzel.

"Boşanma yok." Kelimeyi duyunca kaşlarını çattı. "Sonsuza kadar, bebeğim. Sen ve ben."

"Sonsuza kadar."

Ağzımı yalayıp yutarken elleri her yerde. "Bu elbiseyi benim için mi giydin?" diye soruyor öpücüklerinin arasından.

"Şirin olduğu için giydim, yaz mevsimindeyiz ve cehennem gibi sıcak."

"Çok ." Ellerini elbisemin altından yukarı kaydırır. "Kaldır."

Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa, böylece artık malzemenin üzerine oturmamış oluyorum.

"Kollar yukarı."

Emrini yerine getirdim ve kollarımı kaldırarak elbisemi çıkarmasına izin verdim.

Ben.

"Çok güzelsin amına koyayım." Çıplak omzumu öperken arkamdan sutyenimi çözüyor ve yere düşmesine izin veriyor. "Efsane."

"Karın mı?"

"Mutfaktayız." "Bizim mutfığımız."

"Burası yemek pişirdiğimiz yer."

"Ve burası da karımı becereceğim yer. Tezgah için endişelenme. Temizleyebiliriz." Belimin etrafındaki ince kumaş şeride ulaşana kadar ellerini kalçalarımın gezdiriyor. "Bu külotlara ne kadar bağlıyız?" Kenarlarını o kadar sıkı kavırıyor ki kopabilir ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum.

"Bağlı değil." Kelimeleri söylerken başımı sallıyorum çünkü herhangi bir karışıklık olmasını istemiyorum. Külot gidebilir. Sadece bana dokunmayı bırakmamasını istiyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, kumaşın yırtıldığını duymam. Bacaklarım tekrar beline dolanıyor ve bir koluyla beni tezgâhtan kaldırırken diğer koluyla artık harap olmuş külotumu yere fırlatıyor.

"Mükemmel." Dudaklarını yalıyor.

"Fazla giyinmişsin, kocacığım."

Burun delikleri açıldı. "Tekrar söyle."

Ne istediğini biliyorum ve bunu onun kadar sık söylemesem de, bana karısı olarak hitap ettiğinde bende yarattığı etkinin aynısını onda da yaratıyor gibi görünüyor. "Sen benim kocamsın."

"Kahretsin evet, öyleyim."

Dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor ve geri çekilip kot pantolonunu ve boxer külotunu hızla çıkarmadan önce tişörtünü başının üzerinden sıyrıyor.

"Çok daha iyi." Ellerimin üzerine rahatça yaslanıyorum, sanki dünyada umurunda değilmiş gibi, aslında bu adayı kesinlikle sterilize etmek zorunda kalacağımızı biliyorum ve sadece çıplak kığım üzerinde oturduğu için değil.

Sert sikini kavırıyor ve okşuyor. "Kenara kay." Sözleri bir istekten çok bir talep, ama memnuniyetle uymaya hazırım.

Kenara doğru hareket ediyorum, kığım neredeyse . "Şimdi ne olacak?" "O seksi bacaklarını etrafıma sar."

Bacaklarım anında ona sarılıyor ve sikini amımın üzerine sürüyor. "Bunu duydun mu? Benim için ne kadar ıslak olduğunu duyuyor musun?" diye soruyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Ben onunla alay ediyorum ama o da benimle alay ediyor, yani ödeşdik. Çocuk gibi konuştuğumun farkındayım ama lanet olsun, onu içimde istiyorum.

"Karımı becereceğim. Evimizi en az senin kadar güzel kokutan her ne varsa yiyeceğiz. Hediyeni açacaksın, sonra seni yatağımıza taşıyacağım ve güneş doğana kadar seninle sevişeceğim."

Bacaklarımı ayak bileklerimden kilitliyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Kendini girişime hizalıyor ve içime doğru itiyor.

Başımı arkaya doğru eğerek ve derinlere gömülmesinin verdiği gerginliğin tadını çıkararak, "Sadece konuştuğunu düşünmeye başlamıştım," diyorum.

Gülümsüyor. "Bekle." Kollarımı boynuna dolamak için hareket ettiriyor. Sonra bir baktım, beni kaldırıyor ve tezgâhtan uzaklaşıyor. "Sikinin üzerinde zıpla, bebeğim."

İki kere söylemene gerek yok.

Hareket etmeye başlıyorum ve ikimiz de inliyoruz. Kıç yanaklarımı kavırıyor ve beni kaldırıp horozunun üzerine geri indirmeye yardım ediyor. Vücudum her itişte onun etrafında sıkılaşıyor. İçimdeki ateş, kıyıya vuran bir kasırga gibi içime çökene kadar yoğunlaşıyor. Yoğun ve ezici.

"İşte böyle. Sikimi sık." Bizi duvara doğru götürüyor, sırtımı duvara yaslıyor ve tekrar tekrar içime giriyor. Adımı haykırıp içime boşalırken orgazmımın artçı şokları damarlarımda dolaşiyor.

Legend beni adaya geri götürüp yere yatırmadan önce ikimiz de hareketsiz ve nefes nefese kalmıştık, siki hala içimdeydi. Uzanıp küçük hediye çantasını aldı ve bana uzattı.

"Önce yemek yiyeceğimizi sanıyordum?" Ona bu şekilde bağlı olduğum için çok rahat bir şekilde alay ediyorum.

"Sadece hediyeyi aç, güzelim."

Çantayı elinden aldım ve kâğıt mendili çıkardım. Ne bekliyordum bilmiyorum ama yeni bir Kindle Paperwhite değildi. "Bana yeni bir Kindle mı aldın?"

"Geçen gece akünüzün şarjının bittiğini söylemişsiniz."

Çantayı ve hediyemi tezgâhın üzerine bırakıp omuzlarından tutarak onu kendime doğru çekiyorum. Aleti içimde seğiriyor ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bana yaptığın şey bu."

"Hediyem için teşekkür ederim." Onu usulca öpüyorum. "Seni seviyorum," diyorum dudaklarına karşı.

"Seni seviyorum, Monroe Raines."

Mutfakta kalıyoruz, çıplak, sadece öpüşüyoruz ve ikimiz de bu işin içinde olduğumuz gerçeğinin tadını çıkarıyoruz. Birbirimize aşığız, evliyiz ve D'li kelimeyi söylemeye iznimiz yok.

Sonunda temizlenip yemeğimizi yemek için oturuyoruz ve işimiz biter bitmez kocam sözünü tutuyor ve güneş doğana kadar benimle sevişiyor.

BÖLÜM

YİRMİ BİR

EFSANE

Dükkana gittiğimde öğlen olmuştu. Bu gece geç saate kadar çalışacağım. Uzun süredir müşterim olan biri bu randevuyu aylar öncesinden ayarlamış. Üçüncü vardiyada çalıştığı için günün ilerleyen saatlerinde yapması gerekiyor. Benim için sorun değil.

Tabii o zamanlar eve, karımın yanına dönmekten ne kadar keyif alacağımı bilmiyordum. Bu sabah kahvaltı için Emerson'la buluşmaya gitmeden önce onu duşta nasıl domaltdığımı düşündükçe gülümsüyorum. Birlikte duş almaya alışmıştık ve yataktan kaçıp uyumama izin vermeye çalışsa da birkaç dakika sonra ona katıldım.

Çıplak karımın ulaşabileceğim bir yerde olduğu ve benim onun yanında olmayacağım zaman asla olmayacak. Ona bağımlıyım. Kuku kırbaçlıyım, kalp kırbaçlıyım. Ruhum kırbaçlandı ve aklınıza gelebilecek diğer her türlü kırbaçlandım, Monroe ile yaşamak anlamına geliyorsa beni kaydedin.

Adamlar düşüncelerimi okuyabilseydi, sonunu asla duyamazdım. Bu tam olarak doğru değil. Roman arkamı kollardı. Karısı için de her şeyi yapar.

Bir gün hepsi birbirlerine aşık olduklarında anlayacaklar. "Pekala dostum, bu sevimsiz gülümseme de neyin nesi?" Forrest soruyor.

Yüz hatlarımı düzeltmeye bile çalışmıyorum. "Sadece keyfim yerinde." "Saçmalık diyorum. Son birkaç aydır ekstra güler yüzlüydün, ancak son birkaç haftadır başka bir seviyedesin. Mutlu-şanslı gibisin

Steroidli efsane."

Gülüyorum. "Sadece rüyayı yaşıyorum, kardeşim."

"Bunun karınla bir ilgisi var mı?"

"Her şeyin karımla ilgisi var." Hiçbir erkeğe evliliğimin gerçek ve kalıcı olduğunu itiraf etmedim. Neden bilmiyorum. Sanırım Monroe ile mutlu aşk balonumda kalmak istedim.

"Ne ?" Forrest soruyor.

"Ne? Bir erkek karısına mutlu bir şekilde aşık olamaz mı?" Ben soruyorum.

"Oha." duran Lachlan'ı görmek için dönüyorum. "Az önce L bombası."

"Farkındayım."

"Deli! Roma!" Lachlan diğerlerine seslendi. Öğrendiklerinde bunun olacağını biliyordum. Umursadığımdan değil. Her gün birbirimize bok atıyoruz. Bu bizim aşk dilimiz. En azından karım öyle diyor.

Maddox ve Roman dinlenme odasına girerler.

"Nasıl olur da şu anda bir müşteriniz olmaz?" Onlara soruyorum.

Roman omuz silkiyor. "İşler böyle yürüdü. Bir sonraki on beş dakika içinde." Lachlan'a doğru döner. "Ne var ne yok?"

"Efsane aşıktır."

Roman gülümsüyor. "Biliyor mu?" "Evet, biliyor."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Forrest sorar.

"Hayatımın aşkıyla evliyim demek." Genişçe gülümsüyorum çünkü bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirmiyorsa lanet olsun.

"Peki ya anlaşma?" Maddox soruyor.

"Anlaşma şu ki Monroe benim karım. Ben son nefesimi verene kadar da öyle kalacak." Ses tonum onlara benden ve karıma olan sevgimden şüphe etme şansı vermiyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı Lachlan. "Birini daha kaybettik."

Çocuklar gülüyor ve ben de onlara katılıyorum. "Güven bana dostum, bu kaçılacak bir şey değil."

"Bunda bir iş olmalı. Bu ikisi öyle kocaman gülümsüyorlar ki, ışıkları kısıp elektrik faturasından tasarruf edebiliriz," diye şaka yapıyor Forrest.

"Evlilik hayatı hayranlık uyandırıcı," diyorum onlara. "Onunla eve gitmek... her şey."

"Efsane, kankamı seviyor musun?" Emerson soruyor.

Bütün başlar onu dinlenme odasının kapısında dikilirken görmek için dönüyor. Gözlerindeki ışıltıdan cevabı zaten bildiğini anlayabiliyorum ama yine de ona bir cevap veriyorum.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Uğur Böceği nerede?" Roman karısının yanına gidip onu kollarının arasına alıp öpmeden önce sorar.

"Karısı onu benden çaldı." Emerson beni işaret ediyor.

"Onu çalmadım," diyor Monroe odaya girerken. "Onu sadece bir süreliğine ödünç alıyorum. Değil mi Lilly bug?" diye soruyor kucağındaki salyalı bebeğe. Onu sıkı sıkı sarıyor ve size şimdiden söylüyorum, bu er ya da geç biz olacağız.

"Hey, ." Ona doğru gittim ve kolumu beline doladım. Dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra aynısını Lilly'nin başının üstüne de yapıyorum. "Siz hanımlar bugün neler yapıyorsunuz?"

"Kızlar günü iyi bir başlangıç yaptı. Kahvaltı ettik, sonra bu küçük tatlıyı kontrole götürdük ve şimdi de öğle yemeği yiyeceğiz."

"Ve favori erkeklerimizi ziyaret etmeden bir kızlar günü nasıl olurdu?" Emerson ekliyor.

"Ama ben senin en sevdiğinim, değil bebeğim?" Roman karısına soruyor. Onları engelliyorum ve dudaklarımı karımın kulağına doğru eğiyorum.

"Seni özledim."

Bana gülümsüyor. "Bir avuç saat oldu." "Çok uzun zaman oldu."

Lilly uzanıp yüzümü okşuyor ve bana dişsiz bir gülümseme veriyor.

"Gel buraya, sen." Onu Monroe'nun elinden alıyorum ve Lilly'nin küçük tişörtünün yukarı kalktığı çıplak karnına öpücükler konduruyorum. Kahkahalarla kıkırdıyor.

Roman kızına uzanarak, "Bir taneye ihtiyacın var," diyor. Babasını gördüğünde gülümsemesi genişliyor ve onu kollarımdan alıyor.

"Karım ne zaman hazır olduğumuzu söylerse." Yüzünde yumuşak bir ifadeyle bana bakan Monroe'ya bakıyorum.

"İkinizin bakışlarına , Sonsuz Mürekkep ailesinin yakında büyüyeceğini söyleyebilirim."

"Her zaman çocuklarımızın birlikte büyümesini istediğimizi söyledik," diye konuşuyor Emerson.

"Çok uzun evliyiz." Monroe onların sözlerine gülüp geçiyor.

"Bu ikisinin evli olmasına bile gerek yoktu." Lachlan, Roman ve Emerson'ı işaret ediyor.

"Hatırlatma bana," diye mırıldanıyor Forrest.

Maddox arka cebine uzanıp cüzdanını çıkarırken, "Bir bahis havuzu başlatmalıyız," diye öneriyor. "Yirmi dolarım var, ilk yıldönümünüzden önce olacak." Masanın üzerine yirmi dolarlık bir banknot atar.

"Bekle, bunu yazmamız gerek." Forrest cebinden telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Yıl sonuna kadar." Elindeki yirmi doları dışarı atarken telefonunu masanın üzerine bırakır.

"Tam burada durduğumuzu biliyorsun." Gülüyorum. Bu pislikleri gerçekten seviyorum.

"Girmek ister misin?" Lachlan sorar.

"Hey!" Emerson itiraz ediyor. "Bu hile yapmaktır."

"Sen de bu işin içinde misin?" Monroe ona soruyor.

"Aynen öyle." Lilly hâlâ kollarında olan Roman'a döner. Adam hafifçe kayar ve kadın arka cebinden cüzdanını çıkarır. "Hangi tarihi istiyorsun?" diye sorar ona.

Roman bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Ben Cadılar Bayramı'nı alacağım." "Benim için Şükran Günü." Emerson masaya iki yirmilik atıyor. "Ben Noel'i alıyorum," diyor Lachlan ve kendi yirmiliğini ekliyor.

"Hiçbiriniz kazanamazsa ne olur?" Monroe soruyor. Maddox,

"O zaman hepimiz paramızı geri alırız," diye yanıtlıyor.

"Bence almalıyız," diye meydan okuyor Monroe.

"Asla olmaz. Kimin kazanacağı senin kontrolünde."

"Tüm randevularınızdan önce olsa ne olur?" diye karşı çıkıyor.

Eşimin ne zaman hamile kalacağımız konusunda arkadaşlarımıza meydan okumasını dinleyerek tahrik olmam yanlış. Yine de kendime engel olamıyorum. Onun arkasında durmak için hareket ediyorum, bu konuşmanın bana ne yaptığını gizlemek için onu önüme çekiyorum.

Güzel kıcını sert sikime sürüyor. Beni çok iyi tanıyor. Eminim o da böyle kıpırdanmayı bırakmazsa onu odama götüreceğimi, kapıyı kapatacağımı ve bahsettiği bebeği yapmaya başlayacağımı biliyordur.

Lachlan, "Zar yok Bayan Raines," diye araya giriyor. "Eğer hiçbirimiz kazanamazsak, paramızı geri alırız."

"Benim daha iyi bir fikrim var. Kimse kazanamazsa, parayı Lilly bug'ın kumbarasına koyarız," diye öneriyor Forrest.

"Tamamdır" diyen bir ses korusu odada yankılanıyor. Hepimiz yeğenimizi şımartmaya kesinlikle varız.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Lyra dinlenme odasının kapısını tıklatarak. "Roman ve Legend, bir sonraki randevularınız burada."

"Teşekkürler Lyra. Hemen ," diyor Roman ona. Lyra başını sallar ve resepsiyona geri döner.

"Seni arabaya kadar geçireyim," diyor Roman, Emerson'ı sırtından tutarak, bebek Lilly hâlâ kucağındayken.

Monroe onlara "Hemen geliyorum," diyor.

"Sekizden önce evde olmayacağım. Küçük bir parçam var ve sonra başlayacağım kol saat üçte geliyor."

"Isıtman için akşam yemeği olarak kolay bir şeyler hazırlayacağım."

"Hayır, yolda bir şeyler alırım. O zamana kadar bekleyebilir misin?"

"Sorun değil. Daha sonra Emerson'a gidip albüm yapacağız. Eminim bir şeyler atıştırırız çünkü bizim işimiz bu." Sırıttırıyor ve ben de eğilip dudaklarındaki gülümsemeyi öpüyorum.

"Dikkatli ol, ." "Her zaman."

"Seni seviyorum."

Bana sıkıca sarılırken kolları belime dolanıyor. "Ben de seni seviyorum."

"Evet, bir tane daha gitti." Maddox kıkırdıyor.

"İşe koyulun," diyorum omzumun üzerinden, sözlerimde hiç sıcaklık olmadan.

Lachlan, Forrest ve Maddox bizi yalnız bıraktı.

"Yani biliyorlar mı?"

"Evet, biliyorlar. Şaşırdıklarından değil. Bazen beni kendimden daha iyi tanıdıklarını düşünüyorum. Forrest ekstra gülen tavrım için beni aradı."

"Em ve ben kahvaltıda çok benzer bir konuşma yaptık."

Şakağından öperim. "İşe gitmem gerekiyor." Elini elime alarak onu Lyra'nın oturduğu ön masaya götürüyorum. Sıradaki müşterim beni görünce ayağa kalkıyor. Gözlerini Monroe'nun üzerinde gezdirirken onu izliyorum. Bronzlaşmış bacaklarını on mil uzunluğunda gösteren bir çift kısa haki şort ve dar beyaz bir giyiyor. İkinci kez bakıyor ve kanımın kaynamaya başladığını hissediyorum.

"Karımla göz göze gelmeyi bitirdiğinde başlayabiliriz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona ters ters bakıyorum.

"Efsane!" Monroe'nun nefesi kesilir.

Kolumu beline dolayarak onu önümde durması için hareket ettiriyorum. Elimi boynunun arkasına kaydırıyorum ve onu öpüyorum. Öyle sıradan bir dudak öpücüğü değil. Dilimle dudaklarında iz bırakarak bana açılmasını talep ediyorum. O da hemen açtı. Geri çekildiğimde, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Seni seviyorum."

Gözleri yumuşar. "Ben de seni seviyorum mağara adamı," diye takılıyor.

"Sadece karım için." Hızlıca bir kez daha öpüyor ve dönüp kapıdan çıkıyor. Müvekkilim onun gidişini izlemek için dönmüyor. Akıllı adam. "Hazır mısın?" Ona sordum. Mantıklı davranabilirim. Ona baktı diye elimi kaldıracak değilim. En azından bugün değil. Çok iyi bir ruh halindeyim ve hiç beklemediğim bir anda karımı görebildim, yani o şanslı.

"Saygısızlık istemedim," diyor sandalyeme oturduğunda.

Başımı salladım. "Şablonunu getirip yerleştireyim, sen de bana ne düşündüğünü söylersin." Ona bunun önemli bir şey olmadığını söylemeliydim, ama onu gözleriyle beceriyordu ve kocası olarak bu benim için çok önemli bir şey. Saygısızlık etmemesini kabul ettim ve gelecekte onun benim olduğunu ve ona öyle davranması gerektiğini bilecek.

Şablonu yerleştirdikten sonra ona "Bir bak," diyorum.

Ayağa kalkar ve aynaya doğru yönelir. "Mükemmel." Sandalyeye geri oturuyor ve ben de işe koyuluyorum.

Bugün Cuma gecesi ve ben Roman'ın kanepesinde bebek Lilly ile oturuyorum. Kalçalarımın üzerinde durup küçük bacaklarının üzerinde aşağı yukarı zıplarken ellerini tutuyorum. Roman'a "Gittikçe güçleniyor," diyorum.

"Evet, öyle. Bu onun yeni favori şeyi. Bunu saatlerce yapabilir." "Evet, Lilly böceğim, şanslısın. Annen ve Monroe Teyzen alt katta, scrapbooking, bu yüzden bir süre burada olacağımı hissediyorum." Küçük bacakları zıplarken cıvıldıyor ve gülüyor.

"Dostum, çok tatlı bir çocuk yapmışsın," diyorum ona.

Gülüyor. "Tıpkı annesine benziyor." "Onda biraz seni de görebiliyorum."

"Evet, Em benim onda da olduğunu söylüyor."

"Hayır," diyorum dramatik bir şekilde, yüzümü ona dönerek ve o da sırtıyor. "Babam gibi huysuz , değil mi?" Ona soruyorum. "Hey, ben de sana sormak istiyordum."

Size burayı satan emlakçının numarası var mı?"

"Evet, sanırım hâlâ telefonumda var. Taşınmak mı istiyorsun?"

"Bir aile kurduğumuzda buna mecbur kalacağız. Evim şu anda tek yatak odalı. Ekleme yapmayı düşündüm ama arsa bunun için yeterince büyük değil ve çocukların arka bahçede oynaması için yer olmasını istiyorum."

"Deniyor musunuz?"

"Hayır, henüz değil, ama hazır olmak istiyorum."

"Geçen gece çöp tenekelerini kaldırıma çıkarırken sokağın karşısındaki adamla konuşuyordum. Evlerini satışa çıkarmaya hazırlanıyorlarmış. İmzalamadan önce ona ulaşabilirsen, emlakçı ücretlerinden kurtulabilir ve biraz para biriktirebilirsin."

Bunu içime sindiriyorum. En yakın arkadaşıyla aynı sokakta oturacağını fark ettiğinde eşimin yüzünde belirecek gülümsemeyi hayal edebiliyorum. Burası harika bir mahalle. Forrest bundan emin oldu. Emerson'ın ev diyebileceği güvenli bir yeri olsun istedi. Büyüdükleri yerin tam tersi olan her şey.

"?" Ayağa kalkıyorum, Lilly'yi kalçama yerleştiriyorum ve pencerelere doğru yürüyorum.

Perdeleri açıp pencereden dışarı bakıyorum.

." Caddenin karşısındaki iki katlı büyük binayı işaret ediyor.

"Kahretsin, ne kadar büyük?"

"Beş yatak odası. Geri kalanından emin değilim. Hadi gel. Gidip kapıyı çalalım." Uzanıp Lilly için bir emzik alıyor. Her ihtimale karşı olduğunu tahmin ediyorum çünkü bu küçük kız parmaklarını sakalında gezdirirken mutlulukla mırıldanıyor. Kapıyı açıyor ve gitmem için işaret ediyor. "Onu almamı ister misin?"

"Hayır. Bulabildiğim tüm Lilly böcek zamanını içime çekiyorum." Küçük tumbul yanağını öpüyorum ve onu kalçamda zıplatıyorum.

Ön verandaya çıkıyoruz ve Roman kapıyı çalıyor.

Kapı birkaç saniye sonra açıldığında gri saçlı, gülümseyen yaşlı bir beyefendi belirir. "Roman, seni gördüğüme sevindim."

"Sen de, Gerald. Bu benim arkadaşım, Legend. O ve karısı daha büyük bir yer arıyorlar. Ona sizinkinden bahsettim."

"Peki, içeri gel. Sana etrafı göstereyim."

"Teşekkürler." Onları içeri kadar takip ediyorum ve Roman uzanıp Lilly'yi kollarımdan alıyor. "Böyle içeri daldığım için özür dilerim."

"Oh, hiç sorun değil." Bizi oturma odası, yemek odası, aile odası ve ebeveyn yatak odasından oluşan alt kata götürüyor,

ofis, mutfak ve çamaşır odası.

"Bodrum katı bitmiş ve verandası var. Gelin, size göstereyim." Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyoruz ve açık alan eğlenmek için mükemmel. Burada bir depo, küçük bir mutfak ve iki yatak odası daha var. "Karım ve benim dört çocuğumuz vardı ve her zaman etrafta dolaşan birkaç fazlamız vardı."

"Sormamın sakıncası yoksa, neden ?"

"Burası bizim için çok fazla. Çocuklarımız evli ve kendi aileleri var, Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanında yaşıyorlar. Klmek, bir karavan satın almak ve seyahat etmek, gittiğimiz her yerde onları görmek için durmak istiyoruz."

"Ryayı yaşamak." Roman ona gülümsüyor.

"Eşim ve ben öyle düşünüyoruz. Hadi, seni yukarı çıkarayım."

Attığımız her adımda Monroe'yu ve kendimi burada yaşarken görebiliyorum. st katta açık bir balkon oturma alanı, dört yatak odası, iki banyo ve bir çamaşır odası var. Buna bodrumdaki alan dahil değil.

"Bu evi inşa ettirdik ve iki kızımız olduğu için erkeklerin hiç şansı olmadığını biliyorduk, bu yüzden iki banyo yaptırdık. Çamaşır odası eşimin fikriydi. Çocukların değiştirmek için st kata çıkmak, yüklü sepetleri merdivenlerden yukarı ve aşağı taşıtmaktan çok daha kolaydı. Çocuklar büyüdüğünde onlara kendi çamaşırlarını yıkamayı öğretti. Eşimin bu evle ilgili en sevdiği şeylerden biri de bu."

"ok güzel bir evin var, Gerald. Sokağın geçip karımı bir göz atması için getirmemin sakıncası var mı? Sanırım buraya aşık olacak."

"Elbette." Gömleğinin cebine uzandı ve spiral ciltli küçük bir defter çıkardı. "Karım ve ben dün gece bazı rakamları hesapladık. Düşündüğümüz şey bu." Defteri çevirerek açtı ve bana uzattı.

"Bu iyi bir sayı." Ona başımı salladım. "Eğer seveceğinden emin olduğum gibi severse, en iyi arkadaşı -ve benim iki arkadaşım- caddenin karşısında oturduğuna göre, alırız. Pazartesi günü bankaya gideceğim."

Gerald kıkırdar. "Peki, tamam o zaman." "Hemen döneceğim."

Roman başını sallıyor ve Gerald'la konuşmaya başlamak için dönüyor. Aceleyle aşağı inipn kapıdan ıktım.

"Mo!" Eve girer girmez sesleniyorum. Bodrumun merdivenlerine doğru yürüyüp kapıyı açıyorum ve ona tekrar sesleniyorum. "Monroe, o muhteşem

kıcını buraya getir." Kadınların gülüşmelerini ve ayak seslerini duyuyorum. "Neler oluyor?"

"Hanımlar benimle gelmeniz gerekiyor. Sokağın karşısındaki ev satılık. Roma ve ben az önce bir tur attık."

"Kim ev alıyor?" Monroe merdivenleri tırmanmaya başlarken soruyor.

"Öyleyiz, bebeğim. Ailemizi tek yatak odalı küçük bir evde kuramayız. Burası inanılmaz bir yer ve sen de Em'in tam karşısında yaşayacaksın."

Söylediklerimi anlamaya çalışırken gözleri parlıyor.

"Gerald ve Helen'in evi mi?" Emerson soruyor. Yaşam alanına girdiklerinde Monroe'nun hemen peşindeydi.

"Evet."

"Mo! Burası çok büyük ve çok güzel. Gel ." Monroe'nun elini tutuyor ve onu evden çıkarıp caddenin karşısına geçiriyor.

"Vay canına." Verandaya çıkarken Monroe'nun dediğini duyuyorum.

"Sanırım buraya hiç dikkat etmemiştim."

Emerson kapıyı çaldı ve Gerald içeri girmemizi istedi. Monroe'nun elini tutup ona doğru götürüyorum. "Gerald, bu benim karım Monroe. Monroe, bu Gerald. O ve karısı evlerini küçültmek istiyorlar."

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor

Monroe kibarca. "Sizinle de. Hadi, şu turu yapalım."

Gerald dördümüzü, Lilly'yi de sayarsak beşimizi evin içinde gezdiriyor ve bunu sevdiğini biliyorum. Yüzündeki gülümsemeden bunu anlayabiliyorum. Bir saat sonra, Gerald hanımlara evin her yönünü gösterdikten sonra Monroe'yu kenara çekiyorum.

"Eee?"

"Efsane, bu... hayal çok daha fazlası. Bunu karşılayabilir miyiz?"

"Yapabiliriz. Gerald ve ben zaten rakamları konuştuk. Paramın çoğunu yatırdım ve dükkânda iyi iş çıkarıyorum. Ayrıca, evimi satıp peşinat için kullandığımız parayı da yerine koyabileceğiz."

"Bunu yapmak istiyor musun? Benimle bir ev almak istiyor musun?" "Tabii ki istiyorum. Bebeklerimizin kendi odalarına ihtiyacı var."

Kendini bana doğru fırlattı. "Bayıldım. Onu istiyorum."

Kıkırdıyorum. "Gördüğümde yapacağını biliyordum. Hadi, gidip numaraları konuşalım."

Otuz dakika sonra Gerald'ın numarasını aldım ve Pazartesi günü bankayla konuştuktan sonra onu arayacağıma söz verdim.

"Burası gerçekten evimiz mi olacak?" Roman ve Emerson'ı evlerine kadar takip ederken Monroe soruyor.

"Evet. En iyi arkadaşlarımızın karşısında yaşayacağız ve çocuklarımız birlikte büyüyecek. Tıpkı senin istediğin gibi."

"Hamile olmadığımızı biliyorsun, değil mi?" Bana sırtıyor.

Ona göz kırpıyorum, o da başını sallıyor. Evi satın aldığımızda, onu ailemizi kurmanın zamanı geldiğine ikna etmeye başlayacağım. Çok fazla ikna gerekeceğini sanmıyorum. İkimiz de bunu istiyoruz. Sonsuzluğumuzu inşa ediyoruz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

YİRMİ İKİ

MONROE

Legend'ın yanındaki kanepeye oturuyorum ve ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum. "Daha fazla mobilyaya ihtiyacımız olacak."

Gülüyor. ". Evine hoş geldin, bebeğim." "Burada yaşadığımıza inanmıyorum."

"Bu evin en güzel yanı ne biliyor musun?" diye soruyor.

"Ev sahibi birinci katta, yani sen benim ırzıma geçerken çocuklar bizi duyamayacak mı?"

İşaret parmağıyla beni gösteriyor. "Bu mükemmel bir nokta, ama hayır, Forrest'larda ya da Rome ve Em'lerdeyken içtiğimizde eve gitmek ya da onlarla kalmak zorunda olmadığımızı söyleyecektim. Caddenin karşısına geçip kendi yatağımızda uyuyabiliriz."

"İyi bir noktaya değindin. Bizim de ev sahipliği yapabilecek olmamız hoşuma gidiyor. Tüm baskı onların üzerinde olmayacak."

"Bunu bir baskı olarak gördüklerini sanmıyorum. Forrest'ın evini Emerson için aldığını biliyorum ve hepimizin orada takılmasından memnun. Ayrıca Roman ve Emerson'ın da ev sahipliği yapmaktan memnun olduklarını biliyorum, özellikle de Lilly yanlarında olduğu için. O kendi yatağında uyuklayabilir ve onlar da bizimle birlikte takılabilirler."

"Evet, sanırım çocuklarımız olduğunda bu bizim için de işleri kolaylaştıracak."

"Bunun üzerinde çalışmalıyız." Göz kırıyor. "En azından birkaç yüz alıştıurma seansı yapmalıyız."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Uzandı ve beni kucağına çekti.

"Açmamız gereken kutular var ve yarın Forrest'ın İşçi Bayramı yemeği var."

"Keşke anahtarları biraz daha erken alabilseydik de kutlamayı burada yapabilseydik."

Odadaki tüm kutulara bakıyorum. "Evet, buna hazır değiliz."

"Anlaştık. Bir sonraki tatil ne

zaman?" "Cadılar Bayramı."

"Cadılar Bayramı partisi yapmamız gerekecek."

"Ya da birinci yıl dönümü partimizi yapabiliriz."

"Şunu. Bunu seçiyorum. Karım olmanı kutlayan her türlü partiye varım." Yüzünü boynuma gömüyor ve tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp o anın tadını çıkarmak oluyor.

Kapı çalınıyor ve Legend gelen her kimse içeri girmesi için bağıyor. Şu anda hareket edemeyecek kadar yorgunuz.

"Hey, hey!" Emerson diyor ki.

"Oturma odasında!" Sesleniyorum.

"Eve gidip öğle yemeği hazırladık ve hepinize biraz getirdim. Yiyecek bir şeyiniz olmadığını biliyorum ve eminim bugün her şeyi taşıdıktan sonra çok yorulmuşsunuzdur."

"Seni seviyorum."

Emerson sadece güler. "Henüz bana olan aşkını itiraf etme. Tavuk salatalı sandviç ve patates kızartması. Süslü bir şey değil."

"Bu yemek." Ayağa kalkıyorum ve Legend şakacı bir şekilde kıcıma vuruyor. Ona haddini bildirmek için dönüyorum ama sözleri beni durduruyor.

"Seni seviyorum."

"Bundan tatlı dille kurtulamazsın. Bu acıttı." Yalan söylüyorum. Bana zar zor dokundu.

"Sanırım onu daha iyi öpmem gerekiyor," diyor bana.

"Ve bu notla birlikte, ben çıkıyorum." Emerson çantayı mutfak adasına bırakır ve ön kapıya doğru ilerler. "İhtiyacın olursa bizi ara."

Legend, "Sanırım bunu kendi başıma halledebilirim, Em," diye karşılık verir.

"Çok fazla bilgi, Legend. Çok fazla." Kahkahası giriş holünü dolduruyor ve evden çıkarken sönüyor.

"Çok kötüsün."

"Hadi yiyelim de tatlı yiyebileyim."

"Tatlı getirdi mi?" İkimiz de onun tatlı getirmediğini ve ne tür bir tatlıdan bahsettiğini biliyoruz.

"Sen, ."

"Bavullarımızı boşaltmalıyız."

"Yiyeceğiz. İkimiz de öğle yemeğimizi yedikten ve ben de tatlımı aldıktan sonra." "Sanırım takım için bir tane alacağım."

Beni kollarının arasına alıp omzunun üzerinden fırlatıyor ve yatak odamıza doğru yürüyor. Çocuklar gitmeden önce yatağımızı toplamasına yardım ettiler. Çarşafı ve battaniyeleri bulabildim, yani hazırды, ama bavullarımızı bu kadar açabildik.

"Öğle yemeği yiyeceğimizi sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim." Beni yeni yapılmış yatağa fırlatıyor ve ben şiltenin üzerinde zıplarken gülüyorum.

"Yapacak çok işimiz var."

"Oraya varacağız. Her şey önceliklerle ilgili, bebeğim."

Dudaklarımı çekiştiren bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Sorumlu olan şey eşyaları yerleştirmeye başlamaktır."

"Hayır, benim için sorumlu olan şey, seksi karıma önemli olan tek şeyin kendisi olduğunu hatırlatmak olurdu. Geri kalan her şey sadece gürültüdür."

Üzerimde duruyor, kollarını başımın iki yanına dayamış, bana gülümsüyor. Ellerimi yanaklarına koyuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Senin bu yönünü görmeyi seviyorum. Var olduğunu hiç bilmediğim bir yanını. Birlikte eğlenmemizi seviyorum ve seni seviyorum. Ne zaman yakınımda olsan kalbim küt küt atıyor. Her zaman seni düşünüyorum ve günümü anlatmak için aramak istediğim ilk kişi sensin."

"Bu seninle olan ben, Monroe. Sana eşim, aşkım, her şeyim olarak verdiğim versiyonum. Bu versiyonum sana ait, başkasına değil. Benimle evleneceğini söylediğin güne kadar böyle bir şey yoktu. O anda, değişimi hissettim. Önceden belirlenmiş bir süre için bile olsa benim olacağın fikri, kocan olan beni yarattı. Sadece senin." Dudakları benimkilere değişiyor ve ben ona açılıyorum.

Bavulları boşaltmak umurumda değil. Elbette, yapılması gerekiyor, ama şu anda - kocamla bağlantı kurmak ve yeni evimizi vaftiz etmek

Bu anlar uğruna yaşadığım anlar. Yeni yatak odamızda yeni yapılmış bir yatakta birkaç saat geçiresek bile dünya dönmeye devam edecek.

Legend daha da yaklaşarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına doluyorum ve bizi çevirmeyi başarıyorum, böylece ben ona biniyorum ve o yatakta düz bir şekilde yatıyor. "Peki ya önce tatlımı istersem?" Kot pantolonunun kemerine uzanıp düğmesini açarken ona soruyorum.

"Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

"Güzel." Geri çekilip kot pantolonunun fermuarını açıyorum. "Kaldır o kızı benim için," diyorum, onun gibi olmaya çalışırken kahkahalarımı zar zor tutabiliyorum.

Kıkırdıyor ama dediğimi yapıyor. Kot pantolonunu ve boxer külotunu kalçalarının üzerinden geçirdiğimde tekmeliyor ve gürültüyle parke zemine düşüyorlar.

Daha iyi bir açığa ihtiyacım olduğunu bilerek yataktan iniyorum. Dizlerimin üzerine çökmeye başlarken ona "Kenara çekil," diyorum.

"Bekle." Arkasına uzanır ve bir yastık kaparak yere koyar.

"Her zaman benimle ilgileniyor." Beni sevmesi iyi bir şey. Hayatımda bu adam olmadan nasıl yaşardım bilmiyorum.

"Son nefesime kadar."

Yatağın yanında yere diz çöküyorum, pelüş yastığın üzerinde güzel ve rahatım. Aletini elime alıp birkaç kez okşuyorum. "Arkana yaslanıp rahatlayabilirsin."

"Asla olmaz. Dudaklarının sikimin etrafında olduğu tek bir saniyeyi bile kaçırmayacağım." "Bu ilk ya da son kez olacak bir şey değil."

"Umurumda değil. Bunu kaçırmayacağım." Saçlarımı hızla topluyor ve bir tarafa doğru çekiyor. "Böylesi daha iyi."

"Bunu yaparken beni görmek ister misin?" Sikini yumruklayarak dudaklarıma götürüyorum ve ucunu lolipop gibi yalıyorum.

"Hepsini görmek istiyorum, Bayan Raines."

"Bu beni etmeyi bırakacak mı? Evlilik ismimi duymak?"

"Bu senin adın. Nokta. Hayatının geri kalanında Bayan Legend Raines, Monroe Raines olacaksın."

"Sana bir sır verebilir miyim?" Ona soruyorum. Cevap vermesini beklerken dilimi sikinin başının üzerinde gezdiriyorum.

"Bebeğim, bana her şeyi anlatabilirsin."

"Beni sevmesen bile her zaman sen olacaktın. Asla başka bir adamın adını almazdım. Ruhumun derinliklerinde her zaman senin olacağımı biliyordum." Elimde seğiren sikine bakıyorum ve biriken meniye görüyorum. Konuşma zamanı bitti. Tatlımı almalıyım.

Onu boğazımın arkasına götürmeden önce yalayarak temizliyorum. "Siktir." Pantolonunu çekiyor, saçlarındaki tutuşu daha da sıkılaştırıyor.

Başımı sallarken onu okşuyorum, tekrar tekrar ağzıma alıyorum. Tıpkı bundan önceki tüm zamanlarda olduğu gibi, onunla da vücudum tepki veriyor. Onu zevkle ters yüz ettiğimi bilmek baş döndürücü bir duygu.

"Mo, bebeğim, ," diyor bana.

Durmuyorum. Son yemeğimmiş gibi sikini yalamaya devam ediyorum. "Durmalsın."

Devam etmiyorum. Devam ediyorum.

Saçlarımı çekiştiriyor ve bir de bakıyorum ki boğazımdan aşağı dökülürken adımı haykırıyor. Yutkunuyorum. Hayatımda ilk defa her şeyi alıyorum. Daha önce bunu yapmama hiç izin vermemişti. Her zaman çekip gitmekte ısrar ederdi, ama bu sefer, her ne sebeple olursa olsun, hepsini almama izin veriyor. Daha önce hiç yapmadığım bir şey. Bu adama, kocama, bir ilki daha yaşıyorum.

"Buraya gel." Ellerini kollarımın altına koyuyor ve beni kaldırıyor. Yatağa sırt üstü uzanıyor ve beni üzerine oturtuyor. Kolları beni sıkıca sarıyor ve yakınımda tutuyor. "Bu... yoğundu," diyor.

Üzerinden yuvarlanmaya çalışıyorum ama eli çok sıkı. Denemekten vazgeçiyorum ve onun tutuşuyla rahatlıyorum. "Benim için bir ilk."

"Siktir." Aleti aramızda seğiriyor.

"Şimdiden mi?" Başımı kaldırıyorum, o da omuz silkiyor.

"Bana yaptığın şey bu. Bu şekilde aldığın ilk kişi olduğumu bilmek." Başını sallıyor. "Hayatımda hiçbir zaman bir kadının beni bu şekilde çözebileceğini düşünmemiştim, ama sen, karım, sana olan ihtiyacımla beni nasıl getireceğini biliyorsun."

"Umarım bu hiç değişmez."

"Asla." Sesi kararlı.

Sonunda yorganın altına girip biraz kestirdik ve uyandığımızda duş alıp eşyalarımızı yerleştirmeye başladık. Benim kitaplarımda, yeni evimizde daha mükemmel bir ilk gün olamazdı.

"Aşağıda ne yapıyorlar?" Emerson soruyor.

"Hiçbir fikrim yok." Oturma odasında oturuyoruz. Biz birbirimizi yakalarken ben uyuklayan Lilly'yi kucağıma alıyorum. Roman ve çocuklar herkes geldiğinde bodruma inmişlerdi ve bütün öğleden sonra oradaydılar. "Sanırım erkek mağarasını bir araya getiriyor olabilir. İnternette sipariş ettiği bazı mobilyaların bu hafta teslim edildiğini biliyorum."

"Bu her şeyi açıklıyor. Roma da kendi binasını inşa ederken böyleydi. Ee, nasıl gidiyor? İkiniz oldukça iyi anlaşıyor gibisiniz."

"Mükemmel, Em. Onun sakladığı yepyeni bir yönü var. O tarafını ortaya çıkardığında, her seferinde eriyorum."

"Anlıyorum. Seninleyken farklı. Sana bir hazineymişsin gibi bakıyor."

"Roma'nın sana nasıl baktığını mı kastediyorsun?" Gülüyor. "Şanslıyız."

"Çok şanslıyım. Ona yardım etmeyi teklif ettiğimde bunun böyle sonuçlanacağını asla hayal edemezdim. Birbirimize aşık olacağımızı ve evli kalmak isteyeceğimizi. Gerçeküstü ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Umuyordum. O gece sana bakışında bir şey vardı. Sen teklif ettin ve sanki seni daha önce hiç görmemiş gibiydi."

"Sonumuzun böyle olacağı kimin aklına gelirdi?"

En iyi arkadaşlarla evlendik, birbirimizin karşısında oturuyoruz."

"Her şeyi planlamıştık."

"Biliyorum, ama bunun gerçekten gerçekleşmesi için. Ve hiçbir zaman en iyi arkadaşlarla evleneceğimizi söylemedik, sadece yan yana yaşayacağımızı ve çocuklarımızı birlikte büyüteceğimizi söyledik."

"Yani, en iyi arkadaşlarla evlenme kısmı bir avantajdı." Gülüyor. "Hâlâ bulmacanın bir parçası eksik. Çocuklar hakkında konuştunuz mu?"

"Birazcık. Denemeye başlamak istediğimiz zamanki gibi değil, sadece ikimiz de istiyoruz."

"Denemeye ne zaman başlamak istiyorsun?"

"Yakında, sanırım. Doldurmamız gereken kocaman bir ev var ve gerçekten de odamızın olmaması bir sorun teşkil edebilirdi, ama bu halledildi."

"Eve nasıl yerleştiniz?" "Çok fazla alan var."

Adamlar odaya girerken o gülüyor. "İşte buradasınız. Bir arama ekibi göndermek zorunda kalacağımızı düşünmüştük," diye takılıyor.

Maddox bize "İşimiz bitti" diyor.

"Orada ne yapıyordun?" diye sordum.

"Sana bir sürprizim var." Lachlan yüksek sesle boğazını temizliyor ve Legend gözlerini devirip gülüyor. "İyi o zaman. *Bizim* de sana bir sürprizimiz var."

"Çok daha iyi." Lachlan başını

sallıyor. "Ne oldu?" Ben

soruyorum.

"Benimle gel."

"Ama Lilly bug çok rahat."

"Sen zaten bir bebek domuzusun." Forrest yanımdaki kanepeye oturuyor ve ben de kıymetli kız bebeği uzatırken iç çekiyorum.

Karısının yanındaki koltuğa oturan Roman, "Hepinizin kendi koltuğuna ihtiyacı var," diye .

"çalışıyoruz." Legend göz kırpmıyor.

Yalan söylemiyor ama doğruyu da söylemiyor. Bundan bahsettik ama plan yapmadık ve ben hâlâ doğum kontrol hapımı kullanıyorum. Elini tutuyorum ve beni aşağıya, bodruma götürüyor.

"Tamam, beğenmediğiniz bir şey varsa değiştirebiliriz. Roman'ın yardımıyla Emerson'inkini kopyaladım."

"Ne?" Yanıma gelip bodrumdaki yatak odalarından birinin kapısını açarken soruyorum. Işığı yakıyor ve içeri giriyoruz. "Aman Tanrım. Efsane mi? Bana bir albüm odası mı yaptın?"

"Evet, hatta şurada köşede küçük bir okuma köşeniz bile var. Bilardo masası ve poker masası olan bir erkek mağarası alıyorsam, senin de sadece kendine ait küçük bir alanı hak ettiğini düşündüm."

"Erkek mağarası üzerinde çalıştığını sanıyordum?"

"Biliyorum. Ve yapacağım, ama önce bunu senin için yapmak istedim."

"Yılın kocası. Tüm bunları senin yaptığına inanamıyorum." Dolapları, büyük masayı ve aydınlatmayı inceledim. Malzemelerimi bile hazırlamış.

"Her şeyin nasıl düzenlenmesini istediğinizden emin değildim ama her şeyin yerini değiştirmek ve istediğiniz kadar ekleme yapmak için bolca alanınız var."

Döndüm ve tam orada duruyordu. Kollarımı ona doluyorum ve olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Bunu seviyorum. Seni çok seviyorum. Benim için yaptığın şeyler yüzünden değil, onları yapmak istediğin için. Bana kendinden o kadar çok şey verdin ki, senin nerede bitip benim nerede başladığımı bildiğimden emin değilim."

"Yok. Biz biriz. Sen ve ben diye bir şey yok bebeğim. Sadece biz varız."

"Arkadaşlarımızın üst katta olması ve de yeni karalama defteri odamı vaftiz etmek istemem yanlış mı?"

Başı kahkahalarla geriye düşer. "Hiç de bile. Eğer istediğin buysa, bunu gerçekleştireceğim." Kaşlarını sallıyor.

"Bunu masaya yatıralım. Emerson'a göstermem gerek." Onu bıraktım ve merdivenlerin dibine ulaşana kadar kapıdan dışarı fırladım. "Emerson!" Yukarı seslendim. Lilly'nin uyuduğunu unuttuğum için irkildim.

Gülümseyerek tepede beliriyor. "Sevdin mi?" "Biliyor muydun?"

"Evet. Doğru tarzda olduğundan emin olmak istediler."

"Evet, bayıldım. Teşekkür . Buraya gel de kucaklaşalım." "Gürültü yapmayalım," diye takılıyor Legend. "Senin kucakların benimdir."

"Bu gece onları paylaşmak zorunda kalacaksın. Tüm bunlar bu evdeki herkesin ayı gibi sarılmasını hak ediyor."

"Peki." İç geçiriyor ama dudaklarındaki gülümseme mutlu olduğunu gösteriyor.

Delicesine mutluyum. Bu adam, kocam, o benim her şeyim. Herkes aşağıya indiğinde, teşekkür kucaklaşmalarımı dağıtıyorum ve bu anı en sevdiğim insanlarla paylaştığım bir başka anı olarak dosyalıyorum.

Sonunda yukarı çıktık ve pizza sipariş ettik. Harika arkadaşlarla ve her şeyden çok sevdiğim adamla dolu bir gece daha - kesinlikle anı defterleri için bir tane.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

EFSANE

"Evde kalmamı istemediğine emin misin?" Monroe'ya sordum.

"Git." Sesi titreyerek beni başından savdı. "Bütün gün burada yatakta kalıp öksüreceğim. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bence seni tekrar doktora götürmeliyiz. Altı gündür antibiyotik kullanıyorsun ve hâlâ iyileşmedin."

"Onları on günlüğüne almam gerekiyordu. Dört günüm kaldı. Eğer bittiğinde daha iyi olmazsam, geri döneceğim. Söz veriyorum. Şimdi, işe geç kalmadan önce git. Bu bütün gününü geride bırakacak."

"İyi," diye homurdanıyorum. Onun hasta olmasından nefret ediyorum ve bunu iyileştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu beni yiyip bitiriyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Benim için dükkânda erken bir gece olacak, o yüzden geç kalmam."

"İyi olacağım, bebeğim. Seni seviyorum," diyor başka bir öksürük krizine girerken.

Yatağın kenarında oturduğum yerden kalkıp bir öksürük şurubu alıyorum ve açıp ona uzatıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Eğiliyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Beni yatak odamızdan çıkarıp garaja götüren her adımda, onu terk ettiğim için daha da kötü hissediyorum. Onun haklı olduğunu biliyorum. Onu iyileştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece nefret ediyorum.

Dükkana vardığımda, dün gece düşündüğümde bugünkü müşteri yükümü iptal etmediğim için kendime kızıyorum. Onun daha iyi hissetmesini sağlayamayabilirdim ama her ihtimale karşı ben de orada olabilirdim.

"Günaydın Efsane," diye selamlıyor beni resepsiyonistimiz

Lyra. "Günaydın."

"Vay canına, ne ? Hasta mısın?" Maddox soruyor.

"Hayır. Fazla uyuyamadım. Monroe hâlâ hasta. Bütün gece öksürdü ve bana ihtiyacı olmadığından emin olmak için sürekli uyandım."

"Ah," Lyra. "Şu haline bak, iyi bir koca oluyorsun."

Onun yorumunu görmezden geliyorum. Karımı ne kadar çok sevdiğimi savunacak havada değilim. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Maddox, "Kahretsin, uzun zamandır hasta," diye yanıtlıyor.

"Yaklaşık iki hafta oldu. Altı gündür antibiyotik kullanıyor ama herhangi bir iyileşme göremiyorum. Eğer iyileşmezse bu tur bittiğinde tekrar doktora söz verdirdim. Bu tür şeylerin zaman aldığını biliyorum ama gerçekten de antibiyotiklerle şimdiye kadar iyi olacağını düşünmüştüm."

"Bronşiti var, değil mi?" Lyra soruyor. "Bunun acımasız olabileceğini ve öksürüğün bir süre devam edebileceğini biliyorum."

"Acil serviste bize böyle söylediler ama bence daha iyiye değil, daha kötüye gidiyor."

"Daha güçlü bir antibiyotiğe ya da farklı bir tedaviye ihtiyacı

olabilir." "Evet. Sadece iyileşmesini istiyorum. Onu böyle görmekten nefret ediyorum." "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin." Maddox bana söyledi. "Sağ ol dostum.

Bugün sadece biz mi varız?"

"Evet. Lilly'nin muayenesi var, o yüzden Rome bugün izinli, Lachlan ve Forrest da Cumartesi günü çalışıyor."

Başımı sallıyorum ve günün ilk müşterisi için hazırlanmak üzere odama gidiyorum. Hazırlanırken telefonum çaldı. Monroe olabileceğini düşünerek aceleyle cebimden çıkarıyorum. "Selam anne."

"Monroe nasıl hissediyor?"

Gülümsüyorum çünkü annem ve eşim yakınlaştı. "Durumu hiç iyi değil. Onu evde kalıp bugün tekrar doktora götürmem için ikna etmeye çalıştım ama antibiyotiklerini bitirmeye kararlı ve iyileşmezse tekrar gidecek."

"Tatlım, haklı olabilir. Daha iyi olmamasından nefret ediyorum ama bazen böyle şeyler zaman alır."

"Biliyorum. Sadece çaresiz hissetmekten nefret ediyorum."

"Ona ev yapımı tavuk çorbamdan yapsam nasıl olur?"

"Evet, sanırım bu hoşuna gider. İşten sonra uğrayıp ." "Hayır. Sen eve git. Saat altı gibi sana getiririm." "Sağ ol anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve bugün ilk kez gülümsüyorum. Annemin tavuk çorbası çok güzel. Monroe'nun iştahsız olduğunu biliyorum ama bunu geri çevirmesi mümkün değil.

Lyra ilk müşterimi getirdi ve ben işimde kayboldum. Dört saat sonra, koltuğumdaki adamla işimi bitiriyorum. "Lyra paranızı çekecek ve bakım sonrası talimatların üzerinden geçecek. Geldiğiniz için teşekkürler."

Çocuk bana "Bu harika" dedi. "Daha fazlası için geri geleceğim. Bir kol istiyorum." "Kulağa hoş geliyor. Lyra bununla da ilgilenebilir."

Başını sallar ve aceleyle kapıdan çıkar. Yirmi yaşında ve mürekkep bağımlısı olma yolunda ilerliyor. Bunda yanlış bir şey yok. Aslında, iş için iyi.

Telefonumu kaptığım gibi, onu kontrol etmek için

Monroe'yu arıyorum. "Selam," diye mırıldanıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Aynı."

"Bir şey yedin mi?"

"İki parça tost yedim. Aç değilim."

Ona yemek yemesi gerektiğini söyleyeceğimi zaten biliyor.

"Annem seni kontrol etmek için aradı. Sana ev yapımı tavuk çorbasından yapacak ve bu akşam getirecek."

"Çok tatlı. Bunu yapmak zorunda değil."

"Gönüllü oldu ve inanın bana, çorbası o kadar güzel ki, hayatları değiştirebilir."

Gülüyor, bu da onu öksürük krizine sokuyor ve onu neşelendirmeye çalıştığım için kendimi kötü hissetmeme neden oluyor.

"Eve gelmemi mi istiyorsun?"

İç çekiyor. "Efsane, ben iyiyim. Akşam eve döndüğünde görüşürüz."

"Durup bir şey almamı ister misin?"

"sanmıyorum. Son iki haftadır ihtiyacım olabileceğini düşündüğün şeyleri stokluyorsun."

Haksız değil. "Aklına bir Şey gelirse ara ya da mesaj at, eve getiririm."
"Teşekkürler,
bebeğim." "Seni
seviyorum, Mo."
"Ben de seni
seviyorum."
Kahretsin, bu gün yeterince hızlı bitemez.

Günün son mŕterisi daha ödemesini bitirmedi ve ben kapıdan çıktım. Eve gidip Monroe'yu kontrol etmek için sabırsızlanıyorum. Garaja girdiğimde saat beŕe geliyordu. Odamıza doğru ilerlerken ev sessiz. Duŕun sesini duyabiliyorum. Bu, yataktan kalkıp duŕ alacak kadar güçlü hissettiğine dair iyi bir iŕaret. Odamıza girerken soyunup onunla birlikte duŕ almayı dŕnyorum ama kendini iyi hissetmediğini biliyorum. İŕi bitene kadar ona eŕlik edeceğim. Sonra kurulanmasına yardım edip onu yatağına geri koyacağım ya da annem akŕam yemeğiyle gelene kadar onu kanepeye taŕıyacaęım.

Banyo kapısını iterek açtığımda kalbim göğsümde sıkıŕıyor. "Monroe!" Dizlerimin zerine çökerken ona sesleniyorum. Çıplak bir ŕekilde yerde yatıyordu. Duŕ alıŕıyor, sıcak spreyden çıkan buhar odayı dolduruyor. Bu, suyun hâlâ sıcak olduğuna dair iyi bir iŕaret, yani burada uzun süredir yatıyor olamaz.

"Bebeğim?" Alnına dokunuyorum, nemli ve . Odadaki buhardan mı yoksa ateŕi mi var bilmiyorum. Kulağımı ağzına doğru eğdiğimde nefes aldığını duyabiliyorum ama çok sığ bir nefes.

"Lanet olsun." Cebimden telefonumu çıkarıp 911'i aramak için abalıyorum. "Karım," diyorum telefonu açar açmaz, konuŕmalarına baŕlamalarına izin vermeden. "Eve yeni geldim ve banyoda yere yığıldı." Gözlerim yaŕarıyor ama onlarla savaŕıyorum, dŕmelerine izin vermiyorum. Onun için güçlü olmalıyım.

"Efendim, bana adresinizi
söyleyebilir misiniz?" Adresimizi
söyledim.

"Bana bir ŕey almıŕ gibi görünüp görünmediğini söyleyebilir misiniz?"

Onun yapmadığını bilsem de gözlerim odayı tarıyor. "Hayır. Hayır, hastaydı. Bugün onunla evde kalmalıydım." Elimizi uzatıp

Serbest elimle onunkini tutuyorum ve buz gibi oluyor. "Elleri soğuk ve parmak uçları mavi."

"Peki ya dudakları?"

Dudaklarına bakıyorum. "Mavi de." Bunu nasıl kaçırdım bilmiyorum. "Elinin nasıl soğuk olduğunu bilmiyorum. Alnına dokunduğumda yanıyordu. Duş açıktı ve oda buharlıydı ama bu yüzden olduğunu sanmıyorum. Acele et! Lütfen acele edin. Ona yardım etmelisin."

"Efendim, yolda bir ambulansımız var. Lütfen hatta kalın."

"Monroe, bebeğim, lütfen uyan. Lütfen." Eğildim ve soğuk dudaklarını öptüm. Hasta olsam bile umurumda değil. "Rengi de kapalı. Neredeyse kül gibi görünüyor." Hattaki kadına elimden geldiğince çok bilgi vermeye çalışıyorum.

"Efendim, ambulans bir dakika uzaklıkta. Ön kapınız kilitli mi?" "Hayır. Sanmıyorum."

"Gidip kilidi açabilir misin?" "Hayır. Onu bırakamam."

"Efendim, eşinize yardım edebilmek için evinize girebilmemiz gerekiyor. Koşup benim için kapıyı açabilir misiniz?"

"Siktir." Eğildim ve Monroe'nun soğuk dudaklarını öptüm. "Hemen döneceğim bebeğim. Söz veriyorum. Hemen döneceğim." Bu sefer, düşmeye başlayan gözyaşlarımı durduramıyorum. Ayağa fırlıyorum ve yatak odamızdan çıkıp koridordan ön kapıya doğru koşuyorum. Kapının kilidini açıp sallıyorum ve içeri gelmelerini söylüyorum. Dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya koşuyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Buradayım," diyorum ona, saçlarını gözlerinden okşayarak. "Benim için uyan, bebeğim." Uzanıp bornozunun ucundan çekerek kancadan çıkarıyorum ve üzerine örtüyorum. Kimsenin onu bu halde görmesini istemiyorum ama onu giydirmek için hareket ettirmeye de korkuyorum.

"Efendim, kapının kilidini açtınız mı? Sağlık görevlileri orada."

"Evet. Kapı açık."

Neden bu kadar uzun sürdü? Yarım saat önce aramış gibi hissettim. Gerçekte birkaç dakika olduğunu biliyorum ama buraya gelmeleri gerekiyor. Düşüncelerim nerede olduğumuzu soran bir bağırisla bölündü.

"Buradayım!" Geri aradım. Telefonu kapatıp cebime geri sokuyorum. Ayak hışırtıları duyuyorum ve ardından üç sağlık görevlisi odaya dalıyor. Etrafımızı sardılar ve onunla ilgilenmeye başladılar. İçlerinden biri göz kapağını yukarı çekiyor ve gözü başının arkasına doğru yuvarlanıyor.

"Ona karşı sakın ol!" Bağıriyorum, korku paniğimi öne çıkarıyor.

"Efendim," diye hitap etti kadın sağlık görevlisi bana, "biz işimizi yapıyoruz. Ona yardım edeceğiz ama siz de bize izin vermelisiniz. Geri  ekilmenizi istiyorum."

"Hayır. Hayır. Onu bırakamam. Onu asla terk etmemeliydim." "Efsane mi?"

Kafamı kaldırdığında Roman'ın kapıda durduğunu görüyorum. Etrafımızdaki manzarayı incelerken gözleri geniş ve endişe dolu.

"Hadi ama dostum. Bırak işlerini yapsınlar. Biz burada duracağız." Roman kolumu tuttu ve beni ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Yapamam." Tutuşunu kırmak için kolumu sarsıyorum. "Sakin onu çıkarma.

Çıplak," diyorum sağlık görevlilerine, kontrolümü tamamen kaybederek.

"Efsane." Roman şimdi daha yakın. Kollarını arkamdan sarıyor ve beni ondan uzaklaştırıyor.

"Hayır. Roma, hayır. Bana ihtiya ı var. Onu bırakamam. Bana ihtiya ı var. Mo!" Sesleniyorum.

"Dinle." Sesi sert. "Onlara ihtiya ı var. Onun üzerinde çalışmak için odaları olmalı. Bu onların işi, dostum. Bırak yapsınlar." Bana arkamdan sarılıyor, kollarını benimkilere doluyor ve beni yerimde tutuyor. "Derin bir nefes al."

"Onsuz nefes alamıyorum." Hayatımın aşkını banyomuzun zemininde baygın halde izlerken daha fazla g zyaşi döküyorum.

"Biliyorum." Sesi  atlar. "Bana ne gördüğümü söyle, Efsane. Neler oluyor?"

"Onu buldum. Hastaydı. Evde kalmalıydım. Bana kalmamamı söyledi ama ben burada olmak istedim. Rome, ona yardım etmeliler. Ona yardım etmelisin!" Onunla ilgilenmeye devam eden    sağlık görevlisine sesleniyorum.

"Ne aldı?" Erkek acil tıp teknisyenlerinden biri dönüp bana sordu. "Hiçbir şey."

"Bir şey alıp almadığını bilmemiz gerekiyor. Bu onun için ölüm kalım anlamına gelebilir."

"Hiçbir şey." Göğsümde  fke kabarıyor. "O lanet olası bir uyuşturucu bağımlısı değil. Hastaydı. Aldığı tek şey acil serviste verdikleri antibiyotik," diye karşılık veriyorum.

"Bu ne kadar zaman önceydi?" diye sorar diğer adam.

"Altı gün önce. İyileşmiyor. Onu geri götürmeye çalıştım, on günlük ilaçlarını bitireceğini ve iyileşmezse

geri döneceğini söyledi. Bana işe gitmemi söyledi. Evde kalmalıyım. Burada olmalıyım." Tekrar Roman'ın kollarına yığıldım.

"Seni yakaladım kardeşim," diyor, sesi duygu yüklü. "Seni yakaladım. O iyi olacak."

"Öyle olmalı. Lütfen, ona yardım edin." Bu kez, yardım çılgılığım en iyi ihtimalle zayıf. Yenilgiyi hissediyorum ve o anın ağırlığı iliklerime kadar işliyor. Onu kaybedemem. Lütfen, Tanrım, iyi olmasına izin ver.

"Hastaneye gidene kadar bekleyemeyiz. Hemen entübe etmeliyiz" diyor içlerinden biri.

"takılıyor," diye kadın sağlık görevlisi. Diğeri "Kan basıncı düşüyor" diye bilgi veriyor.

"RSI'ı zorluyorum," diye sesleniyor biri. "Şimdi yap," diyor kadın.

Ona yardım etmelerini istemek için ağzımı açıyorum - yapmaya çalıştıkları şey tam olarak bu olsa da - ama hiçbir kelime çıkmıyor. Tek yapabildiğim, boğazına bir tüp sokmalarını dehşet içinde izlemek. Roman'ın elinden tekrar kurtulmaya çalışıyorum ama tutuşu çok sıkı.

"Nefes almasına yardım ediyorlar Legend. Ona yardım etmek için bunu yapmaları gerekiyor. Sadece geri çekil, dostum. Bırak işlerini yapsınlar." Roman'ın sesi sakın ama sözlerindeki gerginliği duyabiliyorum.

"Onu seviyorum."

"Biliyorum istiyorsun. Hepimiz istiyoruz ama işlerini yapmalarına izin vermelisin. Monroe'nun şu anda buna ihtiyacı var."

"Ona ne verdin?" Sesimi bulup soruyorum.

"Onu entübe etmemize yardımcı olan ilaç," diye cevap veriyor kadın sağlık görevlisi, yaptığı işi bir kez bile bırakmadan.

Adamlardan biri "Oksijen daha iyi," diyor ve sesi rahatlamış gibi geliyor. "Neden uyanmıyor?"

"Efendim, gelen her şeyi yapıyoruz," diyor kadın nazikçe.

"Onu hemen içeri almalıyız." Hızlı ama dikkatli bir şekilde hareket ederek onu sıcak bir battaniyeye sardılar ve sedyeye taşıdılar.

"Ben de seninle geliyorum."

"Gelebilirsin ama önden gideceksin."

Sertçe başımı sallıyorum. Onunla kalmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. "Peki." Roman'a bakmak için döndüm.

"Git. Ben çocukları ve senin aileni arayacağım, Emerson da onun arasın."

"Sağ ol dostum." Sağlık görevlilerini evden çıkarken takip ediyorum, Roman'ın kilitleme işini halledeceğini biliyorum, halletmezse de oh olsun. Şu anda Monroe'dan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Acil servise gittiğimizde bir telaş vardı. Ben masanın başında onu kontrol ederken onu çift kapıdan geçiriyorlar. "Karımı şimdi görebilir miyim?" Resepsiyon görevlisine sordum.

"Sizi özel bir aile bekleme odasına alacağım ve doktor sizinle konuşmak için gelecek."

"Onunla birlikte olmak istiyorum."

Gözleri yumuşar. "Biliyorum ama şu anda ona yardım etmemize izin vermelisin. Doktor yakında sizinle olacak." Başını salladı ve ben de onu koridorda bir odaya kadar takip ettim.

O kadar büyük değil ama özel bir yer. Birinin, herhangi birinin içeri girip bana nasıl olduğunu söylemesini bekleyerek ileri geri adım atıyorum.

Kapı açılıyor ve içeri Roman, Emerson, bebek Lilly ve annem giriyor. "Anne." Kolları beni sardığında kırılıyorum. Yapmam gerektiğini bildiğimden daha sıkı sarılıyorum ona, ama cezaya ihtiyacım var. "Uyanmayacak," diyorum ve bir hıçkırık duyuyorum.

Kafamı kaldırdığımda Emerson'ın bana doğru koşmadan önce Lilly'yi Roman'a verdiğini görüyorum. Annemden uzaklaşıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. İkimiz de hıçkıra hıçkıra ağlıyorduk. "O iyi olmak zorunda, Em. İyi olmak zorunda."

"O bir savaşçı," diye fısıldıyor.

Onu bıraktığımda, ailesi odaya girerken ikimiz de gözlerimizi siliyoruz. Onlara bildiklerimi anlatıyorum ve annesini sıkıca kendime sarıyorum. Roman'ın ailesi geldi ve desteklerini sundular. Forrest, Lachlan ve Maddox bize katılırken onlar da Lilly ile birlikte gidiyorlar.

Her şeyi tekrar gözden geçiriyorum, onlara bildiklerimi anlatıyorum ve hepsi bana onun iyi olacağına dair güvence veriyor. Keşke bunu kesin olarak bilebilseydik. Onlar orada değildi. Mavi dudaklarını görmediler ya da soğuk ellerini tutmadılar. Gözlerinin kafasının içine yuvarlandığını görmediler ya da daha rahat nefes alabilmesi için sağlık görevlilerinin boğazına bir tüp sokmasını izlemediler.

"Monroe Raines'in ailesini arıyorum," diyor beyaz önlüklü, tuzlu biberli saçlı, uzun boylu bir adam odaya girerek.

"Ben onun kocasıyım; bunlar da anne babası, erkek kardeşleri ve kız kardeşi." Arkadaşlarımızın dinamikleri üzerinden gitmenin bir anlamı yok. Bunun için zamanımız yok.

"Kızım nasıl?" diye soruyor babası.

"Odanın önünde serbestçe konuşabilir miyim?" diye soruyor doktor. "Evet," diye cevap vermek için acele ediyorum. "Karım nasıl?"

"Ben Doktor Hamilton. Eşinizin durumu stabil, ancak size birkaç soru sormam gerekiyor."

Monroe'nun annesi yumuşak bir sesle, "Devam edin Doktor," diyor. "Evliliğiniz nasıl gidiyor?"

"Mükemmel," diye yanıtlıyorum hemen. "Bunun karımın durumuyla ne ilgisi var?"

"Bu tür soruları sormak bir protokoldür."

"Mutlular," diye konuşuyor Emerson. "Onları tanıyan herkes mutlu olduklarını bilir."

Doktor Hamilton başını sallıyor. "bir şey alıyor muydu? Tuhaf ya da her zamanki tavırlarının dışında davranıyor mu?"

"Hayır. Altı gün önce acilde kendisine verilen antibiyotikleri alıyordu ama işe yaramış gibi görünmüyorlardı. Karım uyuşturucu bağımlısı değil." Sinirliyim ve bunu kimin bildiği umurumda değil. Ses tonum her şeyden çok pislik gibi ve şu anda umurumda bile değil.

Gözleri diğer adamlara kayarken doktor beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Ne? Dövmelerimiz var diye hemen yasadışı bir işe bulaştığımızı mı düşünüyorsunuz? Size bir şey söyleyeyim. Derim ve onunla ne yapmaya karar verdiğim benim seçimim. Neden bu kadar yargılayıcı olmayı bırakıp gidip işini yapmıyor ve karımla ilgilenmiyorsun?"

"Bizi tanıyorsunuz," diye konuşuyor Monroe'nun babası. "Ama sizi temin ederim ki bu adamlar onurlu insanlar ve ben kızımı tanıyorum. Uyuşturucu kullanmıyor."

"Neredeyse her davada aynı hikayeyi duyduğumuzu ve bize gerçeğin yarı yarıya söylendiğini anlamalısınız."

"Olabilir, ama bu sefer gerçek bu. Şimdi bize kızımın nesi olduğunu söyleyecek misiniz, yoksa yeni bir doktor mu talep etmemiz gerekiyor?" diye soruyor. Yanıma geliyor, elini omzuma koyarken kolunu karısının beline doluyor. Birlikte sağlam bir birlik olarak duruyoruz, kızımız için savaşıyoruz.

Doktor, "Bana biraz hastalığından bahsedin," diye sorar.

"İki haftadır kendini kötü hissediyordu. Altı gün önce acil servise gitti ve bronşit teşhisi kondu. Verdikleri ilaçların bir faydası olmamış gibi görünüyordu ama tekrar gitmeden önce reçeteyi bitirmeye kararlıydı. Enerjisi düşük ve derin, hışırtılı bir öksürüğü var. Kolayca nefes nefese kalıyor, bu yüzden çok fazla hareket etmiyor. Hasta olmadığı zamanlarda genç, sağlıklı ve canlıdır."

Doktor başını sallıyor. Önündeki tablete dokunuyor ve bize bakmadan önce ekranı okuyor. "Hâlâ toksikoloji raporunu bekliyoruz. Size inanmadığımızdan değil ama protokol böyle. Göğüs röntgeni ve tomografisi çekildi ve radyolojinin bunları okumasını bekliyoruz. Entübe edildi, yani boğazındaki tüp nefes almasına yardımcı oluyor. Bay Raines, anladığım kadarıyla 911'i arayan sizdiniz."

"Evet."

"Beş dakika daha geçseydi çok farklı bir sonuçla karşı karşıya kalacaktık. Sağlık görevlileri tarafından belgelenen hayati bulgularına göre bunu başaramazdı. Bu gece karınızın hayatını kurtardınız."

Nefesim ciğerlerimi terk ederken o elindeki tablete dokunmaya devam ediyor ve ben ellerimi saçlarıma gömerek bir sandalyeye çöküyorum.

Ölebilirdi.

Eğer işten çıkmak için bir saniye bile bekleseydim. Bazen yaptığım gibi ona çiçek almak için dursaydım, onu kaybedebilirdim. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve bir hıçkırık göğsümde sıkışıyor. Doktorun alerjileri ve diğer tıbbi geçmişi hakkında sorular sorduğunu duyuyorum ama cevap vermek için kendi kederimden kendimi çekemiyorum. Neyse ki Emerson ve ailesi benim için boşluğu dolduruyor.

Önümde bir varlık hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda Forrest'ın gözlerinde yaşlarla orada durduğunu görüyorum. Dizlerinin üzerine çöktü ve beni kucakladı.

"Seni yakaladım kardeşim. Seni tuttum." İkimiz de ağlarken ona sıkıca sarıldı. O, kız kardeşi için, ben de hayatımın aşkı için.

Kendimizi toparlıyoruz ve Forrest ayağa kalkıp yanımdaki koltuğa oturuyor, ben de doktorun söylediklerine geri dönüyorum. Onun için kendimi toparlamalıyım.

"Ateşi yüksek, 103.4. Her olasılığı elemek için testler ve kültürler yapıyoruz," diye açıklıyor doktor.

"Onu ne zaman görebilirim?" diye sordum. Sesimdeki kırıklığı ben bile duyabiliyorum.

"Şu anda tıbbi olarak indüklenmiş bir komada. Güçlü düzeyde IV antibiyotik, sıvı, ve anti-viral ilaç kullanıyor. Kan

Basınç son derece düşüktü, bu yüzden ona bunun için de ilaç veriyoruz. Tüm testler sonuçlandığında daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"Onu ne zaman görebilirim?" Tekrar soruyorum.

"Onu yakından izlenebileceği yoğun bakım ünitesine götürüyoruz. Normalde bir seferde iki kişi olur ama personelin işine karışmamayı kabul ettiğiniz sürece üç kişi de olabiliriz. Onun daha iyi olmasını biz de sizin kadar istiyoruz ve işimizi yapmamıza izin vermeniz gerekiyor."

"Anlaşıldı. Sadece onunla birlikte olmam gerekiyor."

"Ziyaret saatleri-" diye başladı ama sözünü kestim.

"Bu hastaneden çıkana kadar onun yanından ayrılmayacağım. Bunun gerçekleşmesi için kime ödeme yapmam ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama onu bırakmayacağım."

Doktor Hamilton iç geçirir. "Kalabilirsin ama onun bakımına ilk kez müdahale edersen seni buradan uzaklaştırırım."

Başımı sallıyorum. Onunla sürece dilimi ısırp ağzımı kapalı tutacağım.

BÖLÜM

YİRMİ DÖRT

EFSANE

Sonunda yalnız kaldık. Saatler süren cesaretlendirmelerden ve beni de aynı şeyi yapmaya ikna etme çabalarının başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra, herhangi bir değişiklik olursa arayacağıma söz vererek, onun ailesini ve benimkileri bu gece kendi yataklarında uyumak üzere eve gitmeye ikna ettim. Arkadaşlarımız da aynısını yaptı. Odasının ışıkları kapalı ama hala bağlı olduğu makinelerin ışıltısı var.

Beni odasına getirdiklerinden beri yanından ayrılmadım ve ayrılmayacağım. O iyileşene kadar bu hastaneden ayrılmayacağım. Sessizce sandalyemi kaldırıp yatağa yaklaşıyorum ve yavaşça elini elime alıyorum. Parmakları hala soğuk ama eskisi gibi değil. Rengi daha iyi. Kül rengi gibi görünmüyor. Dudakları ve parmakları hala olması gerekenden daha koyu bir renkte ama artık mavi değiller.

"İlerleme kaydediyorsun, güzelim," diyorum ona. Tüm tüplere ve kablolara dikkat ederek elinin arkasını öpmek için eğildim. "Bugün beni korkuttun. Hâlâ da korkutuyorsun. Seni banyoda yerde gördüğümde kalbim durdu." Gözyaşlarımın birikmeye başladığını hissediyorum ve bu karanlık odada sadece ben ve o varız, bu yüzden onları durdurmaya zahmet etmiyorum. "O güzel mavi gözlerini benim için açmanı istiyorum bebeğim. Seni görmem gerek." Elini tekrar öpüyorum ve alnımı yatağa yaslıyorum. Uyanmayacağını biliyorum. Onu tıbbi olarak komaya soktular ama eğer beni dinliyorsa, burada olduğumu ve bana geri dönmesi için mücadele ettiğimi bilmesini istiyorum.

Hayatım boyunca hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Onu izlemek için başımı tekrar kaldırıyorum. Göğsünün hafifçe inip kalkması, buna neden olanın bir makine olduğunu bilsem bile, beni rahatlatıyor. O hâlâ burada. Hâlâ savaşıyor.

"Bu hayatı sensiz yaşayamam, Monroe. Hasta olduğunu biliyorum ama lütfen bebeğim. Lütfen bana geri dönmek için savaş. Sana ihtiyacım var. Bir sürü planımız var. Bebeklerimizle dolduracağımız kocaman bir evimiz var. Arka bahçemizde düzenleyeceğimiz bir sürü barbekümüz var ve birlikte yaşlanacağımıza söz verdik. Bu sözü tutman için sana ihtiyacım olacak.

"Keşke sana sarılabilseydim. Seni incitmekten ya da evden atılmaktan korkmasaydım, o yatağa tırmanır ve seni kollarıma alırdım. Kalmadığım için çok üzgünüm. Ne kadar hasta olduğunu biliyordum. Orada olmalıydım. Kahretsin, çok geç kalmış olabilirdim. Beş dakika daha geç kalsaydım seni kaybedebilirdim." Korkumun beni ele geçirmesine izin verirken hıçkırıklar göğsümü parçalıyor.

Hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Zihnim durmadan çalışıyor. Bundan kurtulmak zorunda. İyi olmak zorunda. Onun iyi olmasına ihtiyacım var. Hâlâ yapacak çok şeyimiz, birlikte yaşayacak çok hayatımız var. Gözlerimi kapatıyorum, başımı yatağa yaslıyorum, sakın kalmaya çalışırken onun elini tutuyorum. Sonunda uyku beni ele geçiriyor.

Bir de baktım ki bir hemşire yanımdaki odada serum torbalarını değiştiriyor. "Uyandırdığım için özür dilerim," diye fısıldıyor.

"O nasıl?"

"Hayati değerleri iyi. O bir savaşçı."

Başımı sallıyorum. "Duydun mu güzelim? Sen bir savaşçısın." Ayağa kalkıyorum ve banyo molası vermeden önce alnına bir öpücük konduruyorum. Çıktığımda hemşire gitmişti ama yatağın karşı tarafındaki şezlonga daha önce olmayan bir battaniye ve yastık serilmişti.

"Ben buradayım bebeğim. Uzanacağım ama seninleyim, tamam mı? Sensiz bir yere gitmiyorum. Seni içimdeki her şeyle seviyorum, Monroe Raines." Bu kez yanağından öpüyorum ve şezlonga yerleşiyorum. Rahatsız ama yorgunluk üzerime çöktükçe uykuya dalıyorum.

İkinci kez uyandığında güneş doğmaya başlamıştı. Ellerimi yüzüme silerek doğruluyorum. Monroe'yu kontrol ediyorum ama herhangi bir değişiklik yok gibi görünüyor. Hâlâ onu hayatta tutan makinelere bağlı ve boğazında bir tüp var. İçimde bir yumru var ama onu yutuyorum. Onun için güçlü olmalıyım.

Ayağa kalktım ve yatağa doğru ilerledim.

"Günaydın, bebeğim." Yanağına bir öpücük konduruyorum. Odasının kapısı açılırken "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Dr. Hamilton içeri giriyor. "Günaydın, Efsane."

"Doktor," diye selamlıyorum onu.

"Dün geceki hayati değerlerine bakıyordum. Durumu stabil, ki bu iyi bir şey. Bugün ilerleyen saatlerde süttten kesme testi yapacağız."

"O da ne?"

"Makinenin sesini kısacağız ve kendi başına nasıl nefes alacağını göreceğiz."

"Bu güvenli mi?"

"Evet. Ciğerlerinin nasıl iyileştiğini ölçmek için çok önemli bir test." Sandalyeyi çeker ve oturur. "Test sonuçlarını aldık."

"Ve?"

"Toksikoloji raporu negatif çıktı." "Sana söylemiştim."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Sizi temin ederim ki alınmak istemedim. Bu bir protokol. Sizin gibi kararlı bir şekilde gelen ve sevdiklerinin uyuşturucu kullandığından haberi olmayan pek çok aile var."

"Anlıyorum. Daha iyi idare edebilirdim," diyorum ona.

Beni başından savdı. "Az önce çok travmatik bir şeye tanık oldun. Bu geçmişte kaldı. Şimdi, göğüs röntgenleri ve CT taramaları, kültürler ve yaptığımız diğer çalışmalar, viral pnömoni olduğunu gösteriyor."

"Antibiyotik kullanıyordun."

"Öyleydi ama doğru antibiyotikler değildi." "Onu geri göndermem gerektiğini biliyordum," diye mırıldandım.

"Acil bakım notlarından görebildiğim kadarıyla, klasik bir bronşit vakası vardı. Uygun şekilde tedavi edilmiş. Ancak, bu sadece olabilecek şeylerden biri. Bu tür hastalıklarda zatürre aniden ortaya çıkabilir. Muhtemelen onu getirmiş olsaydınız, susuz kaldığı için yine de serum ve sıvı tedavisi için hastaneye yatırırdık."

"Ama o zaman burada, bir hastane yatağında, bir tüp ve onun için nefes alan bir makine ile yatıyor olmazdı."

"Bundan emin değiliz. Bu konuda kendini hırpalama, Efsane. Onu kurtardın. Beş dakika daha olsaydı bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Bunu unutma. Karının hayatını kurtardın."

"Elimden gelse benimkini onunkine verirdim."

"Onu sağlığına kavuşturup eve, sana geri getireceğiz."

"Bu sözü veremezsiniz."

"Haklısınız, yapamam. Ancak, onun istatistiklerine bakabilirim ve ekibime ve ilacın arkasındaki bilime güvenebilirim. Elbette bu her zaman yeterli olmayabilir ama eşiniz bir savaşçı."

"yle." Başımla onaylıyorum.

"Bu ğleden sonra sütten kesme testi için geleceğiz. Eğer iyi giderse, onu bir alt üniteye alacağız ve orada da iyi gitmeye devam ederse, sonunda onu eve gtrebileceksiniz."

"Ne zaman uyanacak?"

"Onu hala tıbbi olarak indüklenmiş komada tutuyoruz. Eğer sütten kesme testini geçerse, bu ilaçları keseceğiz ve ilaçların etkisi geçtikçe uyanacaktır."

"Gerekir mi?"

"İnsan vücudu genellikle bir gizemdir. Bu şekilde çalışması gerekir ve elde edeceğimiz sonucun da bu olacağını umuyorum."

"Uyandığında ne beklemeliyim?"

"ok halsiz olacak ve ikinci gidip gelecek. Çok fazla uyuyacak, ancak zaman geçtikçe sersemlik geçecek ve daha açık fikirli ve uyanık olacak. Tp nedeniyle birkaç gün boğazı ağrıyacak ve sesi de bunu yansıtabilir."

"Teşekkür ederim, Doktor."

Başını sallıyor ve girdiği gibi sessizce çıkıyor.

"Duydun mu bebeğim? Makine olmadan normal nefes alıp alamayacağını göreceğiz. Bu insanlara bir savaşçı olduğunu göstereceksin."

Emerson'ın hediyeelik eşya dükkanından benim için aldığı şarj aletinden telefonumu kapıp aileme bir mesaj gönderiyorum. Acele etmeden, doktorun az önce bana söylediği her ayrıntıyı onlara aktardığımdan emin oluyorum. Sonra bu mesajı aynen kopyalayıp arkadaşlarımıza gönderiyorum. Herkesi bilgilendirdikten sonra yatağın diğer tarafındaki sandalyeye ve eşimin elini tutarak gözlerini açmasını istiyorum.

"Buradayım, Mo. Buradayım ve o bebek mavilerini görmeye ihtiyaım var. Lütfen bana geri dn. Sana ihtiyaım var."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye soruyor kayınvalidem. "Sütten kesme testini geçemedi, peki sırada ne var?"

"Bu alışılmadık bir durum değil. Yarın tekrar deneyeceğiz. Hayati değerleri iyileşmeye devam ediyor, ateşi düştü ve kan basıncı dengeleniyor. Hâlâ biraz düşük ama bu beklenen bir şey."

"Ne zaman tekrar deneyeceğiz?" Ben soruyorum.

"Durumu stabil kalmaya devam ederse yarın tekrar deneyeceğiz." "Yani o zamana kadar uyanmayacak mı?" diye soruyor babası.

"Hayır. Onu makinelerden ayırana kadar tıbbi olarak indüklenmiş bir komada tutuyoruz."

"Teşekkür , Doktor." Başını sallar ve izin ister.

"Legend, neden eve gidip duş almıyorsun ve biraz kestirmiyorsun? Biz onunla kalırız," diye öneriyor Heather.

"Bunu takdir ediyorum ama bu hastaneyi onsuz terk etmeyeceğim."

"Oğlum." Eric elini omzuma koydu. "Onu bırakmayacağız."

"Yapmayacağını biliyorum. Ama ben de yapamam. Eğer yapabilseydim, onun yerini alırdım. Bunu ondan almakta tereddüt etmezdim." Kayınvalidemle yüzleşmek için döndüm. "Kızınız benim her şeyim. Yeminimi ederken her kelimesinde ciddiydim. Hastalıkta ve sağlıklıta. Bana ihtiyacı var. Burada onun için savaştığımı bilmesi gerek. Bana ihtiyacı varken burada olmama ihtimalini göze alamam. Dün evde kalmalıydım. İyileşmediğini biliyordum. Onu doktora götürmem için ikna etmeye çalıştım ama inat etti. Daha çok çabalamalıydım." Sesim çatlıyor. "Onsuz yaşayamam." Neyi farklı yapabileceğime dair düşünceler zihnimde dönüp duruyor. Geri dönüp onu terk etme kararımı değiştiremeyeceğimi biliyorum. Bırakmak için mücadele ediyorum. Belki uyandığında, o güzel mavi gözlerini gördüğümde ve sesini duyduğumda, bunu zihnimin gerisine itebileceğim.

Heather kocasını iterek bana sıkıca sarılıyor. "Seni çok seviyor. Onun için burada olduğunu biliyor ve bu senin suçun değil. Böyle şeyler olur, Legend. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Dün sabah onunla konuştum. Onunla nasıl ilgilendiğini ve seni işe gitmeye zorlamak zorunda kaldığını anlattı. Bu suçu üstlenemezsin."

"Sadece uyanmasına ihtiyacım var. Bana o güzel mavi gözlerini göstermesine ve her zaman yaptığı gibi bana gülümsemesine ihtiyacım var. Bana mantıksız davrandığımı söylemesine ihtiyacım var. Kendi başına tam bir nefes almasına ihtiyacım var çünkü o banyoya girdiğimden beri kendim nefes almış gibi hissetmiyorum."

"Kızımızı sevme şeklini seviyorum," diye fısıldıyor Heather.

"Sana oğlumuz demekten gurur duyuyorum," diye katılıyor Eric.

"Onu sevmek çok kolay." Sulu gözlerle gülümsüyorum.

"Arkadaşların dışarıda ve merhaba demek istiyorlar. Ailen de öyle. Biz dışarı çıkacağız ve sıranın onlara gelmesine izin vereceğiz. Gidip yiyecek bir şeyler alacağız. Sana bir şey getirebilir miyiz?" Heather sorar.

"Pek iştahım yok ama teşekkür ." Bana sarıldı ve kapıdan çıktılar.

"Duydun mu güzelim? Burada seni görmek isteyen, iyileşmeni dileyen o kadar çok insan var ki."

Kapı hafifçe çalınıyor ve annemle babam içeri giriyor. Onları görür görmez yine gözlerim doluyor. "Merhaba."

"Nasılsın oğlum?" Babam bana soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bunun için bir günü daha var." Sütten kesme testini ve nasıl başarısız olduğunu anlatmaya devam ediyorum ve yarın tekrar deneyebileceğimizi söylüyorum. "O güçlü. Doktor hayati değerlerinin iyiye gitmeye devam ettiğini söylüyor, bu yüzden yarınki testi geçebileceğinden umutlu."

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor annem. "Ona. Sadece ona ihtiyacım var."

Bizimle on beş dakika kadar vakit geçirdikten sonra, eve geldiğinde evin mikroplardan arınmış olması için temizlik yapmak üzere benim evime gideceklerini söylüyorlar. Onlara teşekkür ediyorum ve gitmeden önce ikisine de sarılıyorum.

"İçeri girebilir miyiz?" Emerson kafasını kapıdan içeri uzatarak sorar.

"Evet. Bebeğim, Em ve Rome burada." Beni duyabiliyormuş gibi onunla konuşuyorum. Duyup duymadığını bilmiyorum ama küçük de olsa bir şans varsa, hâlâ burada olduğumu bilmesini istiyorum. Hâlâ onunla birlikte bu savaşı veriyorum.

"Ailesi bizi bilgilendirdi."

"Yarın." Başımı salladım. "Yarın geçecek." Sadece Monroe için değil, kızımın kendi başına nefes almasına yardım edebilecek herhangi biri ya da herhangi bir güç için evrene pozitiflik yayıyorum. Cep telefonum çalıyor ve yatağımın başucundaki masaya uzanıyorum. Ekranda büyükannemin avukatının adını görüyorum ama aramayı sessize alıyorum.

"Eğer buna ihtiyacın varsa onunla kalabiliriz," diye teklif ediyor

Emerson. "Hayır. Avukat arıyor."

Emerson'ın gözleri büyür. "Oh kahretsin. Toplantı. Yarın evlilik yıldönümünüz. Özür dilerim. Her şey olup biterken unutmuşum."

" değil."

"Ne yapacaksın?" Roman sorar.

"Karımı eve götürmeme izin verilene kadar bu sandalyede oturacağım. Para umurumda değil. Hiçbir zaman da olmadı. Tek umursadığım o. Bana kalırsa, para bağışlanabilir. Karımı daha hızlı iyileştirmeyecek. Tekrar kendi başına nefes almasına yardımcı olmayacak. Buna ihtiyacım yok."

Telefonum tekrar çalıyor ve arayan aynı numara. Ayağa kalkıp odanın köşesine doğru yürüyorum. "Alo."

"Bay Raines, ben Edward Mullins. Yarınki randevumuzu teyit etmek için aramıştım. Hâlâ yeni evinizde buluşuyoruz, değil mi?"

"Hayır." Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Nerede olduğumu bilmiyor. "Toplantı olmayacak. Gelemeyeceğim."

"Efsane, anlıyorsun değil mi-" diye başladı ama sözünü kestim.

"Anladığım kadarıyla eşim yoğun bakım ünitesinde yatıyor ve yaşam savaşı veriyor. Anladığım şey, hiçbir miktar paranın onu iyileştiremeyeceği. Anladığım şey, bu hayatı onsuz yaşayamayacağım. Beş milyon dolar olmadan da yaşayabilirim. Yani, hayır, Bay Mullins, yarın görüşmeyeceğiz."

"Karınıza olanları duyduğuma üzıldüm."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Gitmem gerek." Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu cebime atıyorum. "Bundan nefret ediyorum. Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyorum."

Emerson yanıma gelip beni kucaklıyor ve ben de ona sıkı sarılıyorum. "Seni çok seviyor, Legend. Bize geri dönecek."

"Ona ihtiyacım var. Planlarımız var. Bebekler, barbeküler ve birlikte yaşlanmak. Bunu yenmek zorunda."

"Yapacak," diyor Roman, elini omzuma koyarak. Sıkıca kavlıyor ve bana güç veriyor. "Sadece iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

Birkaç dakika sonra Emerson geri çekilir. "Diğerleri gelip onu görmek için sabırsızlanıyor. Drake ve Lyra da kontrol ediyor."

"Onlara teşekkür ettiğimi söyle."

"Bir süre buralarda takılacağız. Ayrılmadan önce tekrar gelip vedalaşacağız."

"Seni seviyorum, dostum." Roman beni kucakladı. "Ben de seni seviyorum."

Onlar gidiyor ve ben yatağın yanındaki yerime oturuyorum. Monroe'nun eli nihayet benimkinde sıcak. Umut içimde kabarıyor. "İyileşiyorsun bebeğim. Ellerin sıcak. Rengin daha iyi. Sadece savaşmaya devam et. Ben buradayım. Her adımında yanındayım. Sadece savaşmaya devam et."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

YİRMİ BEŞ

MONROE

Elini hissedebiliyorum. Sıkmaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. "Sadece savaşmaya devam et."

O sesi tanıyorum. Efsane savaşmamı istiyor. Deniyorum ama hareket edemiyorum ve gözlerim açılmıyor. Karanlık ve göğsüm ağrıyor.

"Sadece savaşmaya devam et."

. Çığlık atmak istiyorum ama kelimeler gelmiyor. Tekrar deniyorum ama karanlık beni ele geçiriyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

YİRMİ ALTI

EFSANE

"Sikeyim evet!" Ben bağıryorum, doktor ve hemşire de gülüyor. Kayınvalidemin önünde küfür ettiğim için kendimi kötü hissetmeliyim ama umursayacak iradeyi kendimde bulamıyorum. Yatağın yanına koştum ve elini elime aldım. "Başardın bebeğim. Geçtin."

"Tüpü çıkaracağız ve onu yakından izleyeceğiz. Durumu stabil kaldığı sürece onu aşağı üniteye alacağız."

"Peki ne zaman uyanacak?"

"İlaçları keseceğiz. Bu birkaç saat, hatta günlerce sürebilir. Her hasta farklıdır, ancak son kırk sekiz saat içinde olduğu gibi, önümüzdeki on saat içinde daha uyanık olmaya başlayacağını umuyorum."

"Teşekkür ederim, Doktor," diyor Eric ona. Sesindeki duyguyu duyabiliyorum.

Zor birkaç gün oldu.

O ve Heather yatağın karşı tarafına geçerler. "Kızımız tam bir savaşçı," diyor Heather.

"Öyle. Çok iyi gidiyorsun, bebeğim. Sadece savaşmaya devam et. Bunu başarabilirsin ve ben buradayım." Elini kaldırıp dudaklarına götürüyorum. "Seni çok seviyorum, Monroe." Gözlerim yaşıyor ama düşmemelerini istiyorum. İyileşiyor. Testi geçti ve kendi başına nefes alıyor. Bana geri dönmek için savaşıyor. Öyle olduğunu biliyorum.

"Annen ve ben evi temizledik, arşıfları yıkadık ve bu öğleden sonra dondurucuya koymak için yemek yapıyoruz. Birkaç saat içinde onu ve seni kontrol etmek için geri geleceğiz."

"Her şey için teşekkür ederim." Onlara gülümsedim.

Ayrılmadan önce ikisi de bana sarılıyor ve ben de onunla birlikte yatmadan yatağa en yakın sandalyeye oturuyorum. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Yine kendi başına nefes alıyorsun. Böyle devam et, güzelim. Seni buradan çıkarıp eve ve yatağımıza götüreceğiz. Seni seviyorum. O bebek mavilerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Başımı yatağa yaslıyorum, hâlâ onun elini tutuyorum ve uykuya dalıyorum.

Elini elimde hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Doğrudum ve tüm dünyadaki en güzel manzarayı gördüm. "Hey, bebeğim." Sesim çatlıyor. "O güzel mavi gözleri görmek güzel."

"Ne?"

"Dur bakalım. Sana bir içki getireyim." Masanın üzerindeki sürahiden ona bir bardak su dolduruyorum ve pipeti dudaklarına götürüyorum. Ağgözlülükle içerken ona "Yavaş ol," diyorum.

"Ne oldu?" Yüzünü buruşturuyor. Sesi hırıltılıydı ve boğazının ağrıdığı belliydi.

"Sana her şeyi anlatacağım, ama izin ver hemşireyi arayayım da gelip seni kontrol etsinler." Hemşire çağırma düğmesine basmadan önce eğilip dudaklarından öpüyorum. Endişenin ağır yükünün omuzlarımdan kalktığını hissedebiliyorum.

O iyi olacak.

Bir dakika geçmeden hemşire telaşla odaya giriyor ve Monroe'nun uyandığını görünce gülümsüyor. "Kocanız haklıymış. Çok güzel mavi gözlerin var. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Tamam. Hatırladığımdan daha iyi. Ne oldu?" diye sorarken bariz bir rahatsızlık içinde boğazına uzanıyor. Keşke bu acıyı onun yerine ben çekebilseydim.

Tek yapabildiğim onun elini tutmak ve güzel mavi gözlerine bakmakken hemşire hayati göstergelerini almaya devam ediyor. Onları bir daha görüp göremeyeceğim endişesi gitti ve yerini rahatlama aldı. Ancak, konuşma yeteneğimi de çaldı. Ona nasıl hissettiğimi anlatacak kelimeleri bulamıyorum.

Onu bulmak, bu yatakta yattığını görmek, bana ne zaman dönüp dön emin olamamak. Doktorların onu tıbbi olarak komaya soktuğunu biliyorum ama onu bulduğumdan beri baygındı. Aklımın bir köşesinde hep şu soru vardı: Ya yanılıyorsa?

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştiriyorum ve ona son birkaç günü anlatmaya başlıyorum. "Bizi epey korkuttun."

"Beni bu şekilde bulmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ben . Sadece beş dakika daha geç , başaramayabileceğini söylediler."

Hemşire, "Doktoru içeri göndereceğim," diyor.

"Seni özledim," diyorum ona, elini dudaklarıma götürüp öpüyorum. "Seni duydum."

"Sen mi yaptın?" İtirafı karşısında nabzım hızla atıyor. "Emin değildim ama eğer bir şans varsa, burada olduğumu bilmeni istedim."

Başını sallıyor. "Sana ulaşmaya çalıştım ama başaramadım."

Hay sikeyim. Kaldığıma çok memnunum. Bana söyleyemese bile burada olduğumu bilmesine sevindim. "Sorun yok bebeğim. Buradasın ve iyi olacaksın. Seni çok seviyorum, Monroe."

Sözlerim üzerine tüm vücudu gevşer gibi oldu. "Ben de seni seviyorum."

Hala hem rahatlama hem de sevinçten titreyen ellerimle ailemize ve arkadaşlarımıza bir mesaj gönderiyorum. Telefonumu cebime geri koyarak, onu görmeye gelen herkesten bahsediyorum. Annemle babamın evi temizlediğini ve eve döndüğü zaman için dondurucumuzu stokladıklarını anlatıyorum.

Uykuya dalıp çıkıyor ama bu konuda kendimi telaşlandırmıyorum. Doktor böyle bir durum olabileceği konusunda beni uyarıştı. Tekrar uyanana kadar burada onunla oturup elini tutmaktan son derece memnunum.

"Bunca zamandır burada mıydın?" Sesi beni düşüncelerimden çekip alıyor.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı hâlâ benimkine dolanmış olan eline bastırıyorum. "Evet."

"Bitkin görünüyorsun."

"Teşekkür ." Ona gülümsedim. "Çok güzel görünüyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Biz zaten evliyiz, Legend. Şu anda güzel görünmediğime eminim."

"Sen benim için her zaman güzelsin."

Bakışları yumuşuyor. "Eve gidip biraz dinlenmelisin."

"Asla olmaz. Sen yanımda olmadığın sürece buradan ayrılmayacağım." Doktor iyi haberlerle içeri girdiğinde kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı.

"Hayati değerleriniz mükemmel. Şu anda aşağı ünitelerde sizin için bir oda hazırlıyoruz. Tebrikler Bayan Raines, yoğun bakımdan çıkıyorsunuz."

"Teşekkür ederim, Doktor." Elini sıkmak için ayağa kalktım. "Karımı ne zaman eve götürebilirim?" Endişenin ağırlığının gittiğini sanıyordum ama onun sözleri sonunda göğsümdeki ağırlığı kaldırdı.

"Onu izleyebilmemiz ve bir gün daha serum antibiyotik alabilmemiz için bir gece daha kalacak. Kendi başına yemesi, içmesi ve tuvaleti kullanması gerekecek. Tüm bunları yapabiliyorsa ve herhangi bir aksilik olmazsa yarın onu eve götürebilirsiniz. Saat sekiz gibi viziteye çıkacağım ve gece boyunca durumu iyi olursa taburcu işlemlerine başlayacağız."

"Duydun mu bebeğim? Kış tekmelemeye devam edersen yarın seni buradan atarız."

Ağzının köşesi bir gülümsemeyle kalkıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. O iyi olacak.

BÖLÜM

YİRMİ YEDİ

MONROE

"Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye soruyor annem.

"Anne, ben iyiyim. Söz veriyorum. Legend bana çok iyi bakıyor."

"Oh, bunu biliyorum." Elini havada sallıyor. "O adam seni seviyor." "Evet, o adam seviyor," diyor Legend odaya girerken. Annesinin tavuk çorbasından bir kâseyi masaya koyuyor. "Annem taze bir parti."

"Bana daha önce telefonda söyledi. Hepiniz beni şımartmayı bırakmalısınız." Legend şakağıını öperek, "Asla olmayacak, güzelim," diyor.

"Pekâlâ, artık yakanızdan düşeceğiz. Legend, işe döneceğın zaman bize haber ver. Annen ve ben Monroe'ya sırayla eşlik etmeye karar verdik bile," diyor annem ona. İşı nasıl kaçırdıklarını bilmiyorum ama bu konuda onlarla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum. Ne olursa olsun burada olacaklar.

"İhtiyacım yok-" diye başlıyorum ama ikisi de bana "tartışmayın" der gibi bakıyor, ben de vazgeçiyorum.

"Zayıfsın, bebeğım. Doktor biraz ağırdan alman gerektiğini söyledi. Vücudun hala iyileşiyor."

"Tamam," diye kabul ediyorum çünkü buna benden daha çok ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Boğazım biraz ağrıyor ve halsizim ama doktor günler geçtikçe bunun da düzeleceğine dair bana güvence verdi.

"Sizi seviyorum çocuklar," diyorum aileme. İkisi de bana sarılmak için eğiliyor, koltuktan kalkmama izin vermiyorlar. Bu benim evdeki ilk günüm ve yanımda olmalarını takdir etsem de kocama sarılmaya hazırım.

"Buraya gel." Legend beni kucağına çekti ve sarıldı. "Siktir, bebeğim. Seni çok özledim. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

"Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Burada, evimizde, kollarımda olduğun için çok rahatladım."

"Her zaman olmak istediğim yer burası. Başlama nedenimiz bu değildi ve bu hikayenin nasıl bitmesi gerektiği de değildi. Bu sonu daha çok seviyorum."

"Bunu sensiz yapamam, Monroe. Bu hayatı sensiz yaşayamam." "Seni seviyorum." Eğiliyor ve beni öpüyor. "Göründüğümde daha güçlüyüm." durumu hafifletmeye çalışarak alay ediyor.

"Karım bir savaşçıdır." Kapı çalındığında yanağıma bir öpücük konduruyor. İç çekiyor. "O kadar sevimlisin ki, herkes seni kontrol etmek istiyor. Seni yalnız yakalayana kadar saatler geçecek."

"Ben sonsuza dek seninim, Efsane."

"Aynen öyle." Beni kucağından kaldırdı ve kapıya bakmak için ayağa kalktı.

Kapının açıldığını duydum ve sonra "Burada ne yapıyorsun?" dedim.

Ayağa kalkıyorum çünkü kocamın bu soruyu soracağı kimseyi tanımıyorum. O ses tonuyla değil. Girişe kadar geldim. "Kim o?"

"Büyükanne ve büyükbabamın avukatı, Bay Mullins."

Yüzümdeki rengin aktığını hissedebiliyorum. "Efsane. Bugün günlerden ne?" "Yıldönümümüz iki gün önceydi."

"Hayır. Oh, hayır. Efsane. Çok özür dilerim."

Bana doğru dönüyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Hayır. O para seni bana geri getirmek için hiçbir şey yapmazdı. Para umurumda değil, Mo. Hiç umursamadım. İhtiyacım olan tek şey sensin. Büyümenin bir yolunu buluruz, bulamazsak da sorun değil. Hepimiz bulunduğumuz yerde kendimiz için iyi şeyler yapıyoruz. Yapabildiğimizde seviye atlayacağız. Hiçbir para senin başucundan ayrılmaya değmez."

"İçeri girmemin bir sakıncası var mı?" Bay Mullins soruyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum. Legend kaşlarını çatıyor ama onu görmezden geliyorum. "İçeri gel ve otur." Dönüp oturma odasına doğru yürümeye başladım. Kocam beni bırakmayı reddediyor, bu yüzden o da o tarafa doğru gidiyor ve sanırım

Bay Mullins takip ediyor. Legend beni kanepeye yerleştiriyor ve yanıma oturmadan önce benim için aldığı birçok battaniyeden biriyle üzerimi örtüyor.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Hastanedeydim." "Biliyorum.

Kocanızla konuştum."

"Tıbbi kayıtları ya da başka bir şeyi sunabilir miyiz?" Ben soruyorum. "Bebeğim, o paraya ihtiyacımız yok."

"Biliyorum ama işi büyütecektin. Bu senin mirasın Legend ve benim yüzümden kaybediyorsun."

"Para umurumda değil. Beni duyuyor musun? Tek ihtiyacım olan sensin, Mo. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Sakıncası yoksa size bir şey okumak istiyorum." Bay Mullins evrak çantasına uzanır ve bir klasör çıkarır. Klasörün içinden küçük bir kağıt yığını çıkarır. Boğazını temizler ve okumaya başlar.

"Torunumun gerçek aşk için evlendiğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlaması durumunda, mirası iki katına çıkarak on milyon dolara yükselecek. Kesinlikle emin olmamız gerektiği için bu konu gizli tutulacak. Ek fonları bilmek herkesi iyi bir aktör yapabilir. Güvenilir hukuk danışmanımız olarak, bu karar sizin ellerinizde olacak. Size ek mirası uygun gördüğünüz şekilde dağıtma yetkisi veriyoruz. Eğer torunum ve eşinin birbirlerine gerçekten aşık olduklarını düşünmüyorsanız, o zaman kalan beş milyon daha önce bahsettiğimiz hayır kurumları arasında paylaşılacaktır." Bay Mullins kâğıtları dosyaya geri koyar ve dosyayı evrak çantasına yerleştirir.

Az önce duyduklarımı anlamaya çalışırken kulaklarımda bir uğultu var. On. Milyon. Dolar. Parayı kaybetmedi. Aksine, daha fazlasını aldı.

Vay anasını!

"Bay Raines. Efsane. Otuz yılı aşkın süredir bu işi yapıyorum. Beş milyon dolardan vazgeçme konusunda bu kadar kararlı birini daha önce hiç görmemiştim. Karınıza ve karınızın size olan sevgisi apaçık ortada ve sorgulanamaz. Sizden tek istediğim imzanız ve banka hesap numaralarınız. On milyon dolar kırk sekiz saat içinde hesabınızda olacak."

"Ne?" Legend şaşkınlıkla sorar.

Bay Mullins sırtıyor. "Vasiyetnamedeki bu maddeden size bahsetmemem konusunda talimat aldım. Ancak, bana karınızın aslında hayatınızın aşkı olduğunu kanıtladınız."

"Öyle," diye mırıldanıyor

Legend. "Bunu görebiliyorum."

"Bayan Raines, evde olduğunuzu ve kendinizi daha iyi hissettiğinizi gördüğüme sevindim."

"Teşekkür ." Legend'döndüm, belli ki şoktaydı. "Bebeğim?"

Sersemliğini üzerinden atar. "Ne istiyorsun? Susadın mı? Sonunda acıktın mı?" diye soruyor. Benimle ilgilenmek için şu anda hissettiği her neyse onu bir kenara itmeye hazır.

"Gidip bu adama üzerinde banka bilgilerimizin olduğu bir çek getirmeni istiyorum." Bir kahkaha patlatmadan önce bana birkaç uzun kalp atışı boyunca baktı.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi git." Onu ve Bay Mullins gülüyor.

Legend dediğini yapıyor ve üzerinde siyah kalemle *Void* yazan bir çekle geri geliyor. Çeki bana uzattı ve yanıma oturdu. "Bu mı? Tek ihtiyacın olan bu mu?"

"Bazı evrak işleri var ama eşiniz kendini iyi hissettiğinde ofisime gelip bu işleri halledebilirsiniz. Gelip imzalamanız konusunda size güvenebileceğime dair bir his var içimde."

"Yapabilirsin." Legend başını sallar. "On milyon dolarla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Size tavsiyede bulunmaktan mutluluk duyarım. Firmamızda size yardımcı olabilecek bir finansal planlama ekibimiz de var."

"Teşekkür ederim. Bunu konuşacağız ve imzalamaya geldiğimizde size haber vereceğiz. Bize birkaç gün verir misiniz?" Legend soruyor.

"Elbette. Tekrar ediyorum Bayan Raines, sizi daha iyi gördüğüme sevindim. Yakında görüşürüz." Ayağa kalktı ve bize gülümsedi. "Ben kendim çıkarım."

Ön kapının açılıp kapandığını duyana kadar ikimiz de konuşmuyoruz.

"Bu az önce mi oldu?" Legend'a soruyorum.

"Evet, bebeğim, öyle oldu."

Uzanıp kollarımı ona doluyorum. "Benim yüzümden mirasını kaybetmediğin için çok mutluyum. Her şey böyle başladı."

"Birlikte daha fazla zaman geçirmemizi sağlayan şey bu olabilir ama o paranın sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok. Hepsini dağıtabiliriz ve sen sağlıklı ve mutlu olduğun sürece verecek tek bir kuruşum bile olmaz."

"Çok mutluyum." Onu usulca öpüyorum. Kalbim o kadar dolu ki sanki patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Ona sordum. "İşini bırakıp bebeklerimizi büyütebileceğin anlamına mı geliyor?"

"Söyleyeceğim şey bu değildi."

"Bu düşünülmesi gereken bir şey. Elbette çalışmaya devam etmek isterseniz, bunu anlarım. Bu sizin seçiminiz."

Başımı salladım. "Hayır, emlakçıyı araman gerektiğini düşünüyordum. O arazi hâlâ satılık. Hayalimiz bu, değil mi? Son teknoloji ürünü yeni bir tesis inşa etmek. Konuk sanatçıların gelmesini sağlamak ve hatta belki de hepinize bir mola vermek için birkaç yeni tam zamanlı sanatçı eklemek."

"Planımız seni sonsuza dek sevmek." "Hadi ama."

Gülüyorum. "Ara onları."

Başını sallıyor ve sehpanın üzerinde duran telefonuna uzanıyor. On dakika sonra, menajerin imzalanması için e-posta ile gönderdiği bir teklif yaptı.

"Çocuklar çıldıracak."

"Her şey olması gerektiği gibi gitti."

"Evet, öyle oldu." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Kendime gerçekten sorduğuma inanamıyorum: Bu aşk mı?" Başını iki yana sallıyor. "Ben daha iyi biliyordum. Benimle evlenmeyi teklif ettiğin anda hayatımın değişmek üzere olduğunu biliyordum."

"Pişman mısın?"

"Yok. Sen?"

"Hayır. Bunun aşk olduğunu biliyorum."

EPILOGUE

MONROE

Hastaneden taburcu olalı iki ay oldu. Kocam hâlâ başımın etini yiyor ama iyi niyetli olduğunu bildiğim için bu konuda fazla telaşlanmıyorum. Dükkânın önüne park edip Everlasting Ink'in içine doğru ilerlerken gülümsememi gizleyemiyorum. Kocam için çok hoşuna gideceğini bildiğim bir sürprizim var.

doğru yürürken "Merhaba Drake," diye selam veriyorum.

"Monroe, harika görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Gülümsemem geniş ve şüpheli görüldüğünden eminim ama elimde değil. Çok heyecanlıyım.

Başını sallıyor. "Legend'ı çağırmamı ister misin? Saat 1'de randevusu var ama seni görmek isteyeceğini biliyorum."

"Ben onun saat bir yönüyüm. Sadece o henüz bunu bilmiyor."

Drake kitaplara bakar. "Lilly Morrison," diye okuyor.

"Kızlık soyadımı ve Lilly'nin adını kullandım. Kimsenin bunu etmemesine sevindim," diyorum Legend arkasından yürürken.

"Hey, sesini duyduğumu sandım. Burada ne yapıyorsun?" Legend sorar.

"İnanılmaz Legend Raines ile bir randevum var." Gözleri

karardı. "Öyle mi?" Drake'e bakar ve o da başını sallar. "Bize sahte bir isim verdi."

Efsane sırtıyor. "Sana işaretimi koymama izin verecek misin?"

Başımı sallarken nabzım hızla atıyor. "Bende bir şey var." Çantama uzanıp iki fotoğraf çıkardım. Biri süslü bir R, diğeri de süslü bir M. Ona uzatıyorum. "Bu ikisini birleştirebilir misin?"

Bir ömür gibi gelen bir süre boyunca elindeki iki resme bakar. Sonunda başını kaldırdığında, gözleri karanlık ve sadece aşk olarak tanımlanabilecek bir şeyle doludur. "Evet."

"Güzel. Başlasak iyi olur." Yanından geçip ofisindeki sandalyeye yerleşiyorum.

"Nereye istiyorsun?"

"Sol omzum. Kalbime daha yakın, değil mi?" "Beni öldürüyorsun, güzelim."

"Bizden bir parça istiyorum. Birlikte ne olduğumuzu." "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle. Sonra, bebeklerimiz olduğunda, her biri için de bir taneye ihtiyacım olacak." Kapıya doğru ilerledi ve kilidi çevirerek kapattı. "Benimle birlikte olmayı mı planlıyorsunuz, Bay Raines?" Alay ediyorum.

"Birinin seni görmesine bile vermeyeceğim. Gömleğini çıkar, güzelim."

Bana söyleneni yaptım ve gömleğimi çıkardım. Tasarımımı çiziyor ve gözlerim yaşıyor. Neredeyse onu çizen adamı sevdiğim kadar seviyorum.

"Bu mükemmel."

"Sen mükemmelsin." İşe koyulmadan önce beni usulca öpüyor ve bana ilk dövmemi yapıyor.

EPILOGUE

EFSANE

Bugün o gün. Everlasting Ink'in yeni yeri için kurdele kesme töreni yapacağız. Arazi alımı için bana geri ödeme yapmak zorunda olmadıklarını kabul etmeleri biraz ikna edici oldu. Baştan beri parayı istemiyordum. Parayı hepimizin, ailemin ve kayınvalidemin geleceğine yatırmak benim kitabımda bir kazançtır.

Aileme ve Monroe'ya birer milyon dolar verdim. Onlara emekli olmalarını ve hayatın tadını çıkarmalarını söyledim. Telaşlandılar ama sonunda, tıpkı çocuklara yaptığım gibi, onları parayı almaya ikna ettim. Torunlarıyla daha fazla vakit geçirebileceklerini söylemiş olabilirim. Tabii ki Monroe'nun hamile olduğunu düşündüler. Henüz değil ama umarım uzun sürmez.

Parayı hiç istemedim ama bana karımı getirdiği için minnettarım. Bunca yıldır onu nasıl görmedim, bizi nasıl göremedim, aklım almıyor. Sorun değil çünkü artık gözlerim tamamen açık. Evlilik cüzdanındaki mürekkep çoktan kurudu ve soyadı çoktan değiştirildi. Sol omzunda soyadımızı temsil eden benim mürekkeğim var.

Bizim için geri dönüş yok.

Bu yüzden büyük silahları çıkarıp kişiselleşmek zorunda kaldım. Beşimiz dinlenme odasında oturduk ve onlara Monroe'yu neredeyse kaybettiğimde ne kadar korktuğumu anlattım. Onlara parayı nasıl istemediğimi anlattım.

Karım olmasını teklif ettiğinde, o anda kabul etmek istemesem de bir yanım onu istiyordu.

Sonunda kabul ettiler ama bunun bir önemi yoktu. Araziyi çoktan satın almıştım. Bugün hâlâ yapacak çok işimiz var. Yeni dükkânı planlamamıza yardımcı olması için bir mimar tuttuk. Ailelerimiz büyüdükçe çocuklara anlatacağım bir sürü fikir var. Başlamak için sabırsızlanıyorum.

Monroe bana gülümseyerek, "Bu destansı olacak," diyor. Hepimizi sıcak tutmak için bir çadır ve ısıtıcılar kiraladım. Lilly'nin de orada olmasını istedim ve Monroe'nun hastaneden taburcu olmasına sadece birkaç ay kaldı. Onun tekrar hastalanması riskini göze alamam.

"Öyle. Bu konuda oldukça heyecanlıyım." "Efsane mi?"

Arkamızda duran adamları görmek için dönüyorum. Emerson kucağında Lilly'yle bir kenarda duruyor. Ailelerimizin hepsi burada, Forrest ve Emerson hariç, ama onlar çocuklarının başarısını ve mutluluğunu görme hakkını hak etmiyorlar.

"Öyle mi?" Monroe en iyi arkadaşının yanında durmak için benden uzaklaşırken soruyorum.

"Bu-" Forrest elini çadırın etrafında sallıyor. "-Bunun hepimiz için ne anlama geldiğini size asla anlatamayacağız."

"Dur. Bu işte birlikteyiz."

"Öyleyiz," diye katılıyor Lachlan. "Ama bir şeyler yapmamız gerekiyordu."

"Ne yaptın sen?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Onlara paralarını istemediğimi söyledim.

Maddox bana "Caddenin adının değiştirilmesi için belediyeye dilekçe verebilirdik" diyor.

"Öyle mi? Everlasting Ink Ave'yi kabul ettiler mi?" diye sordum. Bu konuda şakalaşmıştık ama bunu yapacaklarını düşünmemiştim.

"Tam olarak değil." Forrest bana bir kartvizit uzattı.

"Everlasting Ink. Legends Yolu, Ashby, Tennessee."

"Vay anasını. Sokağa benim adımı mı verdin?"

Hepsi başını sallar. "Bunu siz mümkün kıldınız. Sen ve Monroe, her ne kadar size geri ödeyecek bir milyon dolarımız olmasa da, sizi ve bizim için yaptıklarınızı onurlandırmak istedik."

"Ayrıca," diye girdi Lachlan, "Legends Way kulağa fena geliyor."

Hepimiz gülüyoruz ve ben tıkanığımı hissediyorum. Bu pislikler benim yumuşak tarafımı avlıyorlar. Karımla evlendiğimde bulduğum tarafımı.

Karımdan bahsetmişken, "Seni seviyorum." diyor.

Hayatımın bu noktaya geleceğini asla tahmin edemezdim ama hiç pişman değilim. Harika arkadaşlarım, güzel bir eşim ve güzel, sıcak bir evim var. İhtiyacımız olan tek şey Lilly için bir kuzen ve eğer istediğim gibi olursa bir sonraki adımımız bu olacak.

OceanofPDF.com

THANK YOU

Zaman ayırıp okuduğunuz için teşekkür ederim Bu Aşk mı?

Legend ve Monroe'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Bonus sonsözü [buradan](#) indirin

Sonsuz Mürekkep Serisinden daha fazlasını mı istiyorsunuz? Daha fazlasını [burada](#) bulabilirsiniz

Yeni bir sürümü asla kaçırmayın: [Bülten Kaydı](#) Ücretsiz içerikler, yeni sürümler, kapak tanıtımları, satışlar ve daha fazlasından ilk siz olun.

Kaylee'nin kitapları hakkında daha fazla bilgiyi [burada](#) bulabilirsiniz.

Riggins Kardeşler Serisine ÜCRETSİZ başlayın. [Play by Playi](#) 'şimdi indirin. Kincaid Kardeşler Serisine ÜCRETSİZ başlayın. [Stay Always'i](#) şimdi indirin.

Kaylee Ryan ile

İletişim: [Web](#)
[Sitesi Facebook](#)
[Instagram](#)
[Okuyucu](#) -
[Grubu](#)
[Goodreads](#)
[BookBub](#)
[TikTok](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

MORE FROM KAYLEE RYAN

Seninle Serisi:

Seninle Her Yerde | Seninle Seninle Her Şey
Seninle Daha Fazla

Soul Serenade Serisi:

Emphatic | Assured
Definite | Insistent

Güney Kalbi Serisi:

Southern Pleasure | Southern Desire
Southern Attraction | Southern Devotion

Beklenmedik Gerçeklik Gelişler Dizisi

Beklenmedik | Beklenmedik
Beklenmedik - Beklenmedik
Oranlar Kavgası Düşüş | Bağ
Beklenmedik

Riggins Kardeşler Serisi:

Play by Play / Layer Layer by
by by Touch by Touch Piece
Piece / Kiss Kiss | Beat by Beat

Bağımsız Başlıklar:

Tatum'u baştan çıkarmak Tatum'un paketini açmak | Levitate

Sadece Söyle Ne Zaman | Sadece
İstiyorum Avery'ye Hatırlatmanı
Hey, Whiskey
Pull You Through
Care | Fark İtmeye Güven Şeye
| Sonsuza Kadar Her Rağmen
Yanılğı | Benimle Asla

Karışık Kalpler Düeti:

Acı | Mutluluk

Ukala Kahramanlar Kulübü:

Şanslı Pic

Mason Creek Serisi:

Mükemmel Kucaklaşma

Öpüşme Oyunları Serisi:

Rakibi Öpmek

Sonsuz Mürekkep Serisi:

O biliyor mu? / Bu Aşk mı?

Ulaşamayanlar Serisi:

Üslerin Ötesinde Oyunun Ötesinde /
Oyunun Ötesinde /

Kincaid Kardeşler Serisi:

Stay Always / Stay Over
Stay Stay Tonight Stay
Forever / Stay Wild Together
/
Mevcut Kal / Her Neyse Kal
Gerçek Kal

Lacey Black ile birlikte yazılmıştır:

Fair Lakes Serisi:

Bitmedi | Daha Yeni Başlıyor Mücadele
Edilemez

Bağımsız Başlıklar:

Boy Trouble

Home to You

Düşen Yıldızların Altında

Bana Bir Hikaye Anlat

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGEMENTS

Yayınlama sürecine dahil olan pek çok insan var. Kelimeleri ben yazıyorum, ancak her kitabı olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olmaları için editörler, düzeltmenler ve beta okuyuculardan oluşan ekibime güveniyorum.

Yukarıda saydıklarım ekibimin tek üyeleri değil. Fotoğrafçılar, modeller, kapak tasarımcıları, formatçılar, blog yazarları, grafik tasarımcılar, yazar arkadaşlarım, asistanım ve çok daha fazlası var. Bu insanlar olmadan bunu yapamazdım.

Ve bir de okuyucularım var. Eğer bunu okuyorsanız, teşekkür ederim. Destğiniz her şey demek. Zor kazandığınız paranızı kelimelerime harcadığınız ve onları okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Size tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Özel teşekkürler: Becky Johnson, Hot Tree Editing.
Julie Deaton, Jo Thompson ve Jess Hodge, Düzeltme Lori
Jackson Design - Kapak Tasarımı (Guy Cover)
Emily Wittig Designs - Özel Baskı Kapağı
RafaGCatala - Fotoğrafçı (Esas Adam Kapağı)
Chasidy Renee - Kişisel Asistan
Jamie, Stacy, Lauren, Franci ve Erica
Bloggerlar, Bookstagramcılar ve TikTokçular
Andrea ve Stacy - Grafikler

Tüm Give Me Books Ekibi Tüm
Grey's Promosyon Tüm Yazar
Ajansı Ekibi Yazar arkadaşlarım
Ve benim muhteşem Okuyucularım

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

